

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 17

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1

ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 — ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Α Δ Ρ Ι Α Ν Ο Υ

ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΗΒΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑ

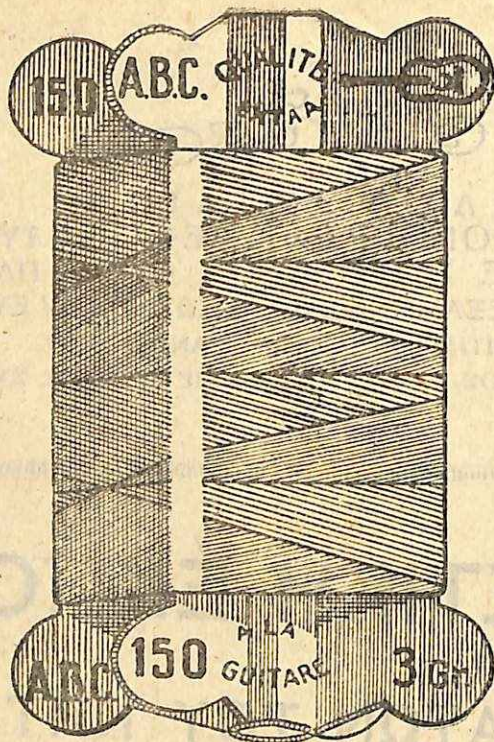
ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Καπέλλα Μπορσαλίνο	δρ. 250	Ύποδήματα	από δρ. 150
» Καστόρινα	» 140	Όμβρέλλες	» » 75
Μανδήλια	από » 4	Παντούφλες ανδρών	
Κολλάρα	» » 2	καί γυναικῶν	» » 50
Γραβάτες	» » 10	Ύποδήματα παιδικά	» » 30
Ύποκάμισσα	» » 45	Κασμήρια αγγλ.	» » 150
Φανέλλαι	» » 15	Καπαρντίνες	» » 750
Πανταλόνια	» » 100	Τσάντες γυναικείες	» » 75
Κουστούμια	» » 150	Κουμπιά μανικετιῶν	» » 5
Παλτά	» » 300	Πούδραι Εύρωπαϊκαί	

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Άπευθυνόμεθα προς τας 24.000 Έλληνίδας που αγοράζουν καθημερινώς τας κλωστάς Α. Β. C. και παρακαλούμεν, προς το συμφέρον των, να ζητούν επιμόνως το Σήμα «Α. Β. C. Κιθάρας» διότι παρουσιάσθησαν απομιμήσεις με κλωστήν κακής ποιότητος και με όλιγώτερα μέτρα στο κάθε χαρτονάκι.

Τα «Α.Β.С.Κιθάρας» πωλούνται παντού εις όλα τα χρώματα.

ΚΑΛΤΣΕΣ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Έχουμε την μεγαλύτερη αποθήκην καλτσών με τιμές εργοστασίου.

Μεταξωτή από 75-80-90 και άνω. Βαμβάκερη από 25-45-55 και άνω.

Έξαιρετικώς δε σάς συνιστώμεν την με ταξωτή κάλτσα ΑΛΜΑ. Θαύμα άντοχής με δρ. 15!

Δωδώνη καλτσό μεταξωτή

ΑΛΜΑ LUXE

ΑΛΜΑ ΛΕΠΤΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ

Για Ανεμόφυτο ΖΑΚ. ΣΟΥΣΗ Πώλησις Λιανική & Χονδρική Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 18α

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τα Γερμανικά Χάπια **ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ** Θεραπεία, χωρίς ενέσεις
Φαρμακείον Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Πειραιώς 1 Αθήναι

Διά την βαφήν των φορεμάτων σας να μεταχειρίζεσθε μόνον τας γυνυσίας Γερμαν. Βαφάς: **ΑΡΤΙ** που ούδέποτε ξεβάφουν. Πωλούνται στα Φαρμακεία & Εμπορικά της Συνουσίας σας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤ. ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΒΟΡΔΩ
ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΠΥΤΙΡΙΔΑ, ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ
ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡ. 50 ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65
Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

Βιβλιόφιλοι!

Για κάθε προμήθειά σας αποταθήτε εις το γραφείον Προμηθειών ΧΑΡΑΔ. Ι. ΞΑΝΘΟΥ, Περικλέους 54α'. Εκτέλεσις και αποστολή παραγγελιών άμεσος.

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥΣ

Πάσης αξίας, παντός είδους Όρολόγια, παλαιά άσήμια, παράρσημα, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοίνιξ» παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), εικόνες Βυζαντινές, κομπολόγια και πίπες κεχριμπάρια και γιούσελ, φλντσίσι και κοράλια με άνωτέρας τιμάς όλων των άλλων καταστημάτων.

Όστις μάς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὥρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελένια κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντὸς είδους καλλιτεχνικά κοσμήματα. Δόγῳ οφελείας ἐπισκευάζω ὥρολόγια ἡγγυμένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δοχ. διὰ πᾶσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΣ 56

Τὸ φιλμ
πού προκάλεσε
τὴν πολύκροτη δίκη
στὸ Λονδίνο

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

(ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ)

πού τὸ ἐνσαρκώνουν οἱ ἄφθαστοι
ΤΖΩΝ-ΕΘΕΛ ΛΥΟΝΕΛ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

θὰ εὐτυχήσετε
νὰ τὸ δῆτε καὶ σεῖς
προβάλλεται
ΣΤΟ

ΑΤΤΙΚΟΝ

καὶ προκαλεῖ τὸ γενικὸ
δαυμασμό.

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Σὰ μιὰ νεράιδα τῶν παραμυθιῶν, ὥραία σὰν ἓνα ὀλόλευκο τριαντάφυλλο, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ κερασένια χεῖλάκι της, πρόβαλε στὸ ψηλὸ τοῦ πύργου της παράθυρο, ἡ πανέμορφη κόρη τοῦ μαρκησίου Σιγισμόνδου ντὲ Λαρουά.

Μεθυσμένη ἀπ' τὸ ἄρωμα τῆς πνοῆς της, ἀπ' τὴν εὐωδιά τοῦ παρθενικοῦ της κορμιοῦ, μιὰ τρελλὴ πεταλούδα, ἦρθε κι' ἔκατσε ἀπαλὰ στὸν κρινένιό της τράχηλο, ἀπαράλλαχτα ὅπως θὰ ζυγιάζονταν στὰ πέταλα ἑνὸς μοσκοβόλου λουλουδιοῦ...

Ἡ ἀπροσδόκητη, ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ἐπίσκεψη, πού ἀποτελοῦσε μιὰν ἀκόμη ἀπόδειξη πὼς ἡ ὁμορφιά της ἦταν πραγματικὰ λουλουδένια, ἔκανε τὸ χαμόγελο τῆς Ἑρρικέτης ντὲ Λαρουά πλατύτερο καὶ αὖξηση τὴ χαρὰ τῆς ψυχῆς της.

Κι' ἦταν ἀλήθεια τόσο εὐτυχισμένη ἡ ὁμορφὴ κόρη τοῦ ντὲ Λαρουά σήμερα. Χτὲς δεῖλι γιὰ πρώτη φορὰ γνώρισε τὸν ἄνθρωπο τῶν ὀνείρων της καὶ μίλησε μαζί του, ἀφοῦ μὲ μιὰ μετὰξινη σκάλα, πού τούρριζε ἀπ' τ' ἀψηλὸ της παραθύρου, τὸν ἔμπασε στὸν παρθενικὸ της κοιτώνα γιὰ νὰ κατὰξινε στ' ἀβρά πόδια τῆς ὥραιας μικρῆς πυργόδεσποινας, μαζί μὲ τὴ καρδιά του, τὸ στιβαρὸ τοῦ βραχίονα καὶ τὸ ἀτσάλειο, τ' ἀνίκητο σπαθί του... Κι' εἶχεν ἀλήθεια τόση ἀνάγκη ἀπ' ἀγάπην, ἀφοσίωση καὶ προστασία τὸ πανόμορφο αὐτὸ λουλούδι τῶν Βοργιῶν...

Δυὸ δολόκληρα χρόνια τώρα ὁ πατέρας της τὴν πιλατεύει νὰ παντρευτῇ τὸν Ὀνώριο ντὲ Σαλβέρε, τὸ σκληρὸ φεουδάρχην τῆς περιοχῆς. Καὶ δυὸ χρόνια δακρύων, στεναγμῶν, πόνων, ἔπερασε, ἡ φτωχὴ, παλεύοντας ν' ἀποφύγῃ αὐτὸν τὸν ἀταίριστο δεσμό, πού θὰ συντρίβε τὰ ὀνείρα της, θὰ νέκρωνε τὴς ἐλπίδες της καὶ θὰ ἔθαβε γιὰ πάντα, κάτω ἀπ' τὸ χιόνι σιχαμερῶν γηρατιῶν, τὴν ἀνθισμένη τῆς νιότη.

Μὲ τὴν πρόφαση τῆς ἀρρώστειας, μὲ τὸ πρόσχημα πὼς δὲν ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ γέρο πατέρα της τόσο σύντομα—μόλις τώρα ἔκλεινε τὰ 18 χρόνια τῆς ἡ ὁμορφῆς Ἑρρικέτης—μὲ τὴν ὑπόσχεση πὼς ἀργότερα θὰ ἱκανοποιούσε τὴν πατρικὴ θέληση, εἶχε κατορθώσει νὰ σπρώξῃ

τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, περιμένοντας τὸν ἰσχυρὸ λυτρωτὴ της: τὸ δυνατό σιδερόφραχτο ἱππότη μὲ τὸ ἀτίθασσο ἄλογο, τὸ δυνατό χέρι καὶ τὸ κοτερό σπαθί, πού θὰ τὴν ἀρπαζέιν ἓνα δυνατὸ βράδυ, θὰ τὴν ἔβαζε στὰ καπούλια τ' ἀλόγου του καὶ μὲ ὀρμὴ θύελλας θὰ τὴν ἔφερνε μακριὰ ἀπ' τὸ βαρύνον αὐτὸν πύργο, θὰ τὴ λύτρωνε ἀπ' τὸν κίνδυνον μιᾶς γέρικης ἀγκαλιάς...

Κι' ὁ γέρω Σιγισμόνδος, πού ἡ ἀπειλὴ τῆς πῶς θὰ σκοτωνόταν ἂν τὴν ἔβριζε νὰ ὑποκύβῃ στὸ γάμο μ' ἓνα ἄνθρωπο πού ἡ καρδιά της δὲν εἶχε συμπαθήσει—ὁ φτωχὸς πατέρας πού ὁ φόβος τοῦ θανάτου στὴν πυρὰ ἔκανε νὰ ὑποχωρῇ στὶς ἀειώσεις τοῦ ντὲ Σαλβέρε—ἔπειθε τὸ γέρο σάτυρο νὰ κἀνῃ ὑπομονή.

Ἡ ψύχωση τοῦ γέρου μαρκησίου στὴν χιμεῖα, στὴν ὅποια ἀσχολιότανε μὲ πάθος ἄλλοτε πολεμιστῆς ἀφότου τὰ γηρατειὰ ἐλύγιαν τὴν ἀντοχὴ τῶν ποδιῶν του κι' ἀδυνάτησαν τὸ ἄτρομο χέρι του, τὴ στιβαρότητα τοῦ ὁποίου εἶχαν θαυμάσει ἓναν καιρὸ βασιλεῖς καὶ πρίγκηπες τοῦχε δώσει στὴν περιοχὴ τὴ φήμην τρομεροῦ μάγου. Ἡ ἱερὴ ἐξέταση, πού κάθε ἐπιστημονικὴ πρόοδος τῆς ἡταν κίνδυνος στὴν τρομερὴ καὶ ἀνατρεχτικὴ ἀέγκληματικὴ της κυριαρχία, ἀνέθεσε στὸν ἀντιπρόσωπό της ἔκεί, τὸν τρομερὸ φεουδάρχην ντὲ Σαλβέρε νὰ ἐξετάσῃ τὸ

πράγμα. Κι' ὁ γέρο σάτυρος γνώρισε τότε τὴν Ἑρρικέτη τὸν τρυφερὸ αὐτὸ λουλούδι τοῦ κήπου τῆς ζωῆς, ξάναψε ἀμέσως τοὺς λάγνους πόθους του, ἐφλόγιζε ἀπὸ ἄνομο πάθος τὴν αἰμοβόρα καρδιά του. Κι' εἶπε στὸ γέροντα μαρκησίου ξεκάθαρα.

— Τὴν κόρη σου ἡ τὴ ζωὴ σου.

Ὁ μαρκησίους ἔνοιωσε κύμα αἵματος νὰ ἀνεβαῖν ἀπ' τὴν καρδιά στὸ ἀσπρισμένο ἀπ' τὸ πέρασμα τῶν χρόνων κεφάλι του. Μὰ γρήγορα σκέφθηκε πὼς μὲ τὸ νὰ ράπιζε ἢ νὰ σκότωνε αὐτὸ τὸν αὐθάδη δὲ γίνετο τίποτε. Κι' αὐτὸς θὰ καίγονταν στὴ φωτιά κι' ἡ κόρη του δὲ θὰ γλύτωνε.

Κι' ἡ συμφωνία ἐκλείσθη μὲ τὴν πρόφασιν πὼς ἔπρεπε νὰ προετοιμαστῇ ἡ κόρη ἀναπνεύσει μὲ τὴν ἀρρώστειαν καὶ τὴν πρόφασιν πὼς ἦταν μικρὴ καὶ ὑποκρινε ἓνα διάστημα...

Μὰ τώρα, ὁ ντὲ Σαλβέρε, ὁ γέρος ὁμῶς τὸ ζήτημα. Ἡ Ἑρρικέτη ἦταν σωστὴ καὶ αἰσθητικὴ καὶ μὴ δέχεται, κάποιος ἐραστὴς ἀσφαλῶς ἦταν στὴ μέση. Ἄλλοιμονο λοιπόν, ἂν σ' ἓνα μῆνα μέσα ἡ κόρη δὲν γινόταν γυναίκα του.

Στὸ μεταξὺ, ζήτησε νὰ ἐξακριβώσῃ αὐτὸς, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτα, ἂν ὑπῆρχε ἐραστὴς. Ἐνας ἄνθρωπος τοῦ τότε γύριζε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ πύργου, ὅπου κάθε δεῖλι ἡ ὥραία μικρούλα κεντώντας ἐρέμβανε, ἔνῳ κάθε τόσο ἄφινε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ ὀλόγυρα, καρτερώντας τὸ θρυλικὸ τῆς ἱππότη... Κι' ἐκεῖνος ἔφτασε στὴν κρίσιμην στιγμὴν.

Ἐνα ὥραϊο ἀερινὸ ἡλιοβασίλεμα περνοῦσε καλπάζοντας ὁ ὑποκόμης Ροβέρτος ντὲ Λαμπερτέν, κάτω ἀπ' τὸν πύργο. Τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ διασταυρωθέντος κάποια στιγμή μὲ τὰ ὁμορφα μάτια τῆς Ἑρρικέτης.

Ἐνα χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλιν του, καὶ τὸ χέρι του κινήθηκε σὲ χαιρετισμό. Ἐφανε τ' ἄλογό του ἐγγύτερα πρὸς τὸν πύργο κι' ἐτοιμάσθη ν' ἀρχίσῃ τὴν κουβέντα μαζί της, καθὼς κι' ἐκεῖνη τοῦ χαμογέλασεν ὑποσχετικὰ. Ἐνας

γίγας ξάφνου ὠρῶσθι μπροστὰ του, ξετρυπώνοντας ἀπὸ μιὰ συστάδα ἀγριοτριανταφυλλῶν πού κρυβότανε. Μὲ ἓνα βάνουσο τρόπο τοῦ ἔκανε ἀμέσως νόημα νὰ φύγῃ. Ὁ νέος δὲν ἀπάντησε. Ξεπέζεψε μόνο

κι' ἔσυρε τὸ σπαθί του. Ὁ γίγας τὸν μιμήθηκε. Μιὰ ἀγρία μονομαχία ἐξεπλίχθηκε τότε μπρὸς στὰ μάτια τῆς κόρης, πού ἡ καρδιά της ἐσφίγγονταν ἀπ' τὴν ἀγωνία...

Ἐκεῖνος ἦταν νάνος μπροστὰ στὸν πανύψηλο γίγαντα. Ἦταν δυνατό νὰ νικήσῃ; Τὰ σπαθιά, πού ἀστραφταν κάτω ἀπ' τὸν πρωϊνὸν ἥλιο, συγκρούονταν βίαια κι' ἀκούγονταν τραχῆς οἱ βλαστήμιες τῶν

συμπλεκομένων. Ἡ κόρη ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ὤψωσε τὰ χεῖρια σὲ προσευχή... Ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ θόρυβος ἐπαυκαίτῃ ξανάνοιξε, ὁ γίγαντας κοιτῶν κάτω πλημμυρισμένος σὲ αἷμα του, κι' ὁ νέος ἔβαζε τὸ σπαθί του στὴ θῆκη χαμογελώντας... Ἡ ὄψη τῆς Ἑρρικέτης αἰθρίασε. Ἀλλάξαν τότε δυὸ λέξεις κι' ἔδωσαν τὴν χεθραυμένη τους συνάντησιν. Ἡ κόρη τοῦ τῆπε δλα κι' ἀπόψε τὸν περίμενε γιὰ τὴ φυγὴ. Γι' αὐτὸ σήμερᾷ τὸσο εὐτυχισμένη.

Καὶ τὸ βράδυ ἦρθε... Ἡ μετὰξινια σκάλα κρεμάστηκε. Ὁ ἱππότης καβάλλα σ' αὐτὴν, περίμενε νὰ κατέβῃ ἡ κόρη νὰ τὴν πάρῃ νὰ φύγουνε... Μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ πατήσῃ στὸ δεύτερο σκαλί, ἔξη σπαθιά ἀστραφταν κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ πρὶν προφτάσῃ αὐτὸς νὰ σύρῃ τὸ δικό του, τὸν χτύπησαν ἄνδρα...

Τὰ χεῖρια τῆς Ἑρρικέτης παράλυσαν τότε, καὶ τὸ ἄβρὸ της κορμὶ συντρίβονταν σὲ λίγο, κάτω ἀπ' τὸν πύργο τῆς, πλαῖ στὸ ματωμένο κορμὶ τοῦ ἀγαπημένου της.

BOB DIXON LAW

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια)

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Λίγες στιγμές βρέθηκαν κι' οι δύο τους σ' ένα στρόβιλο αισθημάτων που δεν είχανε καμιά λογική συνοχή. Ο Ούρβανος αισθανότανε μίσος για τη Μαγδαληνή: αλλά τόν έπιασε κι' ένας θαυμασμός, κάτι τι σαν αλλόκοτος σεβασμός για την άπιστευτη ομορφιά αυτής της γυναίκας, μια ομορφιά που δειχνότανε έντονα στο υποβλητικό περιβάλλον και σ' αυτή την τολμηρή της γυμνότητα. Η Μαγδαληνή ένιωθε ένα κρυερό φόβο: αλλά μαζί κι' ένα γιγάντιο πόθο να φιλήση εκείνο το χέρι που ετοιμαζότανε να χτυπήσει, να σφίξει στη θερμή απαλή της το δυνατόν ανθρωπο που δεν μπόρεσε να τόν λυγίση ή τεραστιά δύναμη της σατανικής ομορφιάς της. Και σέ κείνη την επίσημη στιγμή που την απειλούσε ο θάνατος, πόθοι ακράτητοι φλογίζανε την ψυχή της: ή απειλή των βλεμμάτων του την ώδηγοσε σέ σκέψεις ακολασίας κι' έλυνε σ' αυτή τη νοσηρή υπερδιέγερση των αισθήσεων της, μια υπερδιέγερση που την κρατούσε σέ κατάσταση τρέλλας.

— Ούρβανέ, έψιθύρισε, σ' αγαπώ!

Ο Ούρβανος έφρικασε. Έβλεπε μέσα στο τρομαγμένο της μάτια όλη τη θύελλα που ανατάρρασε την ψυχή της. Έβλεπε στη σάρκα της που ριγούσεκα στο άνεβοκατέβασμα του στήθους της, την έξαψη της: και μάντευε την παραφροσύνη της ακολασίας στη στάση της. Ήταν φανερό πως δεν υποκινώτανε. Δεν γύναινε το κορμί της για να μεταχειρισθί τη σαγήνη του γιατι φοβότανε τη ζωή της δεν αποζητούσε τα χείλη του με τα δικά της τα κατακόκκινα, για να του άφοπλίσω το χέρι: δεν ελογάριαζε τόν κίνδυνο, αλλά ζητούσε την ήδονή. Ο πόθος της είχε νικήσει το θάνατο, άσφυκτιούσε μέσα σ' αυτό το ανατάρραγμα των αισθήσεων και των ενστίκτων της, ήθελε να κυλισθί εις τα όργια με τόν άνθρωπον εκείνον, που ύστερα θα την σκότωνε.

Αποτραβήχτηκε σαν να φοβήθη τόν εαυτό του ο Ούρβανος κι' έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια του, για να έλευθερωθί από τη σαγήνη της.

— Δαίμονα που έχεις μορφή αγγέλου! της είπε, Πλῆσμα που σκοτώνεις με την ομορφιά σου τη σατανική, θα πεθάνης!

— Ούρβανέ σ' αγαπάω...

— Σύ, που σ' έδημιούργησαν οι άρχοντες της κολάσεως,

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Ο Χίλιάρχος Λούκιος Βήρος, λίγες μέρες μετά τόν γάμο του, διατάσσεται να πάη στην 'Αντιόχεια όπου είχαν έγκραγή εμφύλιος πόλεμος. Η γυναίκα του, ή ωραία Μάρτσια του ορκίζεται ότι θα πεθάνη αν εκείνος φιλήση άλλη εκεί που πηγαίνει, πέρνοντας το δηλητήριο που είχε το δακτυλίδι της, και ο Βήρος την καθησυχάζει. Στην αρχή της έγραφε. Έπειτα δεν έπερνε μηνύματά του και ο πατέρας της, μια μέρα που ο αυτοκράτορας την είχε καλέσει σέ μια γιορτή, πήγε να την πάρη και της απέκλυψε ότι είχε τρομερά μηνύματα για το Βήρο. Και έξανγκασθεις από αυτήν της διηγήθη την τραγωδία που είχε γίνει στην 'Ιουδαία: Στην 'Αντιόχεια υπήρχε μια έξωτικη ομορφιάς γυναίκα. ή Μαρία από τα Μάγδαλα. Μια νύχτα που δινώτανε γιορτή στα ανάκτορα του τοποτηρητού Πουμπώνιου Φλάκου, γινώριζε τόν έγγονό του έκπτωτο βασιλιά 'Υγκανού του Β', τόν Ούρβανό, ο οποίος όμως δεν της έδωσε καμιά προσοχή. Αυτό την έπειραξε και δεν την άφησε να κοιμηθί όλη τη νύχτα. Όταν τόν πρωί πηγαινε περίπατο στον ποταμό τρεις λησται την έπιασαν να την πάνε, καθώς είπαν, σέ κάποιον πουδινε γι' αυτήν θησαυρούς. Παρουσιάσθη όμως ξαφνικά ο Ούρβανος και την έσωσε. Την συνάδευσε έως τόν σπίτι της, αλλά άρνήθηκε να συνδεθί μαζί της πράγμα που άποθνήριωσε την Μαρία. Ύστερα από λίγες στιγμές την έπλησιασε ο Τίτος ο νεώτερος άδελφός του Ούρβανου, ένας νέος που την αγαπούσε τρελλά. Η Μαρία που ήταν θυμωμένη από την προσβολή, είπε στόν Τίτο ότι τότε μονάχα θα γινότανε δική του, αν έσκότωνε τόν άδελφό του τόν Ούρβανό. Εκείνος έδέχθη και έφυγε. Τους γονείς και την άδελφή του 'Ορβανού, τους είχε δολοφονήσθ ο γιός του 'Ηρώδου, ο 'Αντίπατρος. Αυτό την κόρη, που την έλεγαν 'Αντινόη και του είχε παρουσιασθί με τόν όνομα Γιούλια, την αγαπούσε ο Ούρβανος χωρίς να ξέρη ότι ήταν εκείνη που ζήτηγε νύβρη για να την σκοτώσθ εκδιουόμενος τόν φόνο των γονέων του. Και απ' αυτής τόν σπίτι γύριζε τότε που έσωσε τη Μαρία από τους ληστές, που τους είχε βάλει να την κλέψουν ο Τίτος. Τόν βράδυ, μπήκε στό δωμάτιο του να κοιμηθί, αλλά ο Τίτος είχε κρυφί και παραμόνευε. Όταν ύπολόγισε πως άποκοιμήθηκε, πήγε να τόν κτυπήσθ, αλλά ο Ούρβανος που δεν είχε κοιμηθί τόν έπιασε τόν άφώπλισε και όταν έμαθε τι συνέβαινε πήγε στό σπίτι της Μαγδαληνής. Και αυτή άντι για τόν Τίτο, είδε μπροστά της τόν Ούρβανό.

— και δεν ήξερε πως — ότι τους είχε γελάσει κι' έτρεχαν να τόν συλλάβουν.

— Ούρβανέ, σ' αγαπάω! έψιθύρισε ή Μαγδαληνή. Έρχονται οι δοῦλοι μου. Διῶξε τους, Ούρβανέ, κι' έλα μαζί μου, έλα να ζητήσης την ανακούφιση σέ μια άγκαλιά που ποθεί να σέ σφίξει παράφορα. Ούρβανέ σέ ποθῶ. Σέ ποθῶ, ή άλλη καλύτερη άγκαλιά θα ρουφήξης την ήδονή που έγώ σου προσφέρω;

Τόν υπερήφανο πριγκηπόπουλο στάθηκε για μια στιγμή σκεπτικό.

— Οι δοῦλοί σου, άπήντησε, έρχονται σέ καλή στιγμή για να με συγκρατήσουν να μην πέσω στόν έξευτελισμό που είχα αποφασίσει να κάνω, στην ταπείνωση να σηκώσω τόν χέρι μου σέ μια γυναίκα. Και δεν σέ σκοτώνω τούτη τη στιγμή, τουλάχιστο, εκτός αν μ' αναγκάσης εσύ. Φώναξε τους να φύγουν.

— Θα τόν κάνω... Γιατί θέλω να μείνης μαζί μου...

και σ' έστειλαν, ώπλισμένη με αυτή την ομορφιά που φέρνει την τρέλλα, για να σκοπής τή δυστυχία,θάπεθάνη.

— Να πεθάνω! 'Αλλά έλα πριν στην άγκαλιά μου λοιπόν!

Κρεμάσθηκε απ' έπάνω του. Θέλησε να αισθανθί την έπαφή των χεριών του, άκόμη τόν πόνο του μαχαιριού που θα της έσχίζε τις σάρκες φρικτούσε ήδονικά σ' αυτό τόν ακούμπισμά της άπάνω του. Δίλιγγος του θανάτου της προξενούσε την έκλυση νάρκης. Είχε πιασθί από τα γόνατά του και στριφογύριζε στά πόδια του. Τα μεταξένια της ρούχα, ξέφυγαν από τους ώμους της, πολύ λιγώτερο έκρυβαν τώρα τόν σώμα της. Και σ' αυτή την έκδήλωση της ύστερικής φύσεώς της, ο ίδιος υπόκωφος ψιθυρισμός, έβγαινε απ' τα χείλη της.

— Σέ ποθῶ, Ούρβανέ, σέ ποθῶ!

Εκείνος την έσπρωξε με βία και την αναποδογύρισε χάμω στό πάτωμα.

Είτε γιατί φοβήθηκε πως δεν θα μπορούσε να ξεφύγῃ από τόν τέλος τη γοητεία αυτής της γυναίκας, πιθανόν γιατι τόν φάνηκε τερατώδης ή σωματική της ομορφιά, ή γιατι τόν περιφορά της, βιάστηκε να δώσῃ τέλος σ' αυτή τη συνάντηση, στην όποια τάλωγία δεν είχανε πια θέση καμμία. Θέλησε να κινηθί κατ' έπάνω της, 'Αλλά στάθη δισταγών. Ένας θόρυβος άκούσθη, μια φωνή άντήχησε. Οι άνθρωποι της Μαρίας είχαν καταλάβῃ

ή πόρτα άνοιξε, οι φύλακες πήδησαν μέσα, ο Ούρβανος υπεσώρρισε έτοιμος να κτυπηθί μ' όλους αυτούς. 'Αλλά ή Μαγδαληνή σηκώθηκε όρθια, έστάθη στό μέσο τους, και με μια μεγαλοπρεπή κίνηση έδιῶξε τους δούλους της και τους είπε:

— Σταθῆτε απ' έξω. Και δεν θα ρηῆτε μέσα αν δεν σῶς φωνάσω έγώ.

Έπερίμενε έως ότου έβγῃκαν όλοι. Έπειτα έγύρισε στόν Ούρβανό.

— Βλέπεις, τόν είπε, πως σκοπός μου δεν είναι να σέ σκοτώσω αλλά να σέ κάνω δικό μου. Τι έχεις να μου ειπής;

— Πως αν δεν φύγῃς από την 'Αντιόχεια, αύριο τόν πρωί, καλά θα κάνῃς να μην είσαι ήσυχῃ για τη ζωή σου.

Η Μαγδαληνή άνεσκήρτισε.

— Σοῦ προσφέρω τόν έρωτά μου, τόν είπε, κι' εσύ μ' άπειλεις. Ξεχνῶ, ότι οι δοῦλοί μου μια μου λέξη περιμένουν μονάχα για να σέ σκοτώσουν:

— Δεν θα με σκοτώσουν οι δοῦλοί σου, γιατι δεν μπορούν να τόν κάνουν. Δεν θα δώσης τη διαταγή, γιατι φοβάσαι. Αν σκοτωθῶ, αύριο θα είσαι στή φυλακή. Δολοφονείς εσύ! Δεν σκοτώνεις.

— Ούρβανέ!

— Φύγε, λοιπόν, από την 'Αντιόχεια, Μαγδαληνή, και πηγαινε νάβρης άγοραστές της ομορφιάς σου άλλου. Και άς μη συναντηθῶμε στό δρόμο μας ποτέ, μην ξαναζητήσης να μου θυμίσῃς την κακία σου ψυχῃ.

— Ούρβανέ! άνέκραξε ή Μαρία. Είναι ή τελευταία σου λέξη αυτή;

Είχε προχωρήσει κατὰ την πόρτα εκείνος και τώρα έστάθη. Γύρισε, την εκύτταζε και άπάντησε.

— Ναί!

Χωρίς να φοβηθί νέα έκρηξη του θυμού της ο Ούρβανος προχώρησε και βγῆκε. Οι δοῦλοι και οι φύλακες της Μαγδαληνής έστέκοντο στην πόρτα, κι' έπερίμεναν έτοιμοι. Τιθῶκανε εκείνη: Θῶδινε τη διαταγή να τόν έπιτεθούν; Διῶλουπαράδοξο, καιθυμωμένη από την άπάντησή του, πληγμένη στόν έγωισμό, στή φρονηματία της, σέ μια νέα έκρηξη τόν ύστερισμό της να παρέβαινε τόν λόγο της και νῶδινε την προδοτική προσαγή. Έσφισε τόν μαχαίρι του, και με υπερήφανο βῆμα προχώρησε, πέρασε μέσα από τη σειρά των δούλων που στεκόντουσαν με σεβασμό και φόβο. Αλλά και πάντοτε έτοιμοι, κατέβη τη σκάλα, βγῆκε στό δρόμο και άπομολώνθηκε.

Η Μαρία είχε βαστάξει τόν λόγο της. Ίσως από μεγαλοπρέπεια, διῶλουπαράδοξο από τόν φόβο των συνεπειών του φόνου του, ή και γιατι αυτά που συνέβησαν την έκαναν να χάσῃ τη συνειθισμένη της άποφασιστικότητα, είχε σταθί και τόν κύτταζε άφωνη. Τόν είδε να βγαίνει, άκουσε τὰ σταθερά βῆματά του να άπομακρύνονται, είχε για μια στιγμή τη συναίσθηση ότι αν έβγαζε μια φωνή ο Ούρβανος θα σκότωνε μέν πολλούς, αλλά όμως και θα σκότηνῶτανε, και έν τούτοις δεν έβγαλε αυτή τη φωνή. Έφοβήθη κι' έδίστασε. Κατεπτόθη και δεν έμίλησε.

Έμεινε αρκετές στιγμές σ' αυτή τη θέση της άποχαύνωσης, μέχρις ότου ο κρότος των βημάτων του σβύσθηκε. Έπειτα σωριάστηκε έξαντλημένη, στή βῆμα της.

Έμεινε έτσι ακίνητη και άμίλητη, στιγμές πολλές. 'Αλλ' όταν άρχισε να συνέρχεται και τόν λογικό της να ξαναπέρνη

την ικανότητά του: όταν ή έξαψη, που τις είχε θολώσει τις αισθήσεις, της πέοασε: όταν υπόρεσε να κρίνη, την έπιασε τρόμος. Την είχε φοβερίσει πως θα την σκότωνε, αν δεν έφευγε. Της είχε δηλώσει πως την μισούσε. Θύμωνε για τόν δεύτερο, αλλά και δεν είχε σκοπό να κάνῃ τόν πρώτο. Ποιός ήταν εκείνος, που θα δειχνώτανε άνώτερος απ' τη δική της δύναμη; Πῶς ετόλμησε να φοβηθίσθ αυτήν, που μπορούσε με την ομορφιά της να σηκώσῃ σ' επανάσταση κι' αυτά άκόμη τὰ Ρωμαϊκά στρατεύματα; 'Αλλά και γιατι έδίστασε, γιατι έφοβήθηκε πως θα της ζητούσαν λόγο για τόν σκοτωμό του, και δεν έπρόσταζε τους φύλακές της να τόν έπιτεθούν;

— 'Α. έλπίζω άκόμα! έψιθύρισε ένῶ δάγκωνε τὰ χείλη της τόσο, ώστε σχεδόν τα αίμάτῳσε. Θα περιμένω άκόμα! Θα προσπαθῶ να μ' άγαπήσῃ, θα τόν κάνω να συρθί στά πόδια μου, να ταπεινωθί, όπως έταπεινώθηκα κι' έγώ. Κι' ύστερα...

Πετάχθη όρθια.

— 'Α. Ούρβανέ! φώναξε δυνατά. Θα σέ κάψῃ τότε τόν μίσός μου.

Χτύπησε δυο φορές ένα χάλκινο έλασμα, κι' ένας από τους άνθρώπους της έτρεξε. Τόν είπε κάτι που οι άλλοι δεν άκουσαν, κι' εκείνος έφυγε ιρέχοντας. Κατέβη στό δρόμο κι' άπομακρύνθηκε βιαστικός. Σέ λίγο διέκρινε τόν σιλουέττα του Ούρβανου που γύριζε σπίτι του. Έβράδυνε τότε τόν βῆμα του κι' άρχισε να τόν παρακολουθί προσέχοντας να μην τόν ιδῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'. ΚΑΙ ΚΡΙΜΑΤΩΝ ΑΒΥΣΣΟΣ...

Μετά τρεις ήμέρες ή Μαρία ή Μαγδαληνή, είχε όρίσει να δώσῃ στό μέγαρό της μια γιορτή, από εκείνης με τις όποιες κατέπληρσε τόν λαό της 'Αντιόχειας. Και τὰ γεγονότα που έμεσολάβησαν, δεν την έκαναν ν' αλλάξῃ σχέδι.

Είχε περάσει ώρες πραγματικῶς βασανιστικές. Για λόγους που δεν μπορεῖ νάβρη κανείς με τόν μέτρο της λογικής, έπέμενε να θέλῃ να συνδεθί με τόν Ούρβανό.

Ποιά ήταν ή μυστηριώδης δύναμη που την έσπρωξε σ' αυτή την έπίμονη προσπάθεια, δεν προσπαθούσε να βρῇ. Είχε τάχα φιλοδοξεί να κατακτήσῃ τόν Ούρβανό, τόν νόμιμο διάδοχο του 'Ιουδαϊκού θρόνου, κι' ύστερα, μεταχειριζόμενη την ομορφιά, τις σχέσεις, τὰ πλούτη και τις γνωριμίες της, να τόν κάνῃ βασιλιά και να γίνῃ κι' αυτή βασίλισσα; Απέβλεπε να γιγαντωθί περισσότερο στό θαυμασμό του κόσμου, με τόν να παρουσιάζεται στό πλευρό του βασιλικού πρίγκηπος; 'Οχι! Η Μαρία δεν σκοπώτανε τίποτα από αυτά! Δεν την ένδιέφερε τίποτε άλλο από τόν έρωτα, κι' αυτός ήταν εκείνος που της κ νούσε τις σκέψεις.

Γιατί όμως έπέμενε να πολιτορκί εκείνον που την απέφευγε, και να ταπεινώνεται αυτή ή υπερήφανη τόν μπροστά στά πόδια της γονυτετούσαν άρχοντες, βασιλείς και άρχιστράτηγοι; που στή διάθεσή της έδινοντο θησαυροί και για ένα της βλέμμα έθυσιάζοντο ζωές αυτή που είχε γνωρίσει όλες τις δόξες και την άπερίοριστη δύναμη; Ποιά ήταν ή αἰτία αυτής της άδυναμίας της, αυτό άποτελεί τόν άνεξιχνίαστο υυστήριο της γυναικείας καρδιάς.

Τόν πείσμα της ένέπνεε έπιθυμίες τρελλές και την έσπρωχνε σ' έπικίνδυνες πράξεις. Ήταν άποασισμένη να μεταχειρισθί την εραστία της δύναμη για να νικήσῃ και δεν θα έδίσταζε μπροστά σέ κανένα κακούργημα, για

νά ικανοποίηση τή φιλοτιμία της. "Ηθελε νά εξαναγκάση τόν Ούρβανό, εἴτε μέ τή σπαγήνη τοῦ κορμιού της, ἢ ἀκόμη καί μέ τή βία, νά γονατίσῃ μπροστά της καί νά τῆς γυρέψῃ συχώρεση. Κι' ὕστερα, ἡ τιμωρία του θά ἦταν τόσο ἀπάνθρωπη, ὅσον ταραγμένοι ἦταν οἱ πόθοι τῆς σάρκας πού τήν εἶχαν κυριεύσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἶχε ριχτή σ' ἕνα ἀμείλικτο πόλεμο κατά τοῦ Ούρβανου, κι' ἦταν βέβαιη ὅτι ὁ θρίαμβός της θά ἦταν μεγάλος, ἀδιάφορο ἂν τὰ μέσα πού θά μεταχειριζότανε νά τὸν πετύχῃ. θά ἦταν φρικτά κι' ἀποτρόπαια.

Ὁ κατάσκοπός της ὁ Ντίλας, ἕνας πιστός ὑπηρετῆς της, πού τὸν εἶχε στείλει νά παρακολουθῇ τὸν Ούρβανό ἀπὸ κείνο τὸ βράδυ δὲν τὸν ἄφινε οὔτε μιὰ στιγμή. Καί τίς λίγες ὥρες πού ἀναπαύοντανε, τὸν ἀντικαθιστοῦσε ὁ Σίμος, ἄλλος ἐπίσης ἔμπιστος καί ἐπιτήδειος κατάσκοπος. Καί ἡ Μαρία ζητοῦσε ἔτσι νάβρῃ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θά κατέφερε τὸ τρομερὸ κτύπημά της.

Στὴ γιορτὴ της, φρόντισε νά δώσῃ μιὰ πρωτοφανῆ μεγαλοπρέπεια. Ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς Ἀντιόχειας προσεκλήθησαν νά τὴν τιμήσουν. Ὁ Ρωμαῖος διοικητής, ὁ Πομπώνιος Φλάκος, θά πῆγαινε κι' αὐτός, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ρωμαϊκῶν στρατευμάτων, ἀπεδέχθησαν μὲ χαρὰ τὴν πρόσκληση, κι' ἡ Μαρία, δὲν παρέλειψε νά καλέσῃ κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν Ούρβανό. Ἄν ἐρχότανε, μπροστά στοὺς ἐπισήμους καλεσμένους της θάπερνε περίλαμπρη τὴν ἱκανοποίησίν της, θά ἔλυε κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα της τὸν ἀνόητο πού τόλμησε νά ἀδιαφορήσῃ πρὸς τὸ θυμὸ της.

Καί τὸ συμπόσιο πού δόθηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς τὸ χαρακτηρίζουν ὡς κατὰ πρωτοφανὲς γιὰ τὸν τόπο τους, ὡς κατὰ ἐξάμλλον μὲ κείνα ποὺδιναν οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες. Πλημμυρισμένο ἀπὸ τὰ φῶτα τὸ ἀρχιτεκτονικὸ αὐτὸ καλλιτέχνημα, τὸ μαρμάρينو ἀνάκτορο τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἀντηχεῖ ἀπὸ τίς μελωδίες τῶν κιθαρωδῶν καί τὸ τραγούδι τῶν καλλιφώνων κοριτσιῶν τῆς Συρίας. Ὁμορφες νέες συντροφεύουν τοὺς καλεσμένους, οἱ ὑπηρετρίδες της, θαλερά λουλούδια πού τὰ μάζεψε μοναχὴ της στὴ Γαλιλαία ὅπου βγαίνουν τὰ ὠραία κορίτσια, τοὺς ὑπηρετοῦν. Καί μέσα στὴν θαμβωτικὴ πολυτέλεια τῶν ἐπίπλων, τῶν παραπετασμάτων καί τῶν ἀγαλμάτων, μέσα στίς μεθυστικὲς ἀπόπνοιες τῶν λουλουδιῶν καί τῶν μύρων, οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου ἀποθαυμάζουν τὴν ἀσύλληπτη ὀπτασία αὐτοῦ τοῦ θείου μεγαλοφυήματος, τὴν ἀφθαστὴ φεγγαβολὴ τῆς ὁμορφιάς τῆς Μαγδαληνῆς.

Λάμπει σὲ χάρη, ἀστράφτει, καταπλήσσει· σκορπάει χαμόγελα κι' ἡ μελωδία τῆς φωνῆς της διαπερνάει ψυχές· ἡ ματιά της φλογίζει, ἡ προσέγγισή της προκαλεῖ τὸ ἀναταραγμὰ τῶν αἰσθήσεων. Φαίνεται εὐτυχής, μέσα στὴν γενική ἐκείνη ἐκφραση τοῦ θαυμασμοῦ, ἀλλ' ἕνα προσεκτικὸ μάτι θά μπορούσε νά διακρίνῃ κάποια ἀνησυχία πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ γέλοια καί τίς πνευματώδεις ἀπαντήσεις, θάβλεπε ἴσως τὸ φόβο πού κάπου—κάπου προδίδεται ἀπὸ τὸ ἔλαφρὸν τρεμουλιασμὸ τῶν χειλέων της, ἀπὸ τίς ἀγωνιώδεις ματιές πού ρίχνει πρὸς τὴν εἴσοδο. Τὶ περιμένει; Ὁ χιλιάρχος Ἀπίσιος, προχωρεῖ πρὸς αὐτὴν συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἄλλον Ρωμαῖον ἀξιωματικόν.

Χαίρε λουλοῦδι τῆς Γαλιλαίας! τῆς εἶπε βαθύτατα ὑποκλινόμενος. Ταπεινά σὲ ἱκετεύουμε, ὦ βασίλισσα τῶν ψυχῶν, ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου χιλιάρχος Λούκιος Βῆρος, νά μᾶς ἐπιτρέψῃς νά σκορπίσωμε στὰ πόδια σου, ἀντὶ γιὰ λί-

βανωτό, τὸ θαυμασμὸ καί τὴν ἔκσταση πο θολώνει τὰ μάτια μας.

Ἐκανε μιὰ χαριτωμένη κλίσση τοῦ κεφαλοῦ της ἡ Μαρία στὸ Λούκιο Βῆρο καί γύρισε ὕστερα πρὸς τὸ φίλο του.

— Ἀκουσε, τοῦ εἶπε, σὺ πού εἶσαι ποιητὴς μαζί καί στρατιώτης, πές μου, πῶς κατορθώνεις νά νικᾷς καί στὸν πόλεμο καί στὴν ἀγάπη; νά κατατροπώνῃς τοὺς Ἀσσυρίους καί νά συντριβῇ τὴν Ἀντωνία;

— Τὸ φεγγαβολιῆμα τῶν ματιῶν σου, Μαρία, θαμπώνει ἀκόμη καί κείνους πού δὲν τοὺς ἐπέτρεψες νά ἐλπίζουνε. Νίκησες τὸν ἔρωτα, ἀνεκρηρύχθης θεά του, κι' οἱ στεναγμοὶ πού δονοῦνε τῶν ἀπελπισμένων τὰ στήθη, εἶναι ἡ θυσία πού προσφέρεται στὴν κυριαρχία σου.

Ἡ Μαρία γύρισε πρὸς τὸ Λούκιο Βῆρο.

— Ὁ φίλος σας, τοῦ εἶπε, κατατροπώνει μὲ τοὺς παράξενους ὕμνους τοῦ ὅπως καί μὲ τὸ τρομερὸ σπαθί του. Φυλαχθῆτε ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιασμούς του καί μὴν τὸν πιστεύετε...

— Ὁ φίλος μου, — ἀπήντησε ἐκεῖνος, — σὰς προσφέρει μὲ ὥρα λόγια τὸ θαυμασμὸ πού μᾶς συνταράσσει τὸ νοῦ. Καί βεβηλώνει τὸ θαῦμα, ὦ Ἀφροδίτη τῆς Ἀντιόχειας, μὲ τὸ νά προσπαθῇ νάβρῃ λόγια πού νά ἐκφράζουνε τὰ ἀνέκφραστα.

Συνειθισμένη ν' ἀκούῃ τέτοιες ἐκφράσεις θαυμασμοῦ ἡ Μαγδαληνὴ χαμογέλασε. Καί συζητοῦσε μαζί τους, καί γύρευε νά γνωρίσῃ καλύτερα τὸ Λούκιο Βῆρο, ὅταν ἕνας ὑπηρετῆς τις ἐπλησίασε καί τῆς εἶδε πῶς κατὰ ἡμέραν νά τῆς πῇ μυστικά. Ἐκεῖνη ἀπετραβήχτη ἕνα βῆμα μαζί του. Ἐσκυψε, κι' ὁ ὑπηρετῆς τῆς ἐψιθύρισε κατὰ σ' αὐτή. Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ πού τὴν ἐκύτταζαν, εἶδαν ὅτι γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια της ἀστράψαν. Τὶ τάχα νά τῆς εἶπῃ ὁ ὑπηρετῆς; Ξαναγύρισε κοντὰ τους, κι' ἦταν φανερὴ ἡ προσπάθειά της πού κανε νά φανῇ ἀτάραχη.

— Θὰ λείψω λίγο· τοὺς εἶπε βιαστικῇ. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσω νά ξανάρθω κοντὰ σας.

Ὑστερα γύρισε πρὸς τὸν Λούκιο Βῆρο.

— Γενναῖε μου ξένη! τοῦ εἶπε. θά αἰσθανώμουν αἰδιάτηρη εὐχαρίστηση, καί, ἂν συνεχίζαμε τὴ συνομιλία μας...

Ἄν βιασθῆτε νά φύγετε, πόψε, θάναί ἀνοικτὸ τὸ μέγαρό μου, ὅποτε δῆτε πρὸς ἡμᾶς.

Κι' ἔφυγε γρήγορα, μὲ μεγάλα βήματα, πρὸς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αἴθουσας.

Βγήκε στὸ διάδρομο. Στὴν τοῦ τὴν ἔκταση, ζεῦγῃ ἔρωτος, μένων ἐκυλιῶντο ἑπάνω στὰ χρυσοῦφанта ντιβάνια, σὲ στάσεις ὀργῶν. Ὁλόγυμνες γυναῖκες ἔδειχναν τίς ὁμορφιές τοῦ κορμιοῦ των στὰ λάγνα μάτια τῶν ἐραστῶν, στεναγμοὶ πόθου ἀκούγοντο ἀπὸ κάθε γωνία, ψιθυροὶ θερμῶν φιλιῶν ξεπηδοῦσαν ἀπὸ κάθε κατεύθυνση.

Ἡ Μαρία πέρασε μέσα ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς, χωρὶς νά γυρίσῃ νά τοὺς κυττάξῃ, κι' ἐκεῖνοι ἐπίσης δὲν τῆς ἔδωσαν καμμιὰ προσοχή. Μήπως σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα, κι' ὕστερα σ' ἕνα δωμάτιο, σ' αὐτὸ πού δεχότανε συνήθως τοὺς ἀνθρώπους τῶν κτημάτων της. Ὁ ἔμπιστός της ἦταν ἐκεῖ.

— Λοιπὸν; τὸν ρώτησε ἡ Μαρία. Ἐχεις εὐχάριστα νέα;

— Πολύ!

Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἐφρίκασε.

— Σκότωσες τὸν Ούρβανό; ἐψιθύρισε.

Πρόφερε τὰ λόγια της τρομαγμένη. Αὐτὴ πού ἐπεδίωκε ἀνένδοτα τὴν καταστροφὴ ἐκείνου πού τὸν ποθοῦσε, μὲ ὅλο ὅτι τὴν εἶχε ἀπειλήσει μὲ θάνατο, τώρα πού ἐπρόκειτο ν' ἀκούσῃ ἂν εἶχε πᾶσῃ, νὰ ζῇ, μιὰ δυνατὴ ταραχὴ ἐπίασε τὴν ψυχὴ της. Καί κυττάζοντάς τὸν μὲ μάτια ὀρθάνοικτα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ τὴν ἀπάντησίν του.

— Ντίλα! τὸν ξαναρώτησε. Λέγε μου γρήγορα! Τὸν ἐσκότωσες τὸν Ούρβανό;

(Ἀκολουθεῖ).

Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης θέσεως τοῦ ὑπερβαρκείου ἦσαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα σὲ κίνηση. Τὸ βράδυ θά δινόταν ὁ μεγάλος χορὸς τῆς «Λευκῆς Μάσκας», πού εἶχε ἀναγγελθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ. Οἱ κυρίες εἶχαν μαζευτῇ στὸ κομψὸ κατάστημα «εἰδῶν πολυτελείας» πού βρισκόταν στὸ πρῶτο ὑπόστρωμα κι' ἐδιάλεγαν τὰ κοστούμια πού θά φοροῦσαν στὸ χορὸ. Οἱ εὐθυμες κουβέντες καί τὸ πειρακτικὸ κουτσομπολιὸ ἔδιναν κι' ἐπαιρναν. Ὁ χορὸς τῆς «Λευκῆς Μάσκας» θά εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν ὅτι ἡ κυρία πού θ' ἀνεγνώριζετο ἀπὸ τὸν καβαλλιέρο της, κάτω ἀπὸ τὴ λευκὴ τῆς μάσκα, θά ἦταν ὑποχρεωμένη... νά τὸν φιλήσῃ. Καί οἱ κυρίες ἐφρόντιζαν μὲ κάθε τρόπο νά τυραννήσουν ὅσο μπορούσαν περισσότερο τοὺς ἀδύνατους κορτάκηδες τῶν σαλονιῶν τῆς πρώτης θέσεως, πού ἐπερίμεναν μὲ ἀληθινὴ λαχτάρια τὴν εὐκαιρία τοῦ χοροῦ γιὰ νά πάρουν ἕνα φιλὶ ἀπὸ τίς «ὠραίες» τοῦ ταξιδιοῦ.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κορτάκηδες, ὁ τρομερώτερος, ἦταν ὁ Ζάκ Λεφέμπρ, ὁ ὁποῖος εἶχε βαλθῇ μὲ ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά τῆς ξανθοῦς γόησσας τοῦ ταξιδιοῦ, τῆς ὠραίας Ἀντέλας, κόρης τοῦ πολυεκατομμυριοῦχο Λουὶ Φαρντέν. Καί ἐπειδὴ ἦταν ἀπαγορευμένο νά μποῦν οἱ καβαλλιέροι στὸ κατάστημα τῶν κουστουμιῶν τίς ὥρες πού εἶχαν ὀρισθῇ γιὰ τίς κυρίες, ὁ Ζάκ, πού δὲ μπορούσε νά πληροφωρηθῇ τὴν κουστοῦμ εἶχε προμηθευθῇ, γιὰ τὸ χορὸ, ἡ ὠραία Ἀντέλα, κατέφυγε στὸ παρακάτω τέχνασμα: Ἐδῶσε ἕνα γενναῖο πούρμπουάρ στὴν καμαριέρα τῆς Ἀντέλας γιὰ νά τοῦ πῇ αὐτὴ ὅτι ἦξερε σχετικὸ μὲ τὴν ἀμφίεση τῆς κυρίας της.

— Νά σὰς πῶ, ἔκαμε αὐτὴ κάπως στενοχωρημένη, ἐστάθηκε ἀδύνατο νά δῶ τὸ κοστοῦμ. Τῶφραν κλεισμένο σ' ἕνα καρτονένιο κουτί καί τὸ κλείδωσε ἀμέσως ἡ κυρία στὴ γκαρνταρόμπα της. Κατάρθωσα ὅμως νά δῶ τὰ παπούτσια πού τῆς ἔφεραν. Εἶναι γοβάκια ἀπὸ λαμὲ μὲ τόξα ἀπὸ μικρὰ μπριλλάντια στὰ τακούνια... — Ὁραία. Αὐτὸ εἶν' ἀρκετὸ, ἐφώνησε ὁ Ζάκ, τρίβοντας μὲ χαρὰ τὰ χέρια. Γοβάκια ἀπὸ λαμὲ μὲ μπριλλαντένια τόξα. Θαυμάσια. Θὰ τὴν γνωρίσω ἀμέσως τὴν ὠραία Ἀντέλα. Τὸ κέρδισα τὸ φιλή!...

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος. Σ' ἕνα ζευγάρι κομψῶν παιδιῶν ἀνεγνώρισε τὰ λαμὲ παπούτσια μὲ τὰ μπριλλαντένια τόξα.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐσκέφθηκε. Τὶ τελεία ἐμφάνιση! Τὶ θαῦμα ὁμορφιάς! Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμ κ' ἡ μάσκα τὴν κρύβουν τόσο καλά, πού θάταν ἀδύνατο νά τὴν ἀναγνωρίσω ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παπούτσια!

Καί ἀμέσως ὁ Ζάκ, σὰν ἔμπειρος κατακτητῆς, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία μὲ τὰ μπριλλαντένια τακούνια εἶναι ζήτημα ἂν βρῆκε καιρὸ νά χορεύῃ τρεῖς φορές μὲ ἄλλο καβαλλιέρο. Μὲ τέτοια τέχνη κατάρθωνε ὁ Ζάκ νά τὴν πολιορκῇ καί νά τῆς παῖρῃ τοὺς χοροὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε ἐκεῖνη, μολονότι ἦταν φανερό πῶς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, δὲ μπορούσε νά τοῦ ἀρνηθῇ.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος. Σ' ἕνα ζευγάρι κομψῶν παιδιῶν ἀνεγνώρισε τὰ λαμὲ παπούτσια μὲ τὰ μπριλλαντένια τόξα.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐσκέφθηκε. Τὶ τελεία ἐμφάνιση! Τὶ θαῦμα ὁμορφιάς! Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμ κ' ἡ μάσκα τὴν κρύβουν τόσο καλά, πού θάταν ἀδύνατο νά τὴν ἀναγνωρίσω ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παπούτσια!

Καί ἀμέσως ὁ Ζάκ, σὰν ἔμπειρος κατακτητῆς, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία μὲ τὰ μπριλλαντένια τακούνια εἶναι ζήτημα ἂν βρῆκε καιρὸ νά χορεύῃ τρεῖς φορές μὲ ἄλλο καβαλλιέρο. Μὲ τέτοια τέχνη κατάρθωνε ὁ Ζάκ νά τὴν πολιορκῇ καί νά τῆς παῖρῃ τοὺς χοροὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε ἐκεῖνη, μολονότι ἦταν φανερό πῶς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, δὲ μπορούσε νά τοῦ ἀρνηθῇ.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος. Σ' ἕνα ζευγάρι κομψῶν παιδιῶν ἀνεγνώρισε τὰ λαμὲ παπούτσια μὲ τὰ μπριλλαντένια τόξα.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐσκέφθηκε. Τὶ τελεία ἐμφάνιση! Τὶ θαῦμα ὁμορφιάς! Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμ κ' ἡ μάσκα τὴν κρύβουν τόσο καλά, πού θάταν ἀδύνατο νά τὴν ἀναγνωρίσω ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παπούτσια!

Καί ἀμέσως ὁ Ζάκ, σὰν ἔμπειρος κατακτητῆς, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία μὲ τὰ μπριλλαντένια τακούνια εἶναι ζήτημα ἂν βρῆκε καιρὸ νά χορεύῃ τρεῖς φορές μὲ ἄλλο καβαλλιέρο. Μὲ τέτοια τέχνη κατάρθωνε ὁ Ζάκ νά τὴν πολιορκῇ καί νά τῆς παῖρῃ τοὺς χοροὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε ἐκεῖνη, μολονότι ἦταν φανερό πῶς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, δὲ μπορούσε νά τοῦ ἀρνηθῇ.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος. Σ' ἕνα ζευγάρι κομψῶν παιδιῶν ἀνεγνώρισε τὰ λαμὲ παπούτσια μὲ τὰ μπριλλαντένια τόξα.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐσκέφθηκε. Τὶ τελεία ἐμφάνιση! Τὶ θαῦμα ὁμορφιάς! Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμ κ' ἡ μάσκα τὴν κρύβουν τόσο καλά, πού θάταν ἀδύνατο νά τὴν ἀναγνωρίσω ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παπούτσια!

Καί ἀμέσως ὁ Ζάκ, σὰν ἔμπειρος κατακτητῆς, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία μὲ τὰ μπριλλαντένια τακούνια εἶναι ζήτημα ἂν βρῆκε καιρὸ νά χορεύῃ τρεῖς φορές μὲ ἄλλο καβαλλιέρο. Μὲ τέτοια τέχνη κατάρθωνε ὁ Ζάκ νά τὴν πολιορκῇ καί νά τῆς παῖρῃ τοὺς χοροὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε ἐκεῖνη, μολονότι ἦταν φανερό πῶς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, δὲ μπορούσε νά τοῦ ἀρνηθῇ.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος. Σ' ἕνα ζευγάρι κομψῶν παιδιῶν ἀνεγνώρισε τὰ λαμὲ παπούτσια μὲ τὰ μπριλλαντένια τόξα.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐσκέφθηκε. Τὶ τελεία ἐμφάνιση! Τὶ θαῦμα ὁμορφιάς! Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμ κ' ἡ μάσκα τὴν κρύβουν τόσο καλά, πού θάταν ἀδύνατο νά τὴν ἀναγνωρίσω ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παπούτσια!

Καί ἀμέσως ὁ Ζάκ, σὰν ἔμπειρος κατακτητῆς, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία μὲ τὰ μπριλλαντένια τακούνια εἶναι ζήτημα ἂν βρῆκε καιρὸ νά χορεύῃ τρεῖς φορές μὲ ἄλλο καβαλλιέρο. Μὲ τέτοια τέχνη κατάρθωνε ὁ Ζάκ νά τὴν πολιορκῇ καί νά τῆς παῖρῃ τοὺς χοροὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε ἐκεῖνη, μολονότι ἦταν φανερό πῶς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, δὲ μπορούσε νά τοῦ ἀρνηθῇ.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος. Σ' ἕνα ζευγάρι κομψῶν παιδιῶν ἀνεγνώρισε τὰ λαμὲ παπούτσια μὲ τὰ μπριλλαντένια τόξα.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐσκέφθηκε. Τὶ τελεία ἐμφάνιση! Τὶ θαῦμα ὁμορφιάς! Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμ κ' ἡ μάσκα τὴν κρύβουν τόσο καλά, πού θάταν ἀδύνατο νά τὴν ἀναγνωρίσω ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παπούτσια!

Καί ἀμέσως ὁ Ζάκ, σὰν ἔμπειρος κατακτητῆς, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία μὲ τὰ μπριλλαντένια τακούνια εἶναι ζήτημα ἂν βρῆκε καιρὸ νά χορεύῃ τρεῖς φορές μὲ ἄλλο καβαλλιέρο. Μὲ τέτοια τέχνη κατάρθωνε ὁ Ζάκ νά τὴν πολιορκῇ καί νά τῆς παῖρῃ τοὺς χοροὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε ἐκεῖνη, μολονότι ἦταν φανερό πῶς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, δὲ μπορούσε νά τοῦ ἀρνηθῇ.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος. Σ' ἕνα ζευγάρι κομψῶν παιδιῶν ἀνεγνώρισε τὰ λαμὲ παπούτσια μὲ τὰ μπριλλαντένια τόξα.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐσκέφθηκε. Τὶ τελεία ἐμφάνιση! Τὶ θαῦμα ὁμορφιάς! Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμ κ' ἡ μάσκα τὴν κρύβουν τόσο καλά, πού θάταν ἀδύνατο νά τὴν ἀναγνωρίσω ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παπούτσια!

Καί ἀμέσως ὁ Ζάκ, σὰν ἔμπειρος κατακτητῆς, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία μὲ τὰ μπριλλαντένια τακούνια εἶναι ζήτημα ἂν βρῆκε καιρὸ νά χορεύῃ τρεῖς φορές μὲ ἄλλο καβαλλιέρο. Μὲ τέτοια τέχνη κατάρθωνε ὁ Ζάκ νά τὴν πολιορκῇ καί νά τῆς παῖρῃ τοὺς χοροὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε ἐκεῖνη, μολονότι ἦταν φανερό πῶς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, δὲ μπορούσε νά τοῦ ἀρνηθῇ.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος. Σ' ἕνα ζευγάρι κομψῶν παιδιῶν ἀνεγνώρισε τὰ λαμὲ παπούτσια μὲ τὰ μπριλλαντένια τόξα.

— Αὐτὴ εἶναι! ἐσκέφθηκε. Τὶ τελεία ἐμφάνιση! Τὶ θαῦμα ὁμορφιάς! Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμ κ' ἡ μάσκα τὴν κρύβουν τόσο καλά, πού θάταν ἀδύνατο νά τὴν ἀναγνωρίσω ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παπούτσια!

Καί ἀμέσως ὁ Ζάκ, σὰν ἔμπειρος κατακτητῆς, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία μὲ τὰ μπριλλαντένια τακούνια εἶναι ζήτημα ἂν βρῆκε καιρὸ νά χορεύῃ τρεῖς φορές μὲ ἄλλο καβαλλιέρο. Μὲ τέτοια τέχνη κατάρθωνε ὁ Ζάκ νά τὴν πολιορκῇ καί νά τῆς παῖρῃ τοὺς χοροὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε ἐκεῖνη, μολονότι ἦταν φανερό πῶς βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση, δὲ μπορούσε νά τοῦ ἀρνηθῇ.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ὁ Ζάκ, καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ τοῦ χοροῦ, ἐπαρακολοῦθοῦσε προσεκτικώτατα στὰ πόδια τίς ντάμες πού ἔμπαιναν.

Ἐφάνηκε τινάχθηκε ὁλόρθος.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Υπάρχει μια Ινδική παροιμία λόρδε Λάμερσφιλντ: «Η βία είναι ο δαίμονας προσωποποιημένος. Και νομίζω πως μπορεί κανένας να την εφαρμόσει και στη σημερινή περίπτωση».

— Θα ήταν πραγματικώς ο

δαίμονας για μένα: παραδέχτηκε ειλικρινά ο λόρδος. Δεν έχω αυτή τη στιγμή για να ζήσω, παρά τις πέντε χιλιάδες λίρες του ύπουργικού μου μισθού. Αν μπορούσα να κρατηθώ ένα χρόνο ακόμα, τα πράγματα θα ξisiaζαν κάπως. Έχω μια ασφαλεία να εισπράξω την άνοιξη, και ο Μόρρις στηρίζει μεγάλες ελπίδες, πάνω στο καινούργιο βουστασιο, που έχω στο Κράνλεϊ.

Μ' έπιασαν τα γέλοια. Πόσο θα διασκέδαζα αν έβλεπα κι' ένα μόνον ψηφοφόρο του κόμματός των φιλελευθέρων να παρακολουθεί τη συζήτηση που είχα με τον αρχηγό του. Διερωτιόμουν αν όλοι οι ύπουργοί, είχαν σαν τον λόρδο Λάμερσφιλντ όλες αυτές τις ανθρώπινες αδυναμίες.

— Ω με φθάνουν αυτές οι έγγυσεις, δηλώσα, αφήνοντας με κάποια νωχέλεια να πέσει η στάχτη του τσιγάρου. Μ' αρέσει να ριψοκινδυνεύω και τα χρήματά μου ακόμα.

Ο συνομιλητής μου δεν ήταν βέβαια ο τέλειος τύπος του βρετανικού πολιτικού, ήξερε όμως να κρύβει τα συναισθήματά του. Μάκουσε χωρίς να φανερώσει την παραμικρή έκπληξη κι' έπειτα πρόσθεσε.

— Θα είταν άστειο Νορθκόουτ αν έλεγα πως σ'ας χρωστώ πολλά. Για να είμαι απολύτως ειλικρινής μαζί σου, όφειλα να όμολογήσω πως ποτέ δεν περίμενα τη σημερινή σου στάση. Ο ύπαινιγμός που μου έκανες στο τελευταίο σου γράμμα...

— Ω, τον διέκοψα, ένω καταριόμουν τον Νορθκόουτ από μέσα μου, κανενά μου τη χάρη να μην αναφέρετε πια αυτή την επιστολή. Από τότε άλλαξα γνώμη.

Ο Λάμερσφιλντ μ' ευχαρίστησε μ' ένα ευγενικό κούνημα του κεφαλιού.

— Όπως θέλετε. Με καθυποχρεώνετε. Και θα ήμουν ευτυχής αν μπορούσα και γώ μια μέρα να σ'ας φανώ χρήσιμος. Αν ποτέ έχετε ανάγκη μη διστάσετε ν' αποταθίτε σε μένα. Το να είναι κανένας ύπουργός των έσωτερικών είναι βέβαια μια δουλειά αειδής για ένα άνθρωπο έξυπνο αλλά του δίδεται καποτε ή ευκαιρία να μπορή να έξυπνηρή τη τους φίλους του.

— Μειδιάσα. Ο κυνισμός του λόρδου Λάμερσφιλντ και τα πλεονεκτήματα που είχαν οι κύριοι ύπουργοί με διασκέδασαν πολύ! Ήταν φανερό πως περίμενε να του ζητήσω κανένα ρουσφέτι για την εκδούλευση του του είχα κάμει και διερωτιόμουν τι θα ζητούσε ο Νορθκόουτ στη θέση του. Δεν είχα καμμία άμφιβολία πως ο σωσίας μου για να δανείσει αυτά τα χρήματα στο λόρδο Λάμερσφιλντ, θα είχε κάποιο σχεδίο στο νου του.

Πέταξα το τσιγάρο μου στη φωτιά και σηκώθηκα από τον πολυθρόνα μου.

— Σ'ας ευχαριστώ πολύ, είπα, αλλά πρὸς το παρόν τουλάχιστον δε θα καταχρασθώ της καλωσύνης σας. Πάντως θα λάβω υπό σημείωση την προθυμία σας να με ξαναρωτήσετε. Ίσως μια μέρα με καταγγείλουν για παράβαση του νόμου περί ταχύτητας των αυτοκινήτων.

Η τύχη μου πάλι θελησε μόλις μπήκα στην αίθουσα του χορού να συναντήσω την Μέρσια. Άκουμπουσε στον τοίχο και άκουε με αφηρημένο ύφος ένα κύριο αυστηρό, με γένεια, που τον άνεγνωρισα αμέσως γιατί είχα δει πολλές φορές τη φωτογραφία του. Ήταν ένας από τους χειρότερους δικαστές του Λονδίνου. Ξαφνικά πήρα την απόφασή μου και στράφηκα πρὸς το λόρδο Λάμερσφιλντ.

— Εσείς, που ξέρετε όλο τον κόσμο, δε μου λέτε σ'ας παρακαλώ ποιά είναι αυτή η ωραία κοπέλλα που στέκεται δίπλα στον Μπονσόν;

— Άλήθεια είναι χαριτωμένη. Την ανακάλυψε η Λαίδη Τρέγκατορ όταν βρισκόταν στη Νότιο Αμερική. Ονομάζεται δεσποινίς ντε Ροζέν. Θέλετε να σ'ας παρουσιάσω;

Ήταν πολύ πρόσφατη ακόμα στο μυαλό μου η ανάμνηση του Φρανκ και έμεινα έμβρόντητος όταν άκουσα πως η Μέρσια έμεινε στο μέγαρο του λόρδου Τρέγκατορ. Ευτυχώς ο λόρδος Λάμερσφιλντ κύτταξε άλλοι και δεν αντι-

λήφθηκε την έκφρασή μου.

— Βέβαια, είπα, αν δε σ'ας κάνη κόπο.

— Τό ένάντιο. Νομίζω ότι θα κάμω μια καλή πράξη αν απαλλάξω αυτή τη νέα γυναίκα από τη συντροφιά του Μπονσόν. Τον ακολουθήσα στη γωνιά όπου βρισκόταν αυτό το τόσο άταξιαστο ζευγάρι.

— Δεσποινίς ντε Ροζέν, είπε και ύποκλήθηκε βαθύτατα, μου έπιτρέπετε να σ'ας παρουσιάσω ένα από τους φίλους μου, τον κύριο Στούαρτ Νορθκόουτ;

Κι' έπειτα στράφηκε πρὸς το γέρο δικαστή και πρόσθεσε με τον αφελέστερο τρόπο.

— Κε Μπονσόν σε γύρευα παντού. Δεσποινίς ντε Ροζέν μου έπιτρέπετε ν' απαγάγω τον καρβαλλιέρο σας για λίγα λεπτά; Σ'ας αφήνω τον κύριο Νορθκόουτ να σ'ας κρατή συντροφιά.

Όλα αυτά έγιναν τόσο γρήγορα και με τόσο επιδεξιότητα, που χωρίς καλά καλά να το καταλάβω βρέθηκα ξαφνικά μόνος με τη Μέρσια ένω ο λόρδος Λάμερσφιλντ άπομακρυνόταν με τον Μπονσόν. Ο τελευταίος φαινόταν άπελπισμένος.

— Αν πρόκειται ποτέ να περάσω από το κακουργοδικείο, έλπίζω να μην πέσω στα χέρια του Μπονσόν.

— Κι' έπειτα, χωρίς να περιμένω την απάντηση της Μέρσιας, πρόσθεσα απότομα:

— Θέλω να σ'ας μιλήσω.

Είναι ανάγκη. Δε μπορούμε ν' άπομακρυνόμαστε σιγά-σιγά και να βρούμε μια γωνιά να κουβεντιάσουμε χωρίς να μάς ένοχλήσει κανένας;

Δέχτηκε το μπράτσο μου, και μόνο ή έπαφή του χεριού της μ' έκαμε ευτυχισμένο.

Διασχίσαμε τα χορευτικά ζεύγη και φθάσαμε στο χαλάμι. Μια έστρρ βρισκόταν πρὸς τα δεξιά. Μέσα στ' άσθη και στα φυτά ήταν τοποθετημένη παράμερα δυο καθίσματα.

Η Μέρσια με είχε γοητεύσει την προπερασμένη νύχτα. Άλλά έδω, κάτω από τα φώτα που έδιναν μια άπαλή λάμψη στους γυμνούς της ώμους και που τόνιζαν περισσότερο την περίεργη τραγική έκφραση των ματιών της, τα έχασα κυριολεκτικώς.

— Διερωτιόμουν αν θα είχα την ευτυχία να σ'ας ξαναδω, κατόρθωσα τέλος ν' άρθρώσω, ανασαίνοντας βαθεία. Σήκωσε ξαφνικά τα μάτια της και με κύτταξε μ' ένα όργισμένο βέμμα, που την έκανε ακόμα πιο όμορφη.

— Όστε δεν είστε ακόμα ίκανοποιημένος; ρώτησε με πικρία. Είστε άφορμη και θα συζητήσουμε και θα μισώ τον έαυτό μου έως το τέλος της ζωής μου. Νομίζετε λοιπόν πως μπορώ να σ'ας βλέπω, χωρίς ν' αναλογίζομαι πως πρό-

ΤΟΥ VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ — Ο Ίακωβος Μπύργτον άπογοητευμένος από τη ζωή, συναντάται μ' ένα παλιό του φίλο, τυχερώδη κι' αυτόν, τον Μπίλλν Λογκαν, που του κάνει το τραπέζι. Πηγαίνοντας στο σπίτι του συναντά τον Νορθκόουτ, ο οποίος τον πέρνει με ταξί σ' ένα κέντρο. Εκεί ζητεί από τον Μπύργτον αντί δέκα χιλιάδων λιρών ν' αλλάξουν ταυτότητά και ρούχα και να ύποδυθι το ρόλο του Νορθκόουτ με τον όποιον έμοιαζε καταπληκτικά. Ο Μπύργτον μ' όλο που άνοστηριώδης γνώριμός του του ένω μολογήθη πως διατρέχει τον κίνδυνο να σκοτωθι, δέχτηκε τη συμφωνία κι' έγκαταστάθηκε στο μέγαρο του Νορθκόουτ. Μια στιγμή όμως, ένω έπαιζε τυχαία μ' ένα καρδιοφτάκι, πούβρε στέ γραφέιο, είδε μέσα σ' αυτό πως μια νέα έτοιμαζόταν να τον πυροβολήσει.

Έσκυψε έγκαίρως κι' άποφυγε τον άσφαλή τραυματισμό. Αφώπλισε τη νέα κι' έμαθε ότι ήθελε να τον σκοτώσει διότι είχε διατάξει το τυχερώδη του πατέρα της. Το άλλο πρωί εύρέθη άρρωστος από δηλητηρίαση ό μαίτε ντετέλ του ψευτονορθκόουτ. Είπε να είδοποιήσουν το γιγαρό κι' έτρεξε να δεχθι τον ξάδελφό του Φέρνβαλ.

Κατόπιν βγήκαν μαζί και πήγαν στο μεσίτη Σίγκραβ, να ζητήσουν ένα μέτε ν' διέλ για το Νορθκόουτ, γιατί ο Μίλφορντ έπρεπε να μείνη στο κρεβάτι δέξι μέρες.

Μετά το μεσίτη, που του σφ

σισε ένα μέτε ντετέλ, ο Μπύργτον τρέβηξε για το ράφτη του κι' άπο κει για την τράπεζα όπου εξαργύρωσε το τσέκ των 8000 λιρών, που του είχε δώσει ο Νορθκόουτ. Ευχαριστημένος πια ότι κανείς δεν μπορούσε να τον ύποπτευνη, πήγε σ' ένα ένοδοχείο να φάη.

Μετά το φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλν και τον καλούσε να πάη στο μέγαρο του Νορθκόουτ να τον ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύργτον. Ύστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να διώξη το νέο μέτε ντετέλ του. Άλλά δεν τόκανε. Τη νύχτα έδέχθη έπίθεση άπ' το νέο μέτε ντετέλ, αλλά έγλύτωσε άφου τον έτραυμάτισε.

Το πρωί ο Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό δικοί του ζήτησε συνάντη γιατι τουστείλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να το θέλη κι' αυτός. Μεσ' αυτό, άφου έφαγε σ' ένα έστιατόριο, γύρισε σπίτι και ο Μίλφορντ του περιέγραψε τα χαρακτηριστικά του άσθρόπου που ύπέθετε ότι τον δηλητηρίασε. Μετά του άπέρριν ότι έδοποιήσε το σωφρό του νάρθη να τον πάρη να τον πάη στο χορό του Σαγ και. Στο χορό αυτό είδε τη Μέρσια Σολάνο, την νέα που είχε άποπειραθι να τον δολοφονή. Επίσης τον ύπουργό λόρδο Λάμερσφιλντ, στον όποιον ύποκλήθη να του δώση παράταση έξοφλήσεως της όφειλής του.

Τρέγκατορ. Έγινε στην αρχή κατακίτρινη άκούοντας την άφήγησή μου γρήγορα όμως συνήλθε και ψιθύρισε:

— Άλήθεια;

Ξάπλωσα άπολαυστικά στην καρέκλα μου, αλλά συγχρόνως μεμψόμουν τον έαυτό μου για τη σκληρότητά μου.

— Τώρα φθάνομε, εξακολούθησα στο πιο ένδιαφέρο σημείο όλης αυτής της Ιστορίας. Το μεσιτικό γραφέιο του Σίγκραβ που μου είχε προμηθεύσει αυτό τον ύπηρέτη, με πληροφόρησε σήμερα το πρωί, πως όχι μόνο το πιστοποιητικό ήταν πλαστό, αλλά πως κάποιος, ένω έλειπε ο λόρδος Τρέγκατορ βεβαίωσε τηλεφωνικώς τον Σίγκραβ, που ζητούσε πληροφορίες, ότι ο Φράνκς είχε πραγματικώς προυπηρετήσει στον Τρέγκατορ και ότι ήταν τιμιώτατος. Φαίνεται ότι ο λόρδος Έρρίκος δεν ξέρει τίποτα άπ' όλα αυτά.

Έμεινε για λίγο σκεπτική με το μέτωπο συνοφρυωμένο.

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

σισε ένα μέτε ντετέλ, ο Μπύργτον τρέβηξε για το ράφτη του κι' άπο κει για την τράπεζα όπου εξαργύρωσε το τσέκ των 8000 λιρών, που του είχε δώσει ο Νορθκόουτ. Ευχαριστημένος πια ότι κανείς δεν μπορούσε να τον ύποπτευνη, πήγε σ' ένα ένοδοχείο να φάη.

Μετά το φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλν και τον καλούσε να πάη στο μέγαρο του Νορθκόουτ να τον ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύργτον. Ύστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να διώξη το νέο μέτε ντετέλ του. Άλλά δεν τόκανε. Τη νύχτα έδέχθη έπίθεση άπ' το νέο μέτε ντετέλ, αλλά έγλύτωσε άφου τον έτραυμάτισε.

Το πρωί ο Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό δικοί του ζήτησε συνάντη γιατι τουστείλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να το θέλη κι' αυτός. Μεσ' αυτό, άφου έφαγε σ' ένα έστιατόριο, γύρισε σπίτι και ο Μίλφορντ του περιέγραψε τα χαρακτηριστικά του άσθρόπου που ύπέθετε ότι τον δηλητηρίασε. Μετά του άπέρριν ότι έδοποιήσε το σωφρό του νάρθη να τον πάρη να τον πάη στο χορό του Σαγ και. Στο χορό αυτό είδε τη Μέρσια Σολάνο, την νέα που είχε άποπειραθι να τον δολοφονή. Επίσης τον ύπουργό λόρδο Λάμερσφιλντ, στον όποιον ύποκλήθη να του δώση παράταση έξοφλήσεως της όφειλής του.

Τρέγκατορ. Έγινε στην αρχή κατακίτρινη άκούοντας την άφήγησή μου γρήγορα όμως συνήλθε και ψιθύρισε:

— Άλήθεια;

Ξάπλωσα άπολαυστικά στην καρέκλα μου, αλλά συγχρόνως μεμψόμουν τον έαυτό μου για τη σκληρότητά μου.

— Τώρα φθάνομε, εξακολούθησα στο πιο ένδιαφέρο σημείο όλης αυτής της Ιστορίας. Το μεσιτικό γραφέιο του Σίγκραβ που μου είχε προμηθεύσει αυτό τον ύπηρέτη, με πληροφόρησε σήμερα το πρωί, πως όχι μόνο το πιστοποιητικό ήταν πλαστό, αλλά πως κάποιος, ένω έλειπε ο λόρδος Τρέγκατορ βεβαίωσε τηλεφωνικώς τον Σίγκραβ, που ζητούσε πληροφορίες, ότι ο Φράνκς είχε πραγματικώς προυπηρετήσει στον Τρέγκατορ και ότι ήταν τιμιώτατος. Φαίνεται ότι ο λόρδος Έρρίκος δεν ξέρει τίποτα άπ' όλα αυτά.

Έμεινε για λίγο σκεπτική με το μέτωπο συνοφρυωμένο.

Τρέγκατορ. Έγινε στην αρχή κατακίτρινη άκούοντας την άφήγησή μου γρήγορα όμως συνήλθε και ψιθύρισε:

— Άλήθεια;

Ξάπλωσα άπολαυστικά στην καρέκλα μου, αλλά συγχρόνως μεμψόμουν τον έαυτό μου για τη σκληρότητά μου.

— Τώρα φθάνομε, εξακολούθησα στο πιο ένδιαφέρο σημείο όλης αυτής της Ιστορίας. Το μεσιτικό γραφέιο του Σίγκραβ που μου είχε προμηθεύσει αυτό τον ύπηρέτη, με πληροφόρησε σήμερα το πρωί, πως όχι μόνο το πιστοποιητικό ήταν πλαστό, αλλά πως κάποιος, ένω έλειπε ο λόρδος Τρέγκατορ βεβαίωσε τηλεφωνικώς τον Σίγκραβ, που ζητούσε πληροφορίες, ότι ο Φράνκς είχε πραγματικώς προυπηρετήσει στον Τρέγκατορ και ότι ήταν τιμιώτατος. Φαίνεται ότι ο λόρδος Έρρίκος δεν ξέρει τίποτα άπ' όλα αυτά.

Έμεινε για λίγο σκεπτική με το μέτωπο συνοφρυωμένο.

Τρέγκατορ. Έγινε στην αρχή κατακίτρινη άκούοντας την άφήγησή μου γρήγορα όμως συνήλθε και ψιθύρισε:

— Άλήθεια;

Ξάπλωσα άπολαυστικά στην καρέκλα μου, αλλά συγχρόνως μεμψόμουν τον έαυτό μου για τη σκληρότητά μου.

— Τώρα φθάνομε, εξακολούθησα στο πιο ένδιαφέρο σημείο όλης αυτής της Ιστορίας. Το μεσιτικό γραφέιο του Σίγκραβ που μου είχε προμηθεύσει αυτό τον ύπηρέτη, με πληροφόρησε σήμερα το πρωί, πως όχι μόνο το πιστοποιητικό ήταν πλαστό, αλλά πως κάποιος, ένω έλειπε ο λόρδος Τρέγκατορ βεβαίωσε τηλεφωνικώς τον Σίγκραβ, που ζητούσε πληροφορίες, ότι ο Φράνκς είχε πραγματικώς προυπηρετήσει στον Τρέγκατορ και ότι ήταν τιμιώτατος. Φαίνεται ότι ο λόρδος Έρρίκος δεν ξέρει τίποτα άπ' όλα αυτά.

Έμεινε για λίγο σκεπτική με το μέτωπο συνοφρυωμένο.

δωσα την μνήμη του πατέρα μου;

— Θέλετε να πήτε μ' αυτό που μετανοήτε πως δε μου φυτέψατε μια σφαίρα στο κεφάλι; Φαντάζομαι πως τέτοια άγρια ένστικτα άπό την κόρη του, θα τον προσβάλουνε.

Έσκυψε και με κύτταξε με τα μεγάλα, θλιμμένα μαύρά της μάτια.

— Δεν ξέρω και γώ πια τι να πιστέψω. Μου φαίνεται αδύνατο να ύποκρίνεσθε σ' αυτό το σημείο κι' όμως...

— Κι' όμως... Επανελάβα. Γύρισε το πρόσωπό της έλλοι, κάνοντας μια άπελπισμένη χειρονομία.

— Θέέ μου, άς ήταν δυνατό να μη συναντηθούμε πια ποτέ.

— Ω, υπάρχουν πολλές πιθανότητες να εισακουσθι ή εύχή σας, αν κρίνω άπ' ότι μου συνέβηκε χτες την νύχτα. Μου έρριξε γρήγοροβλέμμα.

— Τι θέλετε να πήτε;

Σήκωσα τους ώμους.

— Τίποτε το έξαιρετικό. Χτες την νύχτα ο καινούργιος μου μετρ' ντ' ότέλ, προσπάθησε να με δολοφονή με τον άπαισιώτερο τρόπο.

Την είδα να ώχρια.

— Ω! Έκαμε, κι' έπιασε την καρδιά της με τα χέρια της. Κι' έπειτα με φωνή σβυσμένη: μήπως πληγωθήκατε πουθενά;

— Όχι, αλλά μου φαίνεται πως κατάφερα ένα γερό κύτπημα στο πρόσωπό του. Τό λάθος δικό του. Είναι πολύ δύσκολο να ξέρη κανένας τι κάνει μέσα στο σκοτάδι.

Επειτα άπό μια μικρή σιωπή πρόσθεσα, κυττάζοντάς την καλά μέσα στα μάτια:

— Το περίεργο είναι πως αυτός ο άνθρωπος, παρουσίασε ένα πολύ καλό πιστοποιητικό που του είχε δώσει ο κ.

Τρέγκατορ. Έγινε στην αρχή κατακίτρινη άκούοντας την άφήγησή μου γρήγορα όμως συνήλθε και ψιθύρισε:

— Άλήθεια;

Ξάπλωσα άπολαυστικά στην καρέκλα μου, αλλά συγχρόνως μεμψόμουν τον έαυτό μου για τη σκληρότητά μου.

— Τώρα φθάνομε, εξακολούθησα στο πιο ένδιαφέρο σημείο όλης αυτής της Ιστορίας. Το μεσιτικό γραφέιο του Σίγκραβ που μου είχε προμηθεύσει αυτό τον ύπηρέτη, με πληροφόρησε σήμερα το πρωί, πως όχι μόνο το πιστοποιητικό ήταν πλαστό, αλλά πως κάποιος, ένω έλειπε ο λόρδος Τρέγκατορ βεβαίωσε τηλεφωνικώς τον Σίγκραβ, που ζητούσε πληροφορίες, ότι ο Φράνκς είχε πραγματικώς προυπηρετήσει στον Τρέγκατορ και ότι ήταν τιμιώτατος. Φαίνεται ότι ο λόρδος Έρρίκος δεν ξέρει τίποτα άπ' όλα αυτά.

Έμεινε για λίγο σκεπτική με το μέτωπο συνοφρυωμένο.

Τρέγκατορ. Έγινε στην αρχή κατακίτρινη άκούοντας την άφήγησή μου γρήγορα όμως συνήλθε και ψιθύρισε:

— Άλήθεια;

Ξάπλωσα άπολαυστικά στην καρέκλα μου, αλλά συγχρόνως μεμψόμουν τον έαυτό μου για τη σκληρότητά μου.

— Βέβαια: ο άφοσιωμένος Μίλφορντ! Άλλά πρέπει να σ'ας πω ότι μερικοί άπό τους φίλους σας είχαν την άβρότητα να τον δηλητηριάσουν.

— Να τον δηλητηριάσουν! επανελάβε.

Κι' έπειτα σκύβοντας μπροστά κάρφωσε άπάνω μου τα μάτια της γεμάτα φρίκη:

— Μήπως πέθανε!;

— Ω, όχι! απάντησα με άφέλεια. Ο Μίλφορντ και γώ είμαστε έφτάψυχοι, οι φίλοι σ'ας έκαμαν ότι ήταν δυνατό για να μάς έξαποστείλουν στον άλλο κόσμο. Άλλο αν δεν το κατόρθωσαν. Εσείς όμως δεν έχετε κανένα δικαίωμα να τους κατηγορείτε γι' αυτό. Μην ξεχνάτε πως άστόχησε ή βολή του όπλου σας αν και ή άπόσταση μεταξύ μας δεν ήταν περισσότερη άπό πέντε μέτρα. Δεν είστε δυνατή στη σκοποβολή.

Αυτός ο μικρός χαριεντισμός δεν άρεσε καθόλου στην Μέρσια. Σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια και όταν με ξανακύτταξε τα ώραία της μάτια έλαμπαν άπό όργη και άγανάκτηση.

— Μα είναι φοβερό! φώναξε. Δεν ήξερα... Σ'ας βεβαιώνω.. Είχα άκούσει να γίνεται λόγος για κάτι, αλλά σ'ας όρκίζομαι δεν ήξερα... Αυτός...

Σταμάτησε απότομα.

— Φαντάζομαι πως είναι αυτός ο θαυμάσιος Γουαρέζ που έκαμε όλα αυτά. Έπρεπε να τα περιμένω όλα άπό ένα άνθρωπο που έχει τέτοιο όνομα. Δεν πίστεψα ούτε μια στιγμή πως μπορούσατε να χετε λάβει μέρος σε μια τόσο βρώμικη Ιστορία.

— Ποιά ώρα, ρώτησε με πιο ήσυχη φωνή, έγινε το τηλεφώνημα;

Κούνησα το κεφάλι.

— Δεν ξέρω ακριβώς, μπορώ όμως να μάθω. Πάντως την τετάρτη το άπόγευμα.

— Α, έκαμε αναστενάζοντας με ανακούφιση.

Επειτα άπό λίγο προσέθεσε:

Ξέρετε πως φιλοξενούμαι στους Τρέγκατορ;

— Μόλις πρὸ όλίγου το έμαθα άπό τον Λάμερσφιλντ. Άλλά το πράγμα δεν έχει καμμία σημασία. Αύριο αναχωρώ για τον πύργο του εξαδέλφου μου Μαυρικίου Φέρνβαλ, ώστε καθώς βλέπετε για κάμποσε μέρες τουλάχιστον θα σ'ας απαλλάξω άπό την ένοχλητική παρουσία μου.

Μου έρριξε ένα περίεργο βλέμμα.

— Φαντάζεστε πως έκει ή ζωή σας κινδυνεύει λιγώτερο; Μι' έπιασαν τα γέλοια.

— Ω, δε φαντάζομαι να διατρέχω περισσότερους κινδύνους έκει, Επειτα μη ξεχνάτε πως ο Μαυρίκιος είναι συγγενής μου.

Συγγενής σας! επανελάβε με κάποια δυσπιστία.

Επειτα είδα πως ξαφνικά μέσα της κάποιο φως χυνόταν σ' αυτή όλη τη σκοτεινή ύπόθεση. Με μια γρήγορη κίνηση μου έπιασε το χέρι.

— Να μην πάτε αύριο, είπε βιαστικά. Θά...

Εκείνη τη στιγμή βήματα άκούστηκαν και παρουσιάστηκε μπροστά μας ο καταραμένος Μπονσόν.

— Ω, δεσποινίς ντε Ροζέν άρχισε με κομπάσμο και περσιση βλακεία, σ'ας ανακαλύπτω κάτω άπό τους φοίνικες σαν μια άνατολίτισσα.

Η καυμένη ή Μέρσια, τον φιλοδώρησε με το πιο χαριτωμένο της μειδίαμα.

— Ω! ή ζέστη με άπομάκρυνε άπό την αίθουσα του χορού.

— Και όμως με την άδειά σας, εξακολούθησε ο κ' δικαστής, κάνοντας πως δεν αντιλαμβάνεται την παρουσία μου, θα μου έπιτρέψετε να σ'ας απαγάγω άπό την όσάή σας. Τώρα που έρχόμουν συνάντησα τον κύριο Τρέγκατορ. Θέλει κάτι να σ'ας πη και του ύποσχέθηκα να σ'ας οδηγώω κοντά του.

Άφου έδίστασε λίγο ή Μέρσια σηκώθηκε με μια χαρι-

τωμένη κίνηση και δέχθηκε τό μπράτσο του Μποσόν. Άλλά συγχρόνως μου έρριξε μια γρήγορη ματιά λέγοντας :

— Πράπει δίχως άλλο να μου άποτελειώσετε καμιά ώρα την ιστορία σας κύριε Νορθκόουτ.

— Έμεινα μόνος με τις σκέψεις μου. Έκανα τό συλλογισμό πώς ή Μέρσια βρισκόταν στο Λονδίνο με ψευτικό όνομα και πώς ό Φράνσις είχε παρουσιάσει πλαστό πιστοποιητικό. Βέβαια κάτι τό κοινό ύπήρχε μεταξύ των. Άλλά τί; Ήμουν ά βέβαιος πώς είχε πεί την αλήθεια όταν με βεβαίωσε πώς δεν είχε λάβει διόλου μέρος στη συνωμοσία του Φράνσις. Γό ότι είχε επιχειρήσει να με σκοτώσει, αυτό ήταν άλλο ζήτημα.

Διερωτώμουν άκόμα πώς είχε γνωρισθί με τους Γρέγκατορ. Ό Λάμερσφιλδ μου είχε πη, πώς την είχαν συναντήσει στην Νότιο Άμερική. Ή έκφραση πού είχε μεταχειριστή «Τίγρις της Γκιουλέβρας» ήρθε στο νού μου και σημείωσα να μην ξεχάσω να κυττάξω στο χάρτη πού βρισκόταν άκριβώς αυτό τό μέρος. Ό Τρέγκατορ είχε σταλή πρεσβυς της Άγγλίας στην Μπολιβία και ίσως να ήξερε κι' αυτός τό παρελθόν του Νορθκόουτ, πού δε φαινόταν να είναι και πολύ άμεμπτο.

Έπρεπε άκόμα να έχω ύπ' όψει μου τον έξαδελφό μου Μαυρίκιο πού δεν ήξερα άκόμα τί ρόλο έπαιζε σ' όλη αυτή την ύπόθεση. Ή Μέρσια μου είχε δώσει με τόν τρόπο της να καταλάβω πώς έπρεπε να φυλάγουμε άπ' αυτόν. Καί ό ορθόουτ άλλωςτε έπισυστήσε την προσοχή μου. Πώς όμως βρισκόταν άνακατεμμένος σ' όλη αυτή την ιστορία; Μήπως έποφθαλμιούσε ά εκατομύρια του Νορθκόουτ; Δεν ήθελα να πιστέψω μια τέτοια κακοήθεια, όσο κι' άν άντιπαθούσα αυτό τό χαριτωμένο κύριο.

Ενώ σκεπτόμουν άλα αυτά ένα γρήγορο βήμα άκούστηκε και ό λόρδος Σαγκάτ παρουσιάστηκε μπροστά μου. —Θαυμάσια! είπε. Κατάλαβα πώς θα βρσκοθε κάπου έδώ. Έλάτε στο γραφείο μου.

Γιά να πω την αλήθεια ή συνάντησή μου με τη Μέρσια με είχε κάνει να ξεχάσω τό ραντεβού πού είχα δώσει στον οικόδεσπότη. Διασχίσαμε τη σέρρα. Μιά πόρτα βρισκόταν στην άκρη κρυμμένη άπό διάφορα φυτά. Την άνοιξε μ' ένα μικρό κλειδί.

Τό γραφείο του Σαγκάτ ήταν όπως τό φανταζόμουν. Ένα πελώριο γραφείο στη μέση και πολλές άναπαυτικές πολυθρόνες. Διάφορα τραπεζάκια με κομψοτεχνήματα και πολλά μπουκάλια κλειδ.

Ό οικόδεσπότης κλείδωσε πρώτα την πόρτα καλά καλά. Έπειτα έτοιμάσε δυό ποτήρια κονιακ με σόδα και μου πρόσφερε τό ένα.

Είμαι κατάκοπος Νορθκόουτ, σου τό όρκίζομαι. Άν ξεκλούθησής άκόμα μια βδομάδα αυτή ή φασαρία, δεν έγγωμαι για τά νεύρα μου. Θέλεις ένα πούρο;

—Ω, βέβαια ύπάρχει τρόπος να περάση κανένας τη βραδυά του, είπα άνάβοντας τό πούρο μου.

Γέλασε πικρά.

—Ω έννοια σου. Όλοι αυτοί θα πληρώσουν άκριβά την άποψινή ύποδοχή! Αυτό με παρηγορεί.

Πήγε στο γραφείο του, άνοιξε ένα συρτάρι και τράβηξε πολλά φύλλα γραμμένα στη γραφομηχανή.

—Σύμφωνα με την τελευταία μας κουβέντα ό Ρόζενταλ κι' έγώ συντάξαμε έτσι τό σχέδιο. Σ' άρέσει; θα συναντήσωμε αύριο τό Ρόζενταλ.

Στά φύλλα του χαρτιού άπάνω άπάνω, διάβασα με κεφαλαία γραμμένη την έξης έπιγραφή :

Ένωση Μεταλλείων Χρυσού της Νοτίου Άμερικής (S. A.)

Κεφάλαιο : £ 2.000.000

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Χ.

Παρατηρούσα τό έγγραφο με μεγάλο θαυμασμό. Τόδιό

βασα άπό την άρχή ως τό τέλος άντλώντας άπ' τό άδιάκοπο κάπνισμα τη δύναμη να παραμείναι άτάραχος.

Ήταν ένα δημιούργημα της φαντασίας άπό τά πιο τολμηρά, πού έπεσαν ποτέ στα χέρια μου. Με πομπώδεις φράσεις προσπαθούσε να τραβήξη την προσοχή του άγγλικού κοινού πάνω σε κάτι μεταλλεία χρυσού πού είχαν άνακαλυφθί στα βόρεια μέρη της Άργεντινής. Έπειδή γνώριζα πολύ καλά, άπό κοντά, όλα αυτά τά μεταλλεία, δεν είχα καμιά άμφι

βολία πώς έπρόκειτο για μία τρομερή έξαπάτηση του κοσμάκι. Όφειλω όμως να παραδεχθώ πώς οι άποδείξεις και τά επιχειρήματά τους ήταν άπολύτως πειστικά. Άντελήφθηκα πώς ήμουν μέλος του διοικητικού συμβουλίου, μαζί με τόν Σαγκάτ τόν κύριο Ματθαίο Ρόζενταλ και τόν κύριο Μπονίτο Μοράλες, πρώην πρόεδρο της Δημοκρατίας. Γνώριζα τόν τελευταίο. Ήταν ένας άπό τούς χειρότερους παληανθρώπους πού γέννησε ποτέ ή Νότιος Άμερική και ή παρουσία του, σ' αυτή την ύπόθεση, έπιβεβαίωσε τη γνώμη πού είχα σχηματίσει άπό την άρχή.

Ένώ ήμουν άπασχολημένος με την άνάγνωση, ό λόρδος Σαγκάτ βηματίζε άπάνω κάτω στο δωμάτιο. Προσπαθούσε φαίνεται να συνέλθη άπό τόν κόπο πού είχε καταβάλει για να φανή εύγενικός και να περιποιηθί τόν κόσμο. Όταν τοποθέτησα τό έγγραφο πάνω στο τραπέζι, στράφηκε πρds τό μέρος μου με άνυπομονησία και με ρώτησε τη γνώμη μου.

—Δεν ύπάρχει άμφιβολία είπα, πώς θα κάμη έντύπωση. Μπορούμε όμως να τό έπεξεργασθούμε άκόμα λίγο.

—Μην ξεχνάτε και τά άρθρα στις έφημερίδες των χωριματιστηρίων. Ό Ρόζενταλ θα τό αναλάβη και ως άνταμοιβή του ζητά μετοχές είκοσι χιλιάδων λιρών.

Είκοσι χιλιάδες λίρες δεν ήταν βέβαια πολλές για να συντελέση στις κλοπές δυό εκατομμυρίων λιρών. Άρκέστηκα λοιπόν να κουνήσω τό κεφάλι μου έπιδοκιμαστικά.

—Έπειτα έχομε και τό λόρδο Λάμερσφιλδ, έξακολούθησε ό Σαγκάτ. Άν ξέρετε να τόν καλοπιάσετε ή ύπόθεση είναι τελειωμένη. Μ' ένα ύπουργό των έσωτερικών στο διοικητικό συμβούλιο, οι μετυχές θα γίνουν άμέσως άνάρπαστες. Ξέρω τί ήλίθιοι είναι όλοι τούς.

Αυτός ό τελευταίος ύπαινιγμός άρκεσε για να με διαφωτίση. Κατάλαβα άμέσως γιατί ό Νορθκόουτ, ενώ έγνώριζε πώς ό Λάμερσφιλδ ήταν καταστρεμμένος, τόν είχε δανείσει τέτοια ποσά. Για να τόν έξαναγκάση να λάβη μέρος στη ληστρική έταιρεία.

—Άναλαμβάνω τόν Λάμερσφιλδ, είπα με ειρωνεία, πού δεν την άντελήφθηκε όμως ό συνομιλητής μου.

Ό Σαγκάτ γέλασε με μοχθηρία.

—Ω, ήμουν ά βέβαιος άπό τη στιγμή πού σας είδα να κουβεντιάζεσαι μαζί άπόψε. Είσαι πολύ δυνατός Νορθκόουτ. Δεν μπορεί παρά να τό άναγνώριση κανένας.

Δέχθηκα τά φιλοφρονήματα μειδιώντας, μ' όλη τη σφοδρή έπιθυμία πού είχα να ποδείξω στον Σαγκάτ τη δύναμή μου και στην πράξη. Άν έξαιρέση κανένας τόν Μαυρίκιο, δεν είχα συναντήσει ποτέ ένα τόσο άντιπαθητικό ύποκείμενο.

Ευτυχώς ό λόρδος Σαγκάτ, δεν άντελήφθηκε τίποτα άπό τις υιαθέσεις μου. Ξαναγέμισε τό ποτήρι του.

—Άν δεν άπατώμαι, σας έγραφα πώς τελειώσα την γορά του «Γλάρου». Αυτός ό γέρο πειρατής ό Μόρτιν, θελε χίλιες λίρες. Άλλά κατώρθωσα να τό πάρω για ένα νιακόσιες. Είμαι ένα όμορφο βαποράκι άν και...

—Ένας πηρέτης διέκοψε τη συζήτηση. Τόν γήρευε ή θεία του. Τόν άκολούθησα, άλλά στο θερμότηπιο με παρέλαβε μία ήλικιωμένη κυρία, παχειά και φορτωμένη κοσμητήρια. Δεν ήξερα καθόλου ποιά ήταν, άλλά τό πράγμα δεν είχε σημασία, γιατί άρχισε άμέσως τη φλυαρία και δέ με άφισε να έκτομίσω ούτε μια λέξη. Τό μόνο πού κατάλαβα ήταν πώς ό Νορθκόουτ είχε δεχθί μία πρόσκληση σε γεύμα και την τελευταία στιγμή είχε ξεχάσει να παρευρεθί.

—Ω, ξέρω καλά, έξακολούθησε κάνοντας ένα σωρό νάζια, πώς έσείς οι μεγάλοι άνθρωποι, δεν μπορείτε να χάνετε τόν καιρό σας. Οι καύμένες οι νοικοκυρές είναι, άλλοιμονο, άναγκασμένες ν' άρκοϋνται στα ψίχουλα πού τούς ρίχνετε. Μά δεν μπορείτε να φαντασθίτε κύριε Νορθκόουτ, την άπογοήτευση της καυμένης της Μινής. Αυτή ή μικρή οάς έχει έρωτευθί, σας βεβαιώνω. Είσαστε άφορη και έκανε ένα σωρό τρέλλες με τό λόρδο Κλβέντον πού την κυνηγά τώρα και τόνον καιρό. Τί τά θέλετε; δεν μπορεί κανένας να κάνει λογικά τά νέα κορίτσια. Ένοιωθα πώς με κυρίευε ή τρέλλα. Για να σταματήσω όλο αυτό τό χείμαρρο της φλυαρίας πρότεινα στην άγαθή κυρία να την δδηγήσω στον μπουφέ.

Δέχθηκε άμέσως την πρότασή μου, και έξακολουθώντας την άσυνάρτητη πολυλογία της, φθάσαμε μαζί στην ευρύχωρη αίθουσα όπου οι προσκαλεσμένοι έπερναν διάφορα άναψυκτικά.

Χάρις στην έπέμβαση ενός νέου με σουβλερή μύτη, πού σταμάτησε τη σύντροφό μου, έμαθα πού όνομαζόταν κυρία Γκάρνερ. Άλλά αυτή ή πληροφορία δεν είχε άλλο άποτέλεσμα παρά να μου κινήση τόν οίκτο για κάποιον κύριο Γκάρνερ, πού είχα γνωρίσει άλλοτε, και πού τόν είχα πληγώσει σε μία συμπλοκή σε κάποιο καμπαρέ της Βιλλά Μαρία.

Έννοείται ότι έκρινα περιττό να ρωτήσω την κυρία άν συγγένευε μ' αυτόν τόν κύριο Γκάρνερ.

Έπί τέλους κατώρθωσα να την άπαλαχθώ άλλά μόνο για να πείσω στα νύχια του γέρου διοικητού της Γενικής Έμπορικής Έταιρείας του Λονδίνου.

Ήταν αυτός, πού καθόταν δίπλα μου στην άπογευματινή συνεδρίαση. Όταν έλευθερώθηκα και άπ' αυτόν δεν κατώρθωσα, μ' όλες τις προσπάθειες πού κατέβαλα ν' άνακαλώσω πουθενά την Μέρσια. Συλλογίστηκα πώς ίσως βρισκόταν στο θερμότηπιο και διευθύνθηκα εκεί, παρακαλώντας τό θεό, να μη βρεθί πάλι κανένας έννοηλικός τύπος στο δρόμο μου.

Άλλά δέ στάθηκα τυχερός. Βρήκα μάλιστα τό θερμότηπιο έρημο. Έπωφελήθηκα λοιπόν της μοναξιάς για να καπνίσω ένα τσιγάρο και να ξεκουραστώ. Ίσως ή Μέρσια να είχε έπιστρέψει σπίτι της.

Και πήρα την άπόφαση ν' άκολουθήσω τό παράδειγμα της. Είχα τό προαίσθημα πώς με περίμενε ό Μπίλ-λυ στη λεωφόρο του Πάρκου και βιαζόμουν να τόν συναντήσω και να του διηγηθώ την πρωτάκουστη περιπέτεια πού μου συνέβαινε.

Όσο για... Μά, τί σήμαινε αυτός ό θόρυβος; Μιά μικρή κραυγή άκούστηκε άπό τό γαφείο του Σαγκάτ, κι' έπειτα άμέσως άκολούθησε ό κρότος μιας καρέκλας πού πέφτει. Πήδησα όρθιος και πάλι... Θεέ μου, ήταν ή φωνή της Μέρσιας. Έσπρώξα την πόρτα μ' όλη μου τη δύναμη. Ήταν κλειδωμένη. Όπισθοχώρησα ένα βήμα κι' έπειτα μ' όλο μου τό βάρος έπεσα πάνω στον ταμπλά της πόρτας πού πετάχτηκε κομμάτια.

Ό Σαγκάτ στεκόταν στη μέση του δωματίου, κατακόκκινος και όργισμένος. Ή Μέρσια άσθμαίνοντας, άγανακτισμένη και κάτωχρη, άκουμπούσε στο τζάκι.

—Είμαι ό Σαγκάτ άναγνώρισε τόν άγριο έπιθρομέα, στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε κατάπληξη.

—Έπειτα έξω φρενών και με την όψη συνωφρομένη με πλησίασε.

—Τί θέλετε; με ρώτησε με φωνή βραχνή και χαμηλή.

—Δεν τόν πρόσεξα διόλου.

—Δεσποίνε ντέ Ροζέν, είπα με ύφος έμπαρρυντικό, άν δεν άπατώμαι μου ύποσχεθήκατε αυτό τό ταγκό.

—Ναι, έχετε δίκιο.

Προχώρησα. Μιά στιγμή ό Σαγκάτ προσπάθησε να με άναχαιτίση. Έπειτα τραβήχτηκα άπότομα, και χωρίς να τόν ρίξω ούτε ένα βλέμμα, πρόσφερα τό μπράτσο μου στην νέα γυναίκα.

—Λοπούμαι πού έφθασα λίγο άργά, είπα ζητώντας συγγνώμη.

—Φθάνετε πάντα την κατάλληλη στιγμή, κύριε Νορθκόουτ, άπάντησε.

Άν τά μάτια του Σαγκάτ, ήταν όπλα, ούτε ή Μέρσια ούτε έγώ δε θα φθάναμε σδώ στην πόρτα. Άλλά ή θεία Πρόνοια είχε άποφασίσει διαφορετικά. Βγαίνοντας στράφηκα πρds τό μέρος του.

—Θα έπιστρέψω να σας πω δυό λόγια Σαγκάτ, άν τό έπιτρέψετε, είπα με ψυχρή φωνή, πού δεν έπιδεχόταν άντίρρηση.

Δεν άπάντησε. Ωδήγησα την Μέρσια στο θερμότηπιο άφοϋ έκλεισα πίσω μου την πόρτα, πού ήταν σε άξιοθρήνητη κατάσταση.

—Οι σχέσεις μας φαίνονται να πέρνουν ένα δραματικό χαρακτήρα παρατήρησα.

—Μου φαίνεται άκόμα πώς ή τύχη θέλησε να είμαι ύποχρεωμένη σε σας. Υποθέτω πώς οι θεοί διασκεδάζουν εις βάρος μας.

Γέλασα ίκανοποιημένος.

—Ω, είμαι πολύ εύχαριστημένος μαζί τους. Νόμισα πώς είχατε φύγει, και πώς θα έμεινε άτέλειωτη ή ένδιαφέρουσα συζήτηση πού είχαμε άρχισει.

Σταμάτησε ένα λεπτό και έρριξε γύρω της ένα γρήγορο βλέμμα, για να βεβαιωθί πώς δε θα μάς παραμόνευε κανένας.

—Μιλούσα σοβαρά πρds όλίγου, είπε γρήγορα. Μην πάτε στο Γούντφορντ. Δεν... δεν μπορώ να σας δώσω περισσότερες έξηγήσεις. Βρήτε κάποια πρόφαση. Καί τώρα άφίστε με. Ό λόρδος Έρρίκος με περιμένει.

Είχαμε φθάσει στο χόλλ, όπου μερικοί προσκαλεσμένοι έτοιμάζονταν ν' άναχωρήσουν. Μεταξύ των άναγνώρισα, και τόν κύριο με τά άσπρα μαλλιά, πού συνώδευε την Μέρσια όταν παρουσιάστηκε στην αίθουσα του χορού. Κατάλαβα πώς ήταν ό λόρδος Τρέγκατορ. Γι' αυτό μου φάνηκε γνωστό πρόσωπο όταν τόν πρωτοείδα. Είχε γεράσει όμως άρκετά, άπό την τελευταία μας συνάντηση στο Λά Πάζ έδώ και δέκα χρόνια τώρα.

Μόλις μάς είδε πλησίασε.

—Έπί τέλους Μέρσια, είπε. Διερωτώμουν τί σου συνέβη. Με συγχωρείτε, άλλά νομίζω πώς είναι ώρα να...

Σταμάτησε άπότομα, με κύτταξε καλά καλά, τινάχτηκε όλόκληρος και ή έχθρα και ή κατάπληξη ζωγραφίστηκαν στο πρόσωπό του.

Ή Μέρσια είχε ώχριάσει.

—Γνωρίζετε τόν κύριο Νορθκόουτ; ψέλισε. Πάω να φορέσω τό πανωφόρι μου. Δέ θ' άργήσω, Στάθηκε άφίνωντάς με σε δύσκολη θέση. Μου φαινόταν άπίθανο να με θυμάται ό λόρδος Έρρίκος για λίγα λεπτά πού είχαμε κουβεντιάσει άλλοτε μαζί. Πάντως δεν ύπήρχε κανένας λόγος να ταραχθί στην έμφανισή μου. Άντιλαμβάνόμουν πώς ή έχθρα του προωρίζονταν για τόν Νορθκόουτ.

—Ή δεσποίνε ντέ Ροζέν δεν ύπήρχε δικη, κύριε Νορθκόουτ, είπε με ψυχρή ευγένεια. Συναντηθήκαμε και άλλοτε, άλλά κάτω άπό έντελως διαφορετικές συνθήκες.

—Βέβαια άπάντησα με άπάθεια. Είχα την εύτυχία να συνομιλήσω μαζί σας πρds δέκα χρόνων στο Λά Πάζ.

Σήκωσε τά μάτια και με κύτταξε ένα δευτερόλεπτο.

—Άλήθεια! Άλλά έγώ έννοούσα μία άλλη συνάντηση πιο κατοπινή. Ίσως αι άναμνήσεις σας άπό τό Σάν Λουκά να μην είναι τόσο εδχάριστες και γι' αυτό να μην μπορείτε να τις διατηρήσετε.

Δέχθηκα την προσβολή χωρίς να συνωφρωθώ.

—Δεν ήγα ποτέ στο Σάν Λουκά, βεβαίωσα με ήσυχη φωνή.

Διάβαξα καθαρά στο βλέμμα του λόρδου Έρρίκου, την άπάντησή πού ήθελε να μου δώση. Κρατήθηκε όμως και είπε μόνο ειρωνικά.

(Άκολουθεί)

κρασί, μιὰ νοσταλγία ξεφύτρωνε κρυφά και μένανε σιωπηλοί μέχρι άργά, τη νύχτα, τὰ μεσάνυχτα. Είχαν μεγάλη περιουσία ο Σάμ και ο Τζόε, έκτός από τὸ καράβι πού κυβερνοῦσαν σάν δυο παλαιοί θαλασσόλυκοι. Ἡ δουλειά τους ἔβγαζε τεράστια κέρδη, κ' ἡ Μπάνκ ὀφ' ἴντια μποροῦσε ν' ἀναφέρῃ με μεγάλο σεβασμό τὰ δυο ὀνόματα τῶν συνεταίρων.

Ποιὸς ὁμῶς μποροῦσε νὰ ξέρῃ τὰ βάσανα και τοὺς κινδύνους, τίς αγωνίες και τίς φουρτοῦνες τῆς ζωῆς τους;

Μιὰ μέρα, ρακένδυτος, ξυπόλυτος ὁ Τζόε, ριγμένος ἔξω στὴν ξηρά ἀπὸ ἕνα πειρατικό καράβι, τριγυρνοῦσε στὰ μονοπάτια ἀνάμεσα σὲ μπανανιές, μακρυὰ κεῖ κάτω σὲ κάποιο νησί τῆς Χαβάης. Νύχτωσε και μακρυὰ διέκρινε τὰ φῶτα κάποια τελετῆς πού γιόρταζαν οἱ Ἰθαγενεῖς, τὴν ἱερὴ γιορτὴ τῆς ἡθονῆς τοῦ ἀγαπημένου τους Θεοῦ Ὁόρου.

Ἦταν μακρὺς ὁ δρόμος και ὁ Τζόε κουρασμένος. Μπήκε μέσα στὸ χωριὸ κι' ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παραθύροφύλλα ἐκύτταζε νὰ βρῇ ἕναν λευκὸ νὰ τοῦ ζητήσῃ μιὰ γωνιά νὰ ξεποστάσῃ.

Μονάχα τὰ τζαμένια παραθυρόφυλλα τῆς ταβέρνας τοῦ Σάμ Οὐίλσον ἦσαν φωτεινά. Ἄνοιξε μὲ φόβο τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπῇ, σκουνοτύφλησε στὰ σκαλοπάτια, και σταμάτησε νὰ δῇ ποῖον θαῦρισκε,

Τὸ τουμπελέκι τοῦ τὰμ—τὰμ, βασιμένης θάλασσας, ἀπλώθηκε πάνω ἀπὸ τὰ σαρίκια τῶν πιστῶν τοῦ Ράς ἔλ Τίν.

—Μιὰ στιγμὴ νάκούσετε και τότε μοναχοί σας θὰ δώσετε τὸ δίκιο ὅπου πρέπει και ὅπου ἀξίζει.

Τότε σηκώθηκε ὁ Καρίμ, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Ἀμπὶ ἔλ Μαζάχ, προσκύνῃσε και τέντωσε τὰ χέρια ψηλά στὸν οὐρανό.

—Πέντε φεγγάρια πέρασαν ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκείνη! Πηγαίναμε μὲ τίς καμήλες μας κάτω στὴ θάλασσα νὰ φέρουμε τροφὲς και ροῦχα στοὺς ἐργάτες τῆς ἀκρογιαλίας, νὰ πάρουμε ψάρια παστὰ και ἀλάτι γιὰ τὰ χωριά μας.

Ἡ Ζαχίρα δὲν εἶχε δεῖ ποτέ τῆς θάλασσα. Μὲ παρεκάλεσε, τὴν ἄφισε κι' ὁ πατέρας τῆς κι' ἦρθε μαζί της.

Ἡ Ζαχίρα δὲν εἶχε δεῖ ποτέ τῆς θάλασσα. Μὲ παρεκάλεσε, τὴν ἄφισε κι' ὁ πατέρας τῆς κι' ἦρθε μαζί της.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

ροῦσε ἀπὸ μακρυὰ ὄλο και πὸ συχνά, γοργά. μὰ τόσο ἐνοχλητικά μέσα στ' αὐτιά του.

— Ἀλλό! Κανείς ἐδῶ; ἐφώναζε ὁ Τζόε και προχώρησε.

Πάνω σ' ἕνα τραπέζι μ' ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι ὁ Σάμ, κάτι μουρμούριζε. Ἀνάμεσα στὰ ἄσπρα του μαλλιά κοκκίνιζε τὸ αἷμα.

Ἄρπαξε πάνω ἀπὸ τὸ μπουφέ ἕνα μπουκάλι μὲ πιτό, σωστὸ οἰνόπνευμα και τῶχσε πάνω στὴν πληγὴ του. Σ' ἕνα ποτήρι ἔβαλε ἀπ' τὴ μπουκάλια ὅ,τι ἔμεινε και τᾶδειασε στὸ στόμα του.

Κάτι μουρμούρισε, τινάχθηκε και ἄνοιξε τὰ μάτια του σὲ λίγο ὁ Σάμ.

— Ποιὸς εἶσαι;

— Φίλος, ψιθύρισε μὲ φόβο ὁ Τζόε.

— Τί θέλεις;

— Νά...

Δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ ὁ Τζόε και πῆρε τὸ μαντήλι του ἔχυσε πιτό και τῶβανε πάνω στὴν πληγὴ τοῦ Σάμ.

Γερὸ κορμὶ ὁ Σάμ, και μόλις ἔνοιωσε λίγη ζωὴ και νὰ τὸν τοῦξῃ τὸ οἰνόπνευμα, ἀνασηκώθηκε κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ἀπροσκάλεστου ξένου.

— Ἐκεῖνο τὸ σκυλὶ ὁ Φάλμπουρ.

Ἐκεῖνος μ' ἐχτύπησε, γιὰ νὰ μοῦ πᾶρῃ τὴ γυναῖκα!

Ἀνασηκώθηκε, ἔπηγε πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ μπουφέ κι' ἔσήκωσε μιὰ πλάκα.

— Μοῦ πῆρε και τὸ θησαυρὸ μου ἄχ, τὸ σκυλὶ ὁ Φάλμπουρ.

Μιὰ μέρα ἦρθε κοντὰ στὴ γῆ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶδα τὴν Ζαχίρα. Τῆς εἶχαν βανει ροῦχα γιορτινὰ και ἕνα πέπλο ποῦμοιαζε σὰ νύφη. Ἦταν θλιμμένη και χλωμή, τὰ δάκρυα τῆς λείπανε ἀπ' τὰ μάτια.

Ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς νὰ μιλῇ. Μοῦ φάνηκε σὰ φάντασμα πού γύριζε ἀπὸ τὸν πικρὸ και μαῦρον Ἀδῆ.

Ἐστράβηξα τὴ χάρμπα μου και θὰ τίς ἔσφαζα ὅλες ἐὰν δὲν βρισκότανε τοῦ

ΣΤΗ ΧΑΒΑΗ

Ὁ Τζόε τὸν ἐκύτταζε μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, γυρεύοντας νὰ καταλάβῃ τί γινότανε και τί εἶχε συμβεῖ στὸν ἄνθρωπο πού πρωτογνώρισε, στὸ ἄγνωστο γι' αὐτὸν ἐκεῖνο νησί. Καὶ σὰ νὰ τοῦρθε κάποια σκέψη, τὰ μάτια του ἔλαμψαν και ρώτησε:

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Φάλμπουρ;

— Ἐνας παλιάνθρωπος, ἕνας κλέφτης... μοῦ πῆρε τὴ γυναῖκα μου και τὸ θησαυρὸ μου...

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ Φάλμπουρ;

— Ὁ Σάμ ἀναθάρωσε τὰ μάτια, τὸν κύτταξε κα' τοῦπιασε τὸ χέρι.

— Εἶσαι φίλος;

— Ναι, μουρμούρισε ὁ Τζόε...

Ἐκεῖ κάτω στὴ γιορτὴ γλεντοκοπᾶ μὲ τὴ γυναῖκα μου. Μέσα σὲ μιὰ κόκκινη σακκούλα εἶχα δυο χιλιάδες τάλληρα χάρτινα.

Ὁ Τζόε ἄρπαξε μιὰ μπουκάλια, τὴν ἔδειασε μὲ μιὰ ἀναπνοή, ἄνοιξε τὴν πόρτα και χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα, τὰ φῶτα τῆς γιορτῆς εἶχανε σβῦσει και δυο—τρεις μαῦροι, γέροι, ἔδειάζαν στὰ ποτήρια τους κρασί και πίνανε.

Ὁ Σάμ εἶχε δεμένο τὸ κεφάλι μέσα σ' ἕνα φαρδὺ μαντήλι, κι' ἄπλωνε τὴν ἀγριαπὴ ματιά του ἀπὸ τὸ ποτήρι του μέχρι τὴν πόρτα.

Εἶχαν περάσει ἀπὸ πολλὴν ὥρα τὰ μεσάνυχτα κι' ὁ Σάμ μετανοοῦσε πού ἔβρισε στὸν ἄγνωστο τὴν ἐντολὴ νὰ βρῇ τὸν Φάλμπουρ και νὰ τοῦ πῇ

εἶπε, τί φταῖν αὐτές. Πήγαινε νὰ βρῇς ἐκεῖνους ἐκεῖ τοὺς ἀπιστους, νὰ μετρηθῇς μαζί τους.

Σάν λιοντάρι ὤρμησα ἐκεῖ πού μοῦδειχνε. Δυὸ ἀπιστοὶ λευκοὶ και μιὰ γυναῖκα εἶχαν στὴ μέση τὴ Ζαχίρα και προσπαθοῦσαν νὰ τῆς ἀνοίξουν τὰ κλειστὰ τῆς μάτια.

Ξαφνιαστικὰ σάν μεῖδανε νὰ τρέχω κατὰ πάνω τους. Φοβήθηκαν τὴ χάρμπα μου, κι' αὐτοὶ μὲ τὸ πιστόλι τους μοῦ ρίξαν, κι' ἔπεσε χάμω σὰ νεκρός. Μάρτυράς μου ὁ θεὸς και ὁ Προφήτης ἂν ἔνοιῶσα τίποτ' ἄλλο.

Γιατὶ σάν ἄνοιξα τὰ μάτια και κύτταξα τριγύρω μου, δὲν εἶδα παρὰ μονάχα τὴν ἄσπρη τὴ γυναῖκα νὰ μοῦ βάζῃ κρύα πανιά στὸ φλογισμένο μέτωπό μου.

Πῆγα ν' ἀνασηκωθῶ, μὰ λιγοθύμῃσα.

Οὔτε ἤξερα πού βρισκόμουν οὔτε ἀκόμα τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Ζαχίρα.

Πέρασαν μέρες, κ' ἕνα πρωὶ μ' ἀνέβασαν ἀπὸ μιὰ σκάλα ἔξω στὸν ἄερα.

Κύτταξα τριγύρω μου κι' ἄλλο ἀπὸ θάλασσα δὲν εἶδα κατὰλυα πιά πῶς εἶμαι αἰχμάλωτός τους.

Μιὰ μέρα ἦρθε κοντὰ στὴ γῆ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶδα τὴν Ζαχίρα. Τῆς εἶχαν βανει ροῦχα γιορτινὰ και ἕνα πέπλο ποῦμοιαζε σὰ νύφη. Ἦταν θλιμμένη και χλωμή, τὰ δάκρυα τῆς λείπανε ἀπ' τὰ μάτια.

Ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς νὰ μιλῇ. Μοῦ φάνηκε σὰ φάντασμα πού γύριζε ἀπὸ τὸν πικρὸ και μαῦρον Ἀδῆ.

Ἐστράβηξα τὴ χάρμπα μου και θὰ τίς ἔσφαζα ὅλες ἐὰν δὲν βρισκότανε τοῦ

εἶπε, τί φταῖν αὐτές. Πήγαινε νὰ βρῇς ἐκεῖνους ἐκεῖ τοὺς ἀπιστους, νὰ μετρηθῇς μαζί τους.

Σάν λιοντάρι ὤρμησα ἐκεῖ πού μοῦδειχνε. Δυὸ ἀπιστοὶ λευκοὶ και μιὰ γυναῖκα εἶχαν στὴ μέση τὴ Ζαχίρα και προσπαθοῦσαν νὰ τῆς ἀνοίξουν τὰ κλειστὰ τῆς μάτια.

και γιὰ τίς δυὸ χιλιάδες τὰ δολλάρια ἡ πόρτα ἔτριξε, ἄνοιξε, και, βῆμα, βῆμα, κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς ταβέρνας ὁ Τζόε.

Πάνω στὸν ὄμο του τσακισμένος στὰ δυὸ, νεκρὸς, βρισκότανε ὁ Φάλμπουρ. Προχώρησε, τὸν ἔφερε και τὸν ἔρριξε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Σάμ.

— Σοῦφερα τὸ Φάλμπουρ και τὴ σακκούλα μὲ τὰ τάλληρά σου. Τί νὰ τὴν κάνῃς τὴ γυναῖκα; Τὴν ἄφισα μέσα στὴ βρωμιὰ τῆς ἀτιμίας τῆς!

Ἐκλαψε ὁ Σάμ. Ἦταν τόσο σοβαρὸ τὸ χτύπημα. Εἶχε ἀγαπήσει τόσο πολὺ αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Γλύτωσε ὅμως τὰ λεπτὰ χάρις στὴν ἐπέμβαση τοῦ καινούργιου του φίλου.

Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ παρηγοριά. Ἀγκάλιασε τὸν Τζόε και τὸν φίλησε. Καὶ φυσικὰ τὸν κράτησε κοντὰ του. Ἦτανε μιὰ συντροφιά. Ἐκλείσε τὸ μαγαζὶ και φύγα-

νε ἀπ' τὸν τόπο πού γνώρισε τὴν ἀπογοήτεψη στὸν ἔρωτά του. Ἀρχισαν τίς περιπλανήσεις στὶς θάλασσες. Πέρασαν ἀπὸ λιμάνια και λιμάνια. Στὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ πού σβύνει κάθε θλίψη, στὸ κρασί, πού κοιμίζει κάθε καμὸ, στὸν εὐκόλο ἀγοραῖον ἔρωτα, οἱ πόνοι τους σιγὰ σιγὰ ξεχάσθηκαν, ὁ πόθος τοῦ πλουτισμοῦ ἄρχισε ν' ἀπορροφᾷ κάθε σκέψη και κάθε φροντίδα τους.

Πᾶνε δέκα χρόνια ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, π' ἄφισαν τὴ στερητὰ και μὴ ἔκαν ξανά στὴ θάλασσα οἱ δυὸ παλαιοί

θαλασσόλυκοι. Ἐκάναν δικό τους καράβι, και τίποτα δὲ σκίαζε πιά τὴ χαρὰ τῆς γαλήνης τους.

Και, σάν κάποτε ὁ νοὺς ἐρχότανε στὰ περασμένα, ἔρριχναν τίς πίκρες κάτω, ἔαπλωμένοι πάνω στὸ κατὰστρωμα, μὲ δυὸ τρεῖς μπουκάλια παλιὸ κρασί. Καὶ καθὼς ἡ γαλαζία θάλασσα τοὺς ἐλίκνιζεν ἑλαφρά, μὲ τὸν ἀπαλὸ τῆς κυματισμοῦ, ὁ ὕπνος ἔκλεινε τὰ βλέφαρά τους και κοιμώντουσαν ἡσυχὰ και εὐχαριστημένοι.

ΤΖΙΜ ΓΟΥΕΛΣ

—Καρίμ μοῦ εἶπε, ἐκδικήθηκα τὴν τιμὴ μου. Ἐρρίξα ἀπὸ τὸ καυτὸ ὕγρὸ μέσα στὰ μάτια ἐκείνου πού μ' ἔκανε γυναῖκα. Δὲ θὰ ἔξαναδῶ πιά τὴν χαρὰ τῆς μέρας ὅπως δὲ θὰ ἔξαναδῶ καὶ γὼ πιά τὴν χαρὰ τῆς πατρίδας μου. Καρίμ, φύγε μακριὰ τώρα πού βρισκόμαστε σ' Ἀράπικα χωριά, πήγαινε νὰ βρῇς τὴ φυλὴ τοῦ Ράς ἔλ Τίν, και πές τους νὰ ρίξουν ὅσο κακὸ μποροῦν στοὺς ἀπιστους, τόσο πού νὰ ἐκδικήσουν τὴ Ζαχίρα. Ἐμένα ἄφισε με ἐδῶ, νὰ σέρνωμαι ὥς πού νὰ πεθάνω. Ἀνάμεσα σ' ἕνα στραβό, κι' αὐτοὺς πού θὰ πονᾶνε.

Πῆδηξα στὴ θάλασσα, ἦταν ἡ στεριά κοντὰ, πῆρα τὰ βουνά, τὰ μονοπάτια κι' ἦρθα πίσω.

Ἀλλάχ καμπίρ!

Ἐνα μουρμουρητὸ ἀκούστηκε σὰ μπυγκρητὸ μανιασμένης θάλασσας κ' οἱ χάρυπες τῶν ὑψώθηκαν γυαλιστερές πάνω ἀπὸ τὰ σαρίκια τους.

Πέντε μέρες περπάτησαν τὰ παλληκάρια τῆς φυλῆς τοῦ Ράς ἔλ Τίν.

Τὴν ἕκτη μέρα, μιὰ νύχτα σκοτεινὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα, δὲν ἄφησαν πόρτα γιὰ πόρτα νὰ μὴ χτυπήσουν, νὰ μὴ ἀνοίξουν κι' ὅπου ἀντίκρουζαν λευκὸ νὰ μὴ ματώσουνε τὴν χάρμπα τους.

Ἐσφαξαν ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους τῆς Μεντίνας, πρὶν προφτάσουν, πρὶν ἀκόμα νιώσουν τί γινότανε, μέσα στὸν ὕπνο, γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὴν τιμὴ τῆς ζηλευτῆς Ζαχίρας! Λίγο ἀργότερα, ὅταν ἔφθασαν στὰ βουνά τους, ἡ προσευχὴ τους ὑψώθηκε θριαμβικῇ.

Λὸ ἰλάχα ἰλλά λάχου, μουχαμεν-να ρασοῦλ ἄλ λάχου!

ΖΑΧΡ ΑΜΠΤ ΕΛ ΦΑΖΙΧ

—Καρίμ μοῦ εἶπε, ἐκδικήθηκα τὴν τιμὴ μου. Ἐρρίξα ἀπὸ τὸ καυτὸ ὕγρὸ μέσα στὰ μάτια ἐκείνου πού μ' ἔκανε γυναῖκα. Δὲ θὰ ἔξαναδῶ πιά τὴν χαρὰ τῆς μέρας ὅπως δὲ θὰ ἔξαναδῶ καὶ γὼ πιά τὴν χαρὰ τῆς πατρίδας μου. Καρίμ, φύγε μακριὰ τώρα πού βρισκόμαστε σ' Ἀράπικα χωριά, πήγαινε νὰ βρῇς τὴ φυλὴ τοῦ Ράς ἔλ Τίν, και πές τους νὰ ρίξουν ὅσο κακὸ μποροῦν στοὺς ἀπιστους, τόσο πού νὰ ἐκδικήσουν τὴ Ζαχίρα. Ἐμένα ἄφισε με ἐδῶ, νὰ σέρνωμαι ὥς πού νὰ πεθάνω. Ἀνάμεσα σ' ἕνα στραβό, κι' αὐτοὺς πού θὰ πονᾶνε.

Πῆδηξα στὴ θάλασσα, ἦταν ἡ στεριά κοντὰ, πῆρα τὰ βουνά, τὰ μονοπάτια κι' ἦρθα πίσω.

Ἀλλάχ καμπίρ!

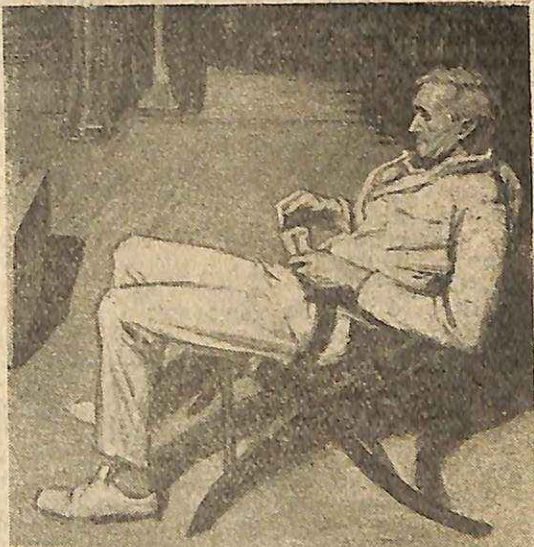
Ἐνα μουρμουρητὸ ἀκούστηκε σὰ μπυγκρητὸ μανιασμένης θάλασσας κ' οἱ χάρυπες τῶν ὑψώθηκαν γυαλιστερές πάνω ἀπὸ τὰ σαρίκια τους.

Πέντε μέρες περπάτησαν τὰ παλληκάρια τῆς φυλῆς τοῦ Ράς ἔλ Τίν.

Τὴν ἕκτη μέρα, μιὰ νύχτα σκοτεινὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα, δὲν ἄφησαν πόρτα γιὰ πόρτα νὰ μὴ χτυπήσουν, νὰ μὴ ἀνοίξουν κι' ὅπου ἀντίκρουζαν λευκὸ νὰ μὴ ματώσουνε τὴν χάρμπα τους.

Ἐσφαξαν ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους τῆς Μεντίνας, πρὶν προφτάσουν, πρὶν ἀκόμα νιώσουν τί γινότανε, μέσα στὸν ὕπνο, γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὴν τιμὴ τῆς ζηλευτῆς Ζαχίρας! Λίγο ἀργότερα, ὅταν ἔφθασαν στὰ βουνά τους, ἡ προσευχὴ τους ὑψώθηκε θριαμβικῇ.

Λὸ ἰλάχα ἰλλά λάχου, μουχαμεν-να ρασοῦλ ἄλ λάχου!

θαλασσόλυκοι. Ἐκάναν δικό τους καράβι, και τίποτα δὲ σκίαζε πιά τὴ χαρὰ τῆς γαλήνης τους.

Και, σάν κάποτε ὁ νοὺς ἐρχότανε στὰ περασμένα, ἔρριχναν τίς πίκρες κάτω, ἔαπλωμένοι πάνω στὸ κατὰστρωμα, μὲ δυὸ τρεῖς μπουκάλια παλιὸ κρασί. Καὶ καθὼς ἡ γαλαζία θάλασσα τοὺς ἐλίκνιζεν ἑλαφρά, μὲ τὸν ἀπαλὸ τῆς κυματισμοῦ, ὁ ὕπνος ἔκλεινε τὰ βλέφαρά τους και κοιμώντουσαν ἡσυχὰ και εὐχαριστημένοι.

ΤΖΙΜ ΓΟΥΕΛΣ

—Καρίμ μοῦ εἶπε, ἐκδικήθηκα τὴν τιμὴ μου. Ἐρρίξα ἀπὸ τὸ καυτὸ ὕγρὸ μέσα στὰ μάτια ἐκείνου πού μ' ἔκανε γυναῖκα. Δὲ θὰ ἔξαναδῶ πιά τὴν χαρὰ τῆς μέρας ὅπως δὲ θὰ ἔξαναδῶ καὶ γὼ πιά τὴν χαρὰ τῆς πατρίδας μου. Καρίμ, φύγε μακριὰ τώρα πού βρισκόμαστε σ' Ἀράπικα χωριά, πήγαινε νὰ βρῇς τὴ φυλὴ τοῦ Ράς ἔλ Τίν, και πές τους νὰ ρίξουν ὅσο κακὸ μποροῦν στοὺς ἀπιστους, τόσο πού νὰ ἐκδικήσουν τὴ Ζαχίρα. Ἐμένα ἄφισε με ἐδῶ, νὰ σέρνωμαι ὥς πού νὰ πεθάνω. Ἀνάμεσα σ' ἕνα στραβό, κι' αὐτοὺς πού θὰ πονᾶνε.

Πῆδηξα στὴ θάλασσα, ἦταν ἡ στεριά κοντὰ, πῆρα τὰ βουνά, τὰ μονοπάτια κι' ἦρθα πίσω.

Ἀλλάχ καμπίρ!

Ἐνα μουρμουρητὸ ἀκούστηκε σὰ μπυγκρητὸ μανιασμένης θάλασσας κ' οἱ χάρυπες τῶν ὑψώθηκαν γυαλιστερές πάνω ἀπὸ τὰ σαρίκια τους.

Πέντε μέρες περπάτησαν τὰ παλληκάρια τῆς φυλῆς τοῦ Ράς ἔλ Τίν.

Τὴν ἕκτη μέρα, μιὰ νύχτα σκοτεινὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα, δὲν ἄφησαν πόρτα γιὰ πόρτα νὰ μὴ χτυπήσουν, νὰ μὴ ἀνοίξουν κι' ὅπου ἀντίκρουζαν λευκὸ νὰ μὴ ματώσουνε τὴν χάρμπα τους.

Ἐσφαξαν ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους τῆς Μεντίνας, πρὶν προφτάσουν, πρὶν ἀκόμα νιώσουν τί γινότανε, μέσα στὸν ὕπνο, γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὴν τιμὴ τῆς ζηλευτῆς Ζαχίρας! Λίγο ἀργότερα, ὅταν ἔφθασαν στὰ βουνά τους, ἡ προσευχὴ τους ὑψώθηκε θριαμβικῇ.

Λὸ ἰλάχα ἰλλά λάχου, μουχαμεν-να ρασοῦλ ἄλ λάχου!

ΖΑΧΡ ΑΜΠΤ ΕΛ ΦΑΖΙΧ

—Καρίμ μοῦ εἶπε, ἐκδικήθηκα τὴν τιμὴ μου. Ἐρρίξα ἀπὸ τὸ καυτὸ ὕγρὸ μέσα στὰ μάτια ἐκείνου πού μ' ἔκανε γυναῖκα. Δὲ θὰ ἔξαναδῶ πιά τὴν χαρὰ τῆς μέρας ὅπως δὲ θὰ ἔξαναδῶ καὶ γὼ πιά τὴν χαρὰ τῆς πατρίδας μου. Καρίμ, φύγε μακριὰ τώρα πού βρισκόμαστε σ' Ἀράπικα χωριά, πήγαινε νὰ βρῇς τὴ φυλὴ τοῦ Ράς ἔλ Τίν, και πές τους νὰ ρίξουν ὅσο κακὸ μποροῦν στοὺς ἀπιστους, τόσο πού νὰ ἐκδικήσουν τὴ Ζαχίρα. Ἐμένα ἄφισε με ἐδῶ, νὰ σέρνωμαι ὥς πού νὰ πεθάνω. Ἀνάμεσα σ' ἕνα στραβό, κι' αὐτοὺς πού θὰ πονᾶνε.

Πῆδηξα στὴ θάλασσα, ἦταν ἡ στεριά κοντὰ, πῆρα τὰ βουνά, τὰ μονοπάτια κι' ἦρθα πίσω.

Ἀλλάχ καμπίρ!

Ἐνα μουρμουρητὸ ἀκούστηκε σὰ μπυγκρητὸ μανιασμένης θάλασσας κ' οἱ χάρυπες τῶν ὑψώθηκαν γυαλιστερές πάνω ἀπὸ τὰ σαρίκια τους.

Πέντε μέρες περπάτησαν τὰ παλληκάρια τῆς φυλῆς τοῦ Ράς ἔλ Τίν.

Τὴν ἕκτη μέρα, μιὰ νύχτα σκοτεινὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα, δὲν ἄφησαν πόρτα γιὰ πόρτα νὰ μὴ χτυπήσουν, νὰ μὴ ἀνοίξουν κι' ὅπου ἀντίκρουζαν λευκὸ νὰ μὴ ματώσουνε τὴν χάρμπα τους.

Ἐσφαξαν ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους τῆς Μεντίνας, πρὶν προφτάσουν, πρὶν ἀκόμα νιώσουν τί γινότανε, μέσα στὸν ὕπνο, γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὴν τιμὴ τῆς ζηλευτῆς Ζαχίρας! Λίγο ἀργότερα, ὅταν ἔφθασαν στὰ βουνά τους, ἡ προσευχὴ τους ὑψώθηκε θριαμβικῇ.

Λὸ ἰλάχα ἰλλά λάχου, μουχαμεν-να ρασοῦλ ἄλ λάχου!

Πέρα ἐκεῖ στὰ βράχια τοῦ Ράς ἔλ Τίν, πού βρίσκονται οἱ πολεμάρχιοι τῆς φυλῆς τοῦ Ἀμπὶ ἔλ Μαζάχ, ἕνα βραδάκι πρὶν ἀκόμα ξεπροβάλλει τὸ φεγγάρι, ἀκούσθηκε θλιβερά νὰ ἀχολογᾷ πάνω στὰ βράχια τὸ τουμπελέκι.

Σκιὲς λευκοφορεμένες μέσα στὶς κελεμπιές και τὰ μπουρνούζια τὰ μεταξωτὰ ξεπρόβαλαν νὰ πᾶνε βιαστικά κρατώντας τὸ τουφέκι τους στὸ χέρι.</

Η ΠΑΜΕ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΕΝΑ ΠΑΣΤΟΡΑ

Η "Ελινόρ" Γκρι-φιθ έρριξε μια ματιά θαυμασμού στο χρυσό δαχτυλίδι με το μεγάλο μπριγιάντι και τα δέκα μικρά μαργαριτάρια γύρω του—που φορούσε στο μεσαίο δάχτυλο του κρινένιου χεριού της—κι' άκουμπώντας ναζιάρικά στο στήθος του Τόννου Χάρισσον του ψιθύρισε.

— Έχεις πολύ γούστο Τόννου... Αυτό το δαχτυλίδι είναι υπέροχο... Όμως...

— Όμως "Ελινόρ;

— Έκανεν ο νέος δαγκώνοντας μ' ένα ύφος ικανοποίησεως το τσιγαρέττο του...

— Δεν βρίσκεις ότι δεν αξίζω τόσες θυσίες από μέρους σου;

— Πώς μπορείς να το λές αυτό "Ελινόρ; Ξέρεις καλά ότι είσαι η μόνη μου χαρά στη ζωή, το μόνο μου όνειρο...

— Κι' αν ό,τι νομίζεις γι' αγάπη, δεν είναι παρά ένα καπρίτσιο, που θα περάσει μόλις έγω ένδυσώ στις επιθυμίες σου, μόλις τα χείλη μου δοθούν σε φίλημα στα διψασμένα σου χείλη και το κορμί μου άφεθής άνυπεράσπιστο στα χάδια σου! "Αν όχι τίποτε άλλο, δε θα μεταμεληθής τουλάχιστον τότε, όταν ή φλόγα του πόθου, που σήμερα τρικυμίζει τα στήθη σου και σου θολώνει τη σκέψη, θα σβύσει και δεν θ' απομείνει παρά ή ανάμνηση, όμοια όπως ή στάχτη μένει μόνο σημάδι της φωτιάς; Δε θα μεταμεληθής πικρά Τόννου ότι ακριβώς έπληρώσες λίγων στιγμών ήδονικές ανατρίχίλες;

— Φαίνουμαι λοιπόν τόσο επιπόλαιος "Ελινόρ;

— Η κόρη, γύρισε τα μεγάλα, γαλάζια της μάτια, τον κύτταξε κατάματα για ώρα πολύ κι' ύστερα ψιθύρισε.

— Δε θέλω να πω αυτό Τόννου. Όμως ο χαρακτήρας τ' ανθρώπου δεν έχει καμιά σχέση με την άσταςία της καρδιάς...

— Δεν καταλαβαίνω τι θές να πής "Ελινόρ.. είπτε ο νέος με κάποια πικρία.

Τόν πήρε απ' το χέρι, τον τράβηξε σε μια γωνιά της κατάμεστης κόσμου σάλλας του "Αρλιγκτον χώλλ", τον έβαλε να καθήσει δίπλα του κι' έσυνέχισε.

— Όταν ένας άντρας εγκαταλείπει μια

γυναίκα Τόννου, για την οποία ως χτές "άκόμα έκανε "σαν τρελλός, ή με την οποία ήταν συνδεδεμένος στενά, όπως κι' όταν μια γυναίκα προδίνει έναν άντρα που ως χτές "άκόμα" ελάτρευε,μή νομίζεις πως το κάνουν γιατί ήταν άσταστοι κι' επιπόλαιοι...

— Τι' άλλο λοιπόν μπορεί να τους δικαιολογή "Ελινόρ; Η παρεξήγηση που τους είχαν ενόψει...

— Πώς φαίνεται ότι τον πάγο της αδιαφορίας για μένα, που περιβάλλει την καρδιά σου απ' την ημέρα που σε γνώρισα, έδω κι' ένα χρόνο τώρα "Ελινόρ, δεν κατάρθωσαν να τον λυώσουν ούτε τα θερμά λόγια της αγάπης μου ούτε τα τόσα δειγμάτια της αφοσίωσής μου σε σένα...

— "Ισως γιατί δεν είναι τόσο ειλικρινή, τόσο αμόρημητα όσο τα φαντάζεσαι...

— Ένα γκαρσόν ήρθε κι' άφισε στο μικρό τραπεζάκι τα κοκτέιλ που παράγγειλε ή "Ελινόρ.

— Ο Χάρρυ πήρε το ποτήρι του, τ' άδειασε με μιαν, τ' απέ-

κή σου ως το τελευταίο του είναι μου μόριο; Τόν κύτταξε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο στα δόλοδρα κερασένια χείλη της κι' είπεν απότομα...

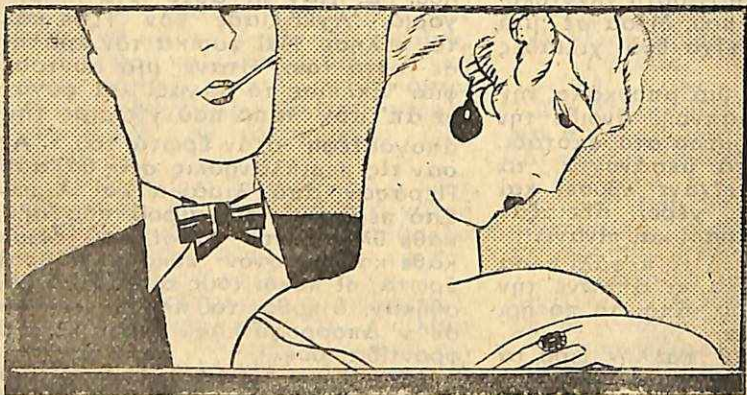
— Να με παντρεφής απλούστατα μίστερ Χάρισσον...

Χωρίς να θέλη αναταράχθηκε στην καρέκλα του και μια σκιά πόνου ρυτίδωσε το λείο του μέτωπο. Γρήγορα όμως βρήκε την αυτοκυριαρχία του κι' απάντησε:

— Νομίζεις λοιπόν πως την καλύτερη απόδειξη της αγάπης την άποτελεί ο γάμος;

— Η "Ελινόρ χαμογέλασε με πικρία και είπτε.

— Αυτό εξαρτάται από τον τρόπο που φέρνει στο γάμο, μίστερ Χάρισσον.

— Δηλαδή;

— Ένας γάμος που γίνεται από συναισθηματικό ύστερ' από συζητήσεις γύρω απ' την πρόκα μπορεί να γεννηθεί με τον καιρό, αν υπάρξει σύμπτωση χαρακτήρων και ατιλήψεων, τον έρωτα. Ένας γάμος που γίνεται ύστερ' απ' αμόρημη πρό-

ταση του νέου σε μια κόρη, που δείχνει γι' αυτόν συμπάθεια, είναι δείγμα αγάπης. Ένας γάμος όμως που θα γίνει ύστερα από πρόταση που θα κάνει ο νέος στη νέα μόνη όταν εκείνη του το υπέδειξε κι' αμόρη ύστερ' από μια σειρά δόλοκληρη από πολύτιμα δώρα δεν κατάρθωσε ν'

άποσπάση ούτε καν ένα της φίλημα, δεν άποδεικνύει ύπαρξη έρωτος, πραγματικού, ιδανικού έρωτος, Τόννου. Είναι το τελευταίο άτομο ενός νοσηρού έγωϊσμού για την ικανοποίηση ενός τυραννικού σαρκικού πόθου...

— Τό ξέρεις πως είσαι σκληρή "Ελινόρ;

— "Αν ή ειλικρινεία είναι σκληρότης δε φταίω έγω βέβαια...

Μια σκιά μελαγχολίας απλώθηκε στη μορφή του νέου και τα χείλη του ψιθύρισαν.

— Τη φρόνηση που μ' έκαμε ν' αποφύγω την πρόταση γάμου, τί λές έλλειψη αγάπης άδικα "Ελινόρ; Ξέρεις ότι αν παντρευώμαστε θα μ' αποπλήρωνε ο μπαμπάς και τότε δε θα μπορούσα να σου κάνω τα δώρα δώρα, τις τουαλέτες που σου ταιριάζουν...

— "Ακριβώς έδω είναι ή διαφορά των ατιλήψεων που δε συγχωρούν την ένωση μας Τόννου. Για μένα τα δώρα σου δεν έχουν καμ-

μιαν αξία πέραν από το ότι άποτελούν δείγμα της αγάπης σου. Θα μούταν έξισου συμπαθη κι' αν ή αξία τους ήταν, μηδαμινή, φτάνει ότι θα μου τάχες δώσει έσύ μ' όλη σου την καρδιά. "Ανοιξε το τσαντάκι της, πήρε απ' αυτό όσα δώρα της είχε κάνει και τ' άπλωσε μπρός στο νέο.

— Κύτταξε, του είπτε. Αξίζουν μια περιουσία δόλοκληρη που θάφθανε να φτειάσουμε ένα σπιτάκι και να ζήσουμε με την εργασία μας, αν ήθελες. Έβγαλε σιγά σιγά το δαχτυλίδι που λίγο πριν θαύμαζε και του τάδωσε όλα.

— "Άκουσε Τόννου, του είπτε: Είμαι μια απλή δακτυλολόγος που δε σκέφθηκε ποτέ να γίνει κοκόττα. Δεν μπορώ να μοιάσω της Ντόροθι που—κύτταξέ την—δίνει τα χείλη της σε φίλημα στον Μπάξερ, προδίδοντας το φίλο μας "Ατκινσον. Δεχόμουν τα δώρα σου, το φλέρτι σου, έλπίζοντας πως θα γίνω γυναίκα σου, Γελάστηκα... Γεία σου...

Την κράτησε απ' το χέρι... — "Ελινόρ είσαι ένας μικρός άγγελος. Ελα πάμε να βρούμε ένα πάστορα να μας παντρεύει. Αξίζεις κάθε θυσία.

MAX DARDINDER

ΜΕ ΠΗΡΕ ΛΙΓΑΚΙ Ο ΥΠΝΟΣ

Μ' ένα κίνημα άνυπομονής, άφισε ή Ζενεβιέρη Κρονάρ το βιβλίο, που διάβαζε, δίπλα της, σε μια πλατειά πολυθρόνα, ήταν εξαπλωμένος άνετα ο "Αχιλλεύς Κρονάρ και ροχάλιζε, όπως έκανε πάντα μετά το μνημεριανό φαγητό.

— "Αχ, Θεέ μου! αναστέναξε δίπλα του ή Ζενεβιέρη, πόσο βαρέθηκα αυτή τη ζωή! Πόσο άτυχη είμαι!

Δεν ένοιωσε το βάρος των πενήντα δυό χρόνων της, νόμιζε τον έαυτό της τόσο νέο κι' άπαιτούσε απ' τη ζωή έντυώσεις... έντυώσεις, όπως τις αγαπούν οι ώραιες γυναίκες! Ξανθή και δροσερή, με νόστιμες και λυγρές γάμπες, έκανε άκόμη άρκετη νεανική έντύπωση, αλλά φορούσε πολύ κοντά φουστάνια και προδίδονταν ή ηλικία της.

Δεν ήθελε να προσαρμολογή άκόμη στην ήσυχη κι' απλή ζωή, να ποίμε τη καθημερινή ζωή.

— Δεν ήμουν καμωμένη γι' αυτή τη ζωή, σκέπτονταν ή Ζενεβιέρη. όταν έβλεπε στο Μιούζικ—Χώλλ τα γκέρλς των έπιθεωρήσεων και τα θαύμαζε με τα τολμηρά φορέματά τους και... τα ζήλευε. Έγω μ'ονα καμωμένη να γοητεύω το κοινό...

Κι' άνειρεύονταν επιτυχίες στη σκηνή και φαντάζονταν τον έαυτό της άποθεωμένη πρωταγωνίστρια, που την χειροκροτούσε το πλήθος, που την τριγύριζαν λατρευτά, ενώ έμοίραζε για εύχαριστήρια και γοητευτικά της χαμόγελα, άπαστράπτοντας στο λαμπρό φόρεμά της, μέσα στο θάμβος των ήλεκτρικών προβολέων...

— "Αγαπητή μου! Με πήρε λιγάκι ο ύπνος... έτραύλισε ο κύριος Κρονάρ κι' ανασηκώθηκε στην πολυθρόνα του.

Έδω και δεκαπέντε χρόνια τώρα επαναλάμβανε τακτικά αυτή τη φράση, το λιγώτερο μια φορά μετά το μεσημεριάνο ύπνο του.

— "Ναι, φίλε μου, και τώρα άντε να πάς στο γραφείο σου! Κι' αυτή επαναλάμβανε πάντα αυτή τη φράση... από δε-

καπέντε χρόνια!! Ένώ βούρτσιζε το καπέλο του, μουρμούριζε ο "Αχιλλεύς Κρονάρ σιγά κι' εύχαριστημένος μια μελωδία, ύστερα φίλησε το χέρι της γυναίκας του κι' έφυγε.

Η Ζενεβιέρη συλλογίστηκε, δεν θ' άργήσω να γυρίσω στο σπίτι.

Διάλεξε ένα μαύρο βελουδινο επανωφόρι με έρμιλίνη, ένα νόστιμο καπελλάκι κι' έσπευσε στο φλέρτι της.

Τον είχε γνωρίσει σ' ένα ντάνσιγκ, είχε την άκατανίκητη γοητεία της νιότης, μια άμεμπτη κομψότητα και ήπιους τρόπους. Δεν ήξερε τίποτε γι' αυτόν, παρά μονάχα, ότι τον έλεγαν Μαρτιάλ ντέ Σαλόνζ κι' ότι είχε κυττάξει αυτή, μονάχα αυτή, μέσα σ' όλες τις άλλες. Πήγαν περίπατο και κάθισαν σ' ένα απλό καφενείο, σ' ένα κοινό πάγκο, ο ένας δίπλα στην άλλη και μπροστά σε μια λεμονάδα έλεγαν τόν έρωτά τους...

— Ζενεβιέρη, είμαι άνίκανος να εκφράσω το μέγα αίσθημα που νοιώθω, της έλεγε, αλλά ξέρω πως ή καρδιά μου δεν είναι πια ή ίδια!

— "Αλήθεια;

— "Ναι, νοιώθω... μέσα μου μια τέτοια θερμή λαχτάρα για τρυφερότητα, για αυτοεγκατάλειψη και διαβάζω στα μάτια σας τόσα πολλά θαυμάσια πράγματα...

— Μπορούσα να μουναι ή μητέρα σας, Μαρτιάλ, είμαι... σαράντα...

— Ζενεβιέρη, δεν πρέπει ν' άνεβάζετε τα χρόνια σας και να με κάνετε να ντρέπωμαι για την άπειρία των είκοσιπέντε χρόνων μου. "Ω, μισώ τα μικρά εκείνα κοριτσάκια που δεν έχουν άλλη σκέψη στο μυαλό τους παρά να κάθονται όλη μέρα μπροστά στο καθρέφτη και να θαυμάζουν τον έαυτό τους!

— Τι αλήθεια, και πόσο όμορφα τα λέτε!

— "Ναι. "Αγαπώ σας Ζενεβιέρη, γιατί είσθε «γυναίκα», γιατί «είσθε σεις!»

— Μαρτιάλ, είμαι μητέρα, έχω ένα σπíti...

— Τό νοιώθω. Δεν μ' αγαπάτε!

— "Ω, μή το λέτε αυτό, μή το λέτε αυτό!

Όταν έγύρισε ή κυρία Κρονάρ εκείνο το βράδυ στο σπíti της, ή καρδιά της είχε κάμει φτερά κι' ή καρδιά της ήταν τόσο νέα, τόσο νέα!

Με μεγάλη μυστικότητα έτοιμάσθηκε για τη φυγή της: έπηρε μια μεγάλη βαλίτζα, μια τσάντα ταξιδιού κι' ένα έπανωφόρι για τη σκηνή. Τό άλλο πρωί το έσκασε...

Πέρασε δεκαπέντε ήδονικές μέρες, στη Μασαλλία, στο Ζουάν-λέ-πέν και στη Νίκαια. Ο Μαρτιάλ ήταν πραγματικά αληθινός άνθρωπος του κόσμου: σκορπούσε τα χρήματά και με τα δυό χέρια και δεν τα μετρούσε, ήξερε να ζή στην πολυτέλεια! Στη Ζενεβιέρη φαίνονταν ύποπρωτικότατος και της φέρνονταν με μια τρυφερότητα, που θα την ήθελε βέβαια ή Ζενεβιέρη κάπως θερμότερη, αλλά όπωσδήποτε της ήταν τόσο καλή! "Όλα τα λημόνησε, τον κόσμο, το σπíti της, το παρελθόν της. Τώρα δεν συλλογίζονταν τη λάμψη της σκηνής πια και τη δόξα των άστέρων του θεάτρου.

Ο Μαρτιάλ την είχε μεθύσει από εύτυχία λέγοντάς της, να πάη στο Παρίσι να πάρη το διαζύγιο και να γυρίσει γρή-

γορα. Τη δεκάτη έκτη μέρα ακριβώς έφτιαξε τη βαλίτσα της. Δεν είχε καιρό ούτε τη χαρά της ν' αναλύσει, ούτε να σκεφθής αυτήν την άπειρη θωπεία μια τέτοιας ευνόικης τύχης. Όταν την παρέκάλεσε να του δώσει λίγα χρήματα, γιατί ξαφνικά του είχαν λιγοστέψει τα δικά του, έτρεξε και πούλησε μερικά από τα κοσμήματά της και του έδωσε είκοσι χιλιάδες φράγκα.

Λίγο ύστερα από το μεσημεριάνο γεύμα έβγασε στο σπíti της. Ο άντρας της κοιμόταν και ροχάλιζε.

— "Αχιλλεύ! φώναξε ή Ζενεβιέρη.

Ξύπνησε. Την κύτταξε κι' έσκασε στα γέλια:

— "Ω, σ' είσαι! Καμμένη Ζενεβιέρη, την έπαθες! Κι' είναι εύτυχημα, ότι δεν είχα να σου μεμφώ τίποτε στα τριάντα χρόνια του γάμου μας. Γι' αυτό συγχάρεσα τη φυγή σου και την δικαιολόγησα! Και γι' αυτό ν' αποφύγω το σκάνδαλο πλήρως στο μικρό σου άπάτεωνα 25.000 φράγκα. Μάλιστα, μάλιστα μη κάνης τέτοια τρομαγμένα μούτρα... Πιέ ένα ποτηράκι λικαίρ και κλάψε όλ το άπόγευμα... "Απόψε θα πάμε να δούμε τα παιδιά. Μπορείς να τους πής βέβαια, ότι ήθεραπεία σου στο Βισού σ' άδυνατίσει λιγάκι.

RENÉ LEHMANN

-Σ τις θέσεις σας, παρακαλώ, τὸ τραῖνο φεύγει!

Ἡ βροντερή φωνή τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ σταθμοῦ ἀντήχησε σὰ μιά πένθιμη καμπάνια στ' αὐτιά της Φράνσις Μπέλμοντ. Ἀγκάλιασε γιὰ τελευταία φορά κι' ἐφίλησε τὸν ἀντρα τῆς τὸν Σίμορ, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ πού τον συνάδευαν, τὸν τραβοῦσαν βιαστικοὶ γιὰ ν' ἀνέβουν στὸ τραῖνο.

— Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε αὐτός, ἐνῶ ὁ ἴδιος μὲ κόπο ἔκρυβε τὴ συγκίνησή του. Ἀφοσιώσου στὸ Μπέμπη μας κ' ἔχε πίστη σ' ἐμένα. Θάρω γλήγορα πίσω...

— Ναί, ἀγάπη μου, ἀπάντησε μέσα σὲ λυγμούς, πού συγκλονίζαν τὸ κορμί της ὁλόκληρο, ἡ Φράνσις. Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα... Γιατί ἐγώ, μόνο ἐγώ τὸ ξέρω, πὼς εἶσαι ἀθῶος.

Μὰ τὰ τελευταία τῆς λόγια ἐπνίγχαναν μέσα στὸ θόρυβο καὶ τὰ σφυρίγματα τοῦ τραίνου πού ξεκίνησε καὶ πού σὰν ἕνα ἀπειλητικὸ μαγαθῆριο ὥρμησε κι' ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σταθμό, γιὰ νὰ χαθῇ σὲ λίγο ἀπὸ τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς νέας γυναίκας.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, κατὰμονη ἡ Φράνσις, στὴν ἀπέραντη πλατφόρμα, ἔνωσε τὸ φρικτὸ αἶσθημα τῆς μοναξιάς τοῦ ἀνθρώπου, πού, μόλις λίγες στιγμές πρίν, ἔθαψε κάποιον ἀγαπημένο του πρόσωπο.

Μὲ τὰ πόδια βαρεῖα, σὰ μολύβι, ἐξεκίνησε γιὰ τὴν ἔξοδο τοῦ σταθμοῦ.

Ἐπερπάτησε ὠρες ὁλόκληρες ὥς πού νὰ φτάσῃ στὸ σπίτι της. Ἐπεριπλανιῶνται ἄσκοπα στοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ ξερεῖ πού πηγαίνει καὶ γιατί. Μέσ' τὸ μυαλό της, τὸ θολωμένο ἀπ' τὸν πόνο, οἱ θλιβερὲς σκέψεις χτυπιόντουσαν ἡ μιά μετὰ τὴν ἄλλη κι' ἐχοροπηδοῦσαν σα μικροὶ, ἀμέτρητοι σατανάδες. πού τὴν ἔκαναν νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα μαύρα γύρω της.

Ὁ ἀντρας τῆς ἐπήγαινε νὰ κλειστῇ στὴ φυλακὴ γιὰ πέντε χρόνια. Γι' αὐτὴν ἦταν ἀθῶος, ἀπόλυτα ἀθῶος. Μὰ δὲν εἶχε τὰ μέσα, δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα του. Τὸ δικαστήριο δὲν πείθεται ποτε σὲς πεποιθήσεις πού ἔχει βαθειὰ ριζωμένες μέσα τῆς μὴ γυναίκα γιὰ τὸν ἀντρα τῆς. Πιστεύει μοναχὰ σὲς περιφημίες «ἐνδείξεις» καὶ αὐτὲς ἦσαν ὅλες ἐναντίον τοῦ Σίμορ Μπέλμοντ.

Στὶς 12 Δεκεμβρίου, τὸ ἀπόγευμα ὁ Σίμορ εἶχε λογομαχήσει ζωηρότατα μὲ τὸ σπιτονοικοκύρη του τὸν Τζόννυ Μπὴμ, πού ἦταν ἕνας ἀσυνείδητος τοκογλύφος. Στὴ λογομαχία αὐτὴ ἦσαν τρεῖς μάρτυρες καὶ οἱ τρεῖς ἄκουσαν τὸ Σίμορ νὰ λέῃ στὸ Μπὴμ: «Ξέρω γὰρ τί σοῦ χρειάζεται σένα! Μια ἐννοια σου, καὶ δὲ θὰ μοῦ γλυτώσῃς!». Στὶς 13 Δεκεμβρίου τὸ πρωῒ—δηλαδή ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα—εὐρήκαν τὸ Μπὴμ μέσα στὸ περιβόλι τοῦ ἀναίσθητο με θυὸ τραύματα ἀπὸ μαχαίρι στὸ στήθος.

Στὸ νοσοκομεῖο πού τὸν πῆγαν, ἀφοῦ συνήλθε εἶπε πὼς τὸν χτύπησε ὁ Σίμορ καὶ τὸ ἴδιο ὠρکیσθηκε ἀργότερα στὸ δικαστήριο. Ὁ Σίμορ, τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ ἐγκληματος περιπλανιῶνταν, ὅπως εἶπε, στὸ δάσος γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ δώσῃ λίγη γαλήνη σὴν τρικυμωμένην του ψυχῇ, δὲ μπόρεσε ν' ἀποδείξῃ κανένα «ἄλλοθι». Ἡ γυναίκα του, πού στὴν ἀπόγνωσή της, θελήσε νὰ τὸν σώσῃ, κατέθεσε πὼς ὁ ἀντρας τῆς ἦταν μαζί της. Αὐτὸ, ἀντὶ νὰ τὸν ὠφελήσῃ, ἔκαμε τοὺς ἐνόρκους νὰ πιστέψουν ὅτι πραγματικὰ ἦταν ἔνοχος ὁ Μπέλμοντ, ἀφοῦ μάλιστα ἀποδείχθη πὼς τὸ χρυσὸ βραχιόλι τῆς Φράνσις, γιὰ τὸ ὁποῖο τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε γίνῃ ὁ καυγᾶς μὲ τὸν Μπὴμ, εὐρέθηκε στα χέρια τοῦ Σίμορ, χωρὶς συγχρόνως νὰ βρεθῇ καὶ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξη τοῦ Μπὴμ, ὁ ὁποῖος τὸ εἶχε ὡς ἐνέχειρο. Καὶ ἐκτός ἀπὸ τὸ βραχιόλι, ἔλειπε καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ Μπὴμ. Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν γιὰ τοὺς ἐνόρκους ἦταν φανερό: Ὁ Σίμορ ἐχτύπησε τὸ Μπὴμ γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ...

Ὅλα αὐτὰ στριφογύριζαν στὸ μυαλὸ τῆς φτωχῆς Φράνσις, ἐνῶ περπατοῦσε ἄσκοπα μέσα στοὺς πολυθόρυβους δρόμους. Μὰ ὅταν ἀναψαν τὰ φῶτα, γιατί εἶχε νυχτώσῃ πιά, ὡς νὰ χτύπησε ἡ λάμψη τους τὸ θολωμένο τῆς μυαλό, συνήλθε. Καὶ θυμήθηκε τὸ παιδάκι τῆς πού τὸ εἶχε ἀφίσει μόνο στὸ σπίτι... Ἐβίαστηκε τότε καὶ παραμερίζοντας καθὲς ἄλλη σκέψη, μὲ γλήγορα βήματα, ἐτράβηξε γιὰ τὸ φτωχικό της.

Ὅταν ἐμπήκε μέσα στὸ σπίτι της καὶ ἀνοιξε τὸ φῶς στὸ μικρὸ χῶλλο, ἐξαφνιάστηκε πού ἄκουσε κουβέντες δίπλα στὴν τραπεζερία. Ἀνοιξε γλήγορα τὴν πόρτα, μὰ μόλις ἔβριξε τὸ βλέμμα τῆς μέσα στὸ δωμάτιο, ἐκαρφώθηκε στὸ κατῶφλι ἀπὸ ἐκπλήξη. Στὸν καναπέ ἀπάνω ἦταν καθισμέ-

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΛΗΤΗΣ

νος ἕνας βρωμερὸς ἀλήτης κι' ἐκρατοῦσε τὸ παιδάκι τῆς στὰ γόνατά του.

— Τζέμης! φώναζε τότε ἡ Φράνσις μὲ κομμένη φωνή καὶ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά της. Μ' ἕνα πήδημα ὁ μικρὸς Τζέμης ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ ἀπροσδόκητου ἐπισκέπτη κι' ἔτρεξε μὲ χαρὰ νὰ ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ φιλήσῃ τὴ ματωρὰ του.

Τότε ἡ Φράνσις, ἐνῶ ἔσφιγγε στὸ στήθος της τὸ ἀκριβὸς της ἀγοράκι, ἐπρόσεξε τὸν ἀγνωστο. Καὶ ἐχρειάστηκε νὰ προσέξῃ πολὺ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν τῆς ἦταν ὁλοσδιόλου ἀγνωστος. Εἶχε ὅμως χρόνια ἀρκετὰ νὰ τὸν δῇ καὶ ἡ κατάντια του τὸν ἔκανε πραγματικὰ ἀγνωρίστο.

Ἐκεῖνος, σὰ νὰ κατάλαβε τίς σκέψεις τῆς νέας γυναίκας, ἐνῶ τὴν ἐκύτταζε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο τῆς εἶπε:

— Στοιχηματίζω πὼς δυσκολεύτηκες νὰ μὲ γνωρίσῃς, Φράνσις...

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνη μ' ἕνα τόνο αὐστηρὸ στὴ φωνή της. Καὶ δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί ἤλθε ἀπὸψε νὰ κάνῃς ἐδῶ...

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἐλα, κάθησε...

— Δὲν πρόκειται νὰ καθίσω ἀν δὲ φύγῃς ἐσύ. Ὁ ἀντρας μου λείπει καί...

— Τὸ ξέρω πὼς λείπει, διέκοψε ὁ ἀλήτης, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθα...

— Ἀ, ὥστε ἔτσι λοιπόν; ἔκαμε ἡ Φράνσις μὲ ὕφος πού ἔδειχνε περιφρόνηση καὶ μῖσος. Ἐμαθες πὼς δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ ἀντρας μου καὶ εἶχες τὴν ἀνανδρία νάρθῃς, βέβαιος πὼς θὰ μ' εὐρίσκες ἀνυπεράσπιστη!...

— Μὴ μὲ βρίζῃς τόσο σκληρὰ καὶ τόσο ἄδικα, καλὴ μου Φράνσις, ἀπάντησε ὁ ξένος. Μὲ βλέπεις ἔτσι σ' αὐτὴ τὴν κατάντια κουρελῇ, βρώμικο, ἀξέριστο, μὲ ξερεῖς γιὰ μπεκρὴ καὶ ἔκφυλο καὶ νοιώθεις γιὰ μένα μιὰν ἀπέχθεια—γιὰ τὴν ὁποία δὲ σὲ ἄδικῶς καὶ ὅλως διόλου. Μὰ μὴ ξεχνᾷς πὼς εἶμαι ὁ ἀνθρώπος πού κάποτε τε, πρίν πιν-τρευτῆς, ἀγαποῦσες...

— Αὐτὰ περάσανε πιά... σβύσαν γιὰ πάντα.

— Γιὰ σένα ναί, καὶ πολὺ δίκαια. Γιὰ μένα ὅμως... Ἀχ, ὅσο κι' ἀν σοῦ εἶνε ἀποκρουστικὸ ν' ἀκοῦς ἕναν ἀλήτη νὰ σοῦ λέει πὼς σ' ἀγαπάει, δὲν πρέπει παρὰ νὰ μὲ πιστέψῃς... Τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ ὁμορφα τῆς ἀγάπης μας εἶνε τὰ μόνα πού μὲ τίς γλυκειές τους θύμησης μὲ κρατοῦν δεμένο μὲ τὴ ζωὴ. Τότε ἡμουν φοιτητής, ὁμορφος, καλοντυμένος καὶ τ' ὄνειρό μου ἦταν νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη...

— Τί σημασία μπορεῖ νάχουν αὐτὰ σήμερα; τὸν διέκοψε ἡ Φράνσις μὲ κάποιον ἐκνευρισμό.

ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΚΑΡΔΙΑ

— Κάθε πρᾶγμα ἔχει τὴ σημασία πού τοῦ δίνει κανεὶς ἀπάντησε ἐκεῖνος ἥρεμα. Κι' ἐξακολούθησε: ὕστερα, δὲν ἔχεις πὼς ἀπὸ φυσικὴ κλίση ἢ ἀπὸ κακὴ συνήθεια, ἄρχισα νὰ πίνω ἀργότερα, ν' ἀνακατεύωμαι σὲ βρωμοδουλειές, σὲ λαθρεμπόρια... Ἦθελα χρήματα, χρήματα πολλά, διψοῦσα γιὰ εὐκολὰ κέρδη, γιὰ νὰ σοῦ χτίσω ἕσένα παλάτια καὶ νὰ σ' ἔχω ντυμένη στὰ χρυσά...

— Μά, ἐπὶ τέλους, Σήζαρ, πού θέλεις νὰ φτάσῃς;

— Ἐκεῖ πού ἔφτασα: στὴ σημερινὴ μου κατάντια. Θυμοῦμαι ἀκόμα μὲ φρίκη τὴν τελευταία βραδυά, πού ἦλθα νὰ σὲ δῶ, μεθυσμένος σκνίπα καὶ μ' ἔδιωξες. Σήκωσα τὸ χέρι μου νὰ σὲ χτυπήσω... Ποτὲ δὲ συγχώρεσα τὸν ἑαυτὸ μου γι' αὐτό. Καταραμένη βραδυά! Ἀν δὲν τὴ σφόνωνε ἡ μοχηρὴ Μοῖρα στὴ ζωὴ μου, σήμερα θάμουν ἐγώ ὁ ἀντρας σου.

— Μὰ τί τὰ θέλεις δὴ αὐτά;

— Εἰν' ἡ πρώτη φορά ἀπὸ τότε πού τὰ λέω σὲ κάποιον. Κάθε ψυχὴ, ἀκόμα καὶ τοῦ ἀλήτη, εἶναι στιγμὲς πού θέλει νὰ πῇ σὲ κάποιον τὸ πόνο της, πού ζητιανεύει λίγη συμπόνια, λίγη καλωσύνη...

— Ὅσο κι' ἀν εἶναι εὐγενικώτερα τὰ λόγια σου ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸ σου δὲ μοῦ ἐξηγοῦν ὅμως τί ἤλθε νὰ κάνῃς ἀπὸψε ἐδῶ.

— Ὁ Σήζαρ ἐπροχώρησε κοντὰ της, ὠρθωσε ὅσο μπόρεσε τὸ σκεβρωμένο ἀπ' τὴν ἀλήτικη ζωὴ κορμί του καὶ κυττώντας τὴν κατὰματα εἶπε:

— Νὰ σὲ προστατέψω.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μὲ ἐκπλήξη στὴν ἀρχὴ καὶ μὲ δυσπιστία ὕστερα. Καὶ μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη τὴν προστασία σου. Καὶ ἀν ἦρθες μόνο γι' αὐτό...

— Φράνσις, ἔχεις δίκιο νὰ εἶσαι σκληρὴ μ' ἐμένα, τὸ Σήζαρ, μὰ εἶσαι πολὺ ἄδικη ὅταν ἀρνείσαι σ' ἕνα δυστυχισμένο τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἀνθρώπος...

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ὅτι ἔμεινε κάτι ἀνθρώπινο μέσα μου.

Καὶ αὐτὸ τὸ «κάτι» μ' ἐμπόδιζε τόσα χρόνια νάρθω νὰ σὲ δῶ. Ἐπέρασα πολλές φορές ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Μὰ ποτὲ δὲ τόλμησα νὰ μπῶ μέσα.

Ἐμπόδιζα τὸν ἑαυτὸ μου μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἐδῶ ἐφώλιαζε ἡ εὐτυχία δημιουργημένη ἀπὸ ἕνα τίμιο ἀντρα.

Πὼς θ' ἀντίκρυζα ἐγώ, ὁ τιποτένιος, τὸν ἀντρα αὐτὸν καὶ πὼς θὰ μποροῦσα ν' ἀνθέξω σὲ μιὰ σύγκριση πού, ἴσως κι' ἄθελά σου θὰ μοῦ καγες μαζί του;... Μὰ, ἀπὸψε περνώντας, ἄκουσα ἀπὸ κάτι γειτόνους, πὼς τὸν ἀντρα σου τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακὴ γιὰ τὴν χτύπησε καὶ λήστεψε κάποιον... Καὶ σκέφθηκα τότε πὼς ἴσως ἡ γυναίκα ἐνὸς κατὰδικου, δηλαδή ἐνὸς δυστυχισμένου, θὰ μπορούσε νὰ νῆαι καταδεχτικὴ πιά σ' ἕναν ἄλλο δυστυχισμένο...

Ἡ Φράνσις ἔσφιγγε νευρικὰ κι' ἀνοιγόκλεινε τίς γροθιές της, ὅσο μιλοῦσε ὁ Σήζαρ, καὶ

ὁτὸ τέλος ξέσπασε: «Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μιλάς ἔτσι! Ὁ ἀντρας μου εἶνε πάντα ἕνας τίμιος ἀνθρώπος καὶ ἀνδίκαστηκε, δικάστηκε ἄδικα! Εἶναι ἀθῶος! Αὐτὸ τὸ ξέρω καλὰ καὶ δὲ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συγκρίνεσαι μαζί του!

— Τώρα ναί! Συγκρίνομαι! Ἐχῶ τὸ δικαίωμα! ἐφώνασε ὁ Σήζαρ μὲ σκληρότητα πού ἐτρόμαξε τὴ Φράνσις. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο, ἴσως εἶμαι καλύτερος ἐγώ!

Κ' ἐξακολούθησε πὺ μαλακά, μετανοιωμένος ἴσως γιὰ τὴν ἔκαμε νὰ πονέσῃ.

— Ἀργότερα, ὅταν ἀποδειχθῇ πὼς ὁ ἀντρας σου ἦταν ἀθῶος, ὅταν ἐξαγαγῇ τίμιος... τότε... δὲ θὰ ξαναμπῶ στὸ σπίτι σου... δὲ θὰ χρειάζωμαι...

— Μὰ εἶναι ἀθῶος ἐφώνασε ἡ Φράνσις, ἔτοιμη νὰ ξεσπάσῃ σὲ κλάμματα. Σὲ βεβαίῳ πὼς εἶναι ἀθῶος!

— Ἰσως!

— Ἰσως; Ἄς «ἴσως»... Ἀμφιβάλλεις; Κι' ἐσὺ ἀκόμα, ἕνας ἀλήτης, πιστεύεις πὼς ὁ ἀντρας μου εἶναι φονιάς;

— Φονιάς ὄχι, οὔτε ἄτιμος... Ἰσως νάθελε νὰ βρῇ χρήματα γιὰ τὸ σπίτι του... πού ἴσως πεινοῦσε... καὶ ξέρεις ὅταν κανεὶς βλέπῃ κάποιον, πού λατρεύει, νὰ πεινά... τὸ μυαλὸ θολώνει... Ὁ ἀντρας σου ἦταν ἐπτά μῆνες ἄεργος... τὰ χρυσασφικά σου ὅλα...

— Πάψε, πάψε! Δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλάς ἔτσι! Ὁ ἀντρας μου εἶναι ἀθῶος!

— Πρέπει ὅμως ν' ἀποδειχθῇ αὐτό!

— Θάδιναν καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα ἀν μπορούσα νὰ τὸ ἀποδείξω.

Ὁ ἀλήτης τὴν ἐπλησίασε μὲ μιὰ ἐκφράση ἀπέραντης καλωσύνης στὸ πρόσωπο. Τὸ βλέμμα του ἦταν τόσο ἀπαλὸ, πού ἔκαμε νὰ χαθῇ τὸ σκληρὸ καὶ ἀγέρωχο ὕφος τῆς Φράνσις. Καὶ ἀκόμα τὴν ἔκαμε νὰ μὴν ἐξαγριωθῇ ὅταν τῆς ἐπίασε τὸ χέρι καὶ τὴν ἐκύτταξε στὰ μάτια.

— Φράνσις, τῆς εἶπε, γι' αὐτὸ ἦρθα ἀπὸψε ἐδῶ. Γιὰ νὰ σὲ βοηθῶ ν' ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητα τοῦ ἀντρός σου... Εἶμαι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ... Πού...

Ἡ Φράνσις τὸν κύτταξε ἄφωνη ἀπὸ κατὰπληξη. Μιὰ ἀστραπὴ ἐλπίδας ἐφώτισε ἀμέσως τὸ πρόσωπό της.

— Πού... ἐρώτησε, συνεχίζοντας τὴ φράση τοῦ Σήζαρ.

— Συγχώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκανα στὸν ἀντρα σου χωρὶς νὰ θέλω, εἶπε ὁ ἀλήτης. Ἐγὼ ἐχτύπησα τὸ Μπὴμ... Εἶναι ἕνας παλὴν ἀνθρώπος πού εἶχε ρουφήξῃ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου... Τὸν μισοῦσα φοβερά. Καὶ ὅταν πιά ἔμαθα πὼς σὰς εἶχε ἐκβιάσει μὲ τέτοιο αἰσχρὸ τρόπο, ἐπειδὴ τοῦ χρωστοῦσατε δυὸ νοίκια, καὶ σὰς πῆρε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί τὰ κοσμήματά σου, ἔγιναν τρελλὸς ἀπὸ ἀγανάχτησι. Τὸν παραφύλαξα τὸ βράδυ καὶ τοῦδωσα δυὸ μαχαίριές, ὕστερα τὸν λήστεψα. Νόμισα πὼς τὸν εἶχα σκοτώσει κι' ἐφυγα ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ. Ζοῦσα στὰ γειτονικά δάση. Τυχαίως ἔμαθα ἐκεῖ πὼς ἔπιασαν ἄλλον γιὰ τὸ ἔγκλημά μου. Τότε ξαναγύρισα στὴν πόλη. Μὰ σὰν μοῦ εἶπαν οἱ γειτόνοι πὼς αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν ὁ ἀντρας σου, δὲν μπόρεσα πιά νὰ κρατηθῶ περισσότερο... Πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ παραδοθῶ καὶ νὰ φωνάξω τὴν ἀλήθειαν... νὰ ξαναδῶσω τὴ λευτεριά καὶ τὴν εὐτυχία στὸν ἀνθρώπο πού ἀγαπᾷς τόσο πολὺ...

— Σήζαρ, φώναξε ἡ Φράνσις, σφίγγοντάς του τὰ χέρια, ἐσὺ ἐχτύπησες τὸ Μπὴμ;

— Ναί. Καὶ αὐριο θὰ τὸ ξέρῃ ὅλος ὁ κόσμος.

— Ὁ, Σήζαρ, θὰ σοῦ χρωστῶ τὴν εὐτυχία μου...

— Αὐτὸ ἐπὸθήσα στὴ ζωὴ μου Φράνσις: νὰ σοῦ δώσω κάποια εὐτυχία... Τώρα φεύγω...

— Στὶς θέσεις σας, παρακαλῶ. Τὸ τραῖνο φεύγει.

Εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν πρώτη φορά πού ἡ Φράνσις εἶχε ἀκούσει στὸν ἴδιο σταθμὸ τὴν ἴδια φράση. Μὰ τώρα δὲν ἔκαμε, ὅπως τότε, ἡ φράση αὐτὴ τὸν κόσμο νὰ φανῇ μαῦρος μπρὸς στὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας.

Ὁ ἀντρας τῆς πού ἦταν δίπλα της, ἐλευθέρως πιά, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Σήζαρ, πού ἔφευγε γιὰ τὴ φυλακὴ εὐτυχισμένος. Ἡ Φράνσις τὸν ἐπλησίασε τότε καὶ, κυττώντας τὸν μὲ μάτια γεμάτα εὐγνωμοσύνη, τοῦ εἶπε: Σήζαρ ἄφησέ με νὰ σε φιλήσω...

Ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ πῆρε τὸ θερμὸ φιλί. Κι' ἐνῶ τὸ τραῖνο, ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἔφευγε τρέχοντας,

ὁ Σήζαρ μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο φιθύρισε: «Πόσο τὸν ἀγαπᾷς!»

— Καὶ τὸν πιστεύει ἀθῶο!

Ἡ Φράνσις, καλὴ μου Φράνσις, ζῆσε στὸ ὁμορφὸ ψέμμα σου, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια φορεῖ τὰ βρώμικα ρούχα ἐνὸς ἀλήτη!

MARY BODOS

Μόλις πρόλαβε και πήρε το τελευταίο τραίνο για το Πουασύ. Έκεί τουλάχιστον θα ήταν σίγουρος ότι δεν θα τον ανέκαλυπτε κανείς!... Μέσα στο βαγόνι που μπήκε, ήταν και δυο άλλοι επιβάτες. Τους έβριζε μια ματιά, όσο μπορούσε πιο αδιάφορη κι' έπειτα έπηγε και κάθισε σε μια γωνιά. "Εξω άπλωνόταν μαύρη, κατάμαυρη ή νύχτα... Τά ηλεκτρικά σινιάλα της γραμμής έπερνούσαν και χάνονταν σαν διάττοντες, μέσα στο σκοτάδι... Ο Γκαστών έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να δείξει πως ήταν έτοιμος να αποκοιμηθώ. "Αμέσως όμως ετινάχθηκε αθέλητα. "Εναφοβερό όραμα έπέρασαν από μπροστά του. "Η "Ιουλιέττα Πουπου με τα μάτια δλάνοιχτα από τη φρίκη, κατάχλωμη και με μια μεγάλη πληγή στο λαιμό, που γύρω της είχε πηξει το μισόμαυρο αίμα... Ο Γκαστών προσπάθησε ν' απαλλαγεί από το τραγικό όραμα. "Αρχισε να σφυρίζω... Ο αντίκρυνος επιβάτης τον εκύτταζε περίεργα... Σάν να έτρώμαζεν από το βλέμμα αυτό ο Γκαστών έσηκώθηκε και άρχισε να κλάνη βόλτες, μέσα στο βαγόνι... "Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Τα δευτερόλεπτα του φαινόταν χρόνια... "Ο αντίκρυνος επιβάτης εξακολουθούσε να τον κυττάζει παράξενα, και ειρωνικά... "Ο Γκαστών ήθελε ν' αποφύγει το βλέμμα του μα δεν το κατώρθωσε...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ

— Μήπως με είδε; συλλογίστηκε...

Αγανακτσην όμως με τον ίδιο τον έαυτό του, με τους φόβους του... Πώς μπορούσε να τον δη ο άγνωστος αυτός, αφού δεν ήταν παρά μόλις μισή ώρα, που έσφαξε την όμορφη μελαγχροινούλα χορεύτρια, την "Ιουλιέττα Πουπου για να της κλέψει όλα χρήματα είχε και τα χρυσαιικά της... Τόσες ημέρες την παρακαλούσε να του δώσει χρήματα, μ' αυτή τον είρωνευόταν και του έλεγε ότι αν εξακολουθούσε έτσι να της ζητάει λεπτά, θα τον έδιωχνε για πάντα.

Εκείνο το βράδυ ο Γκαστών δεν μπόρεσε νάφάν ούτεμιά μουκιά. Στο μικρό απόμεινο εστιατόριο του Μπατινιόλ, που κάθισε, άφισε την μερίδα το φαί του άπειραχτη, την έπληρωσε και στο γκαρσόνι, που τον εκύτταζεν έκπληκτο, είπε πως είχε στομαχικές έννοχλίες. Βγήκε από το εστιατόριο σαν τρελλός. Στην δεξιά τσέπη του έπαινωφοριού του έσφιγγε το στιλέτο του.

«Τόσο το χειρότερο γι' αυτήν, αν δεν θελήσει—συλλογίζονταν—να μου δώσει τα χρήματα που της ζητάω...Μά στην ανάγκη θα της πω να της υπογράψω και ένα χαρτί. Πρέπει να βάλω τη μητέρα μου, στο νοσοκομείο, γιατί θα πεθάνει!...»

Εφθασε με τη σκέψη αυτή στο κομψό διαμέρισμα της χορεύτριας. "Ήξερε καλά, πως εκείνο το βράδυ η "Ιουλιέττα Πουπου δεν θα πήγαινε στο καμπαρέ, γιατί μια φοβερή ημικρανία την έκρατούσε μέρες τώρα, στο σπίτι... Τη βρήκε όπως πάντα μπροστά στον καθρέφτη της ντουλάπας της να πέρνει φιλάρεσκες πόδες...

— Είσαι άρρωστη; την ρώτησε με μια υπόκωφη φωνή και προχώρησε στο δωμάτιο σαν φάντασμα.

— Μπά; "Αρχισες να ενδιαφέρεσαι τώρα και για την υγεία μου; του είπε εθθημα.

Ερρίχτηκε σ' ένα φωτέιγ.

— Λοιπόν τι απέφασισες, θα μου δώσεις εκείνα τα χρήματα;

— Ποιά χρήματα; τον έρώτησε πειραγμένη η "Ιουλιέττα.

— Αυτά που σου είπα τις προάλλες, τα θέλω για τη μητέρα μου, που είναι άρρωστη βαρεια.

— Ξέρεις τι λέω εγώ, Γκαστών; "Ότι μου παραμπήκες στο ρουθούνι! του απήντησε, βάζοντας προκλητικά τα χέρια στη μέση της. "Αν θέλεις να τα έχωμε καλά, μή μου

ξαναμιλήσης πιά γι' αυτό... — Νομίζω πως δεν έχω ξεδιψει και λίγα για σένα! της έπε δρημητικά.

— Και ποιός σου είπε να ξεδιψής; "Εγλέντησε μαζί μου... "Ήσουν ως προχτές ο έραστής της καρδιάς μου... Μην ξεχνάς πως περιφρόνησα τόσους γιόχάρη σου. Δεν πιστεύω να κατοπέρασες;..

— "Όστε δε θα μου δώσεις πέντε εκατόφραγκα; Τα έχω ανάγκη.

Η τσαχπινούλα χορεύτρια, αντή να απαντήσει άρχισε να γαλοτραγουδά ένα πικάντικο τραγουδάκι... Σάν νευρόσπαστο τότε ο Γκαστών σηκώθηκε και προχώρησε στον καθρέφτη. Στο δεξί του χέρι έσφιγγε το στιλέτο που κρατούσε χωμένο στην τσέπη του... Στο άριστερό το κασκόλ του, τυλιγμένο... Η "Ιουλιέττα εξακολουθούσε να τραγουδάει.

Εξαφνα, με ταχύτητα αστραπής, ο Γκαστών της έβούλωσε το στόμα με το κασκόλ, ενώ με το δεξί χέρι που κρατούσε το στιλέτο, την εκτυπούσε με μανία. Το στιλέτο έπεσε στο λαιμό, έπειτα γλύστρησε και ήλθεν άκριβώς κάτω από το λαιμό, ρυγγα... "Ακούσθηκε μια πινητή φωνή, έπειτα ένα κοίλο αίματος και άφροσ που βγήκεν από το στόμα της χορεύτριας έβαψε το τριανταφυλλένιο κασκόλ και

και το φειδίσιό σωμα της, —που ξετρέλλαινε τους θαυμαστές της, —έσωριάστηκε στο πάτωμα, μ'ένα υπόκωφο κρότο.

— Μητέρα, με σκοτώνουν! ψέλλισαν τα χείλη της. "Η λέξη μητέρα, χτύπησε σαν άγρια καμουτσιά σ'αυτιά του Γκαστών. Σάν φάντασμα έτρεξε στην τουαλέτα της, άρπαξεν τα κουτάκια με τα χρυσαιικά, έπειτα έπηρε την τσάντα της και έτοιμάσθηκε να φύγει... Σαν γύρισε στην τουαλέτα. Το μαργαριταρένιο κολλιέ της χορεύτριας ήταν εκεί σε μια γωνιά... Τό πήρε, το έβαλε στην τσέπη του, μαζί με το κουβαριασμένο κασκόλ και έφυγε σαν τρελλός...

Ξανακάθισε πάλι στη θέση του, στην άκρη του βαγονιού ο Γκαστών και κύτταζε έξω... Το τραίνο έκανε έναν τρομακτικό θόρυβο, τρέχοντας μέσα στην κατασκότεινη νύχτα... Μά να, πάλι ο αντίκρυνος του επιβάτης τον κυττάζει παράξενα... Τό ένα μάτι του μάλιστα, που γυαλίζει τόσο περισσότερο από τ' άλλο, λες και τον είρωνεύεται, του φαίνεται σαν να του λέει: «Ξέρω τι έκανες, λίγη ώρα πριν». Ο Γκαστών ξανακλείνει τα μάτια του... Μια μεγάλη πληγή, με μαυροκόκκινο αίμα, άπλώνεται μπροστά του... "Εξαφνα του φάνηκε σαν κάποιος να του έπιασε το χέρι... Τινάζεται όρθιος, βιάζοντας το άριστερό χέρι του, που κρατούσε σφιγμένο το κασκόλ... Μά μαζί μ' αυτό πετιέται και το μαργαριταρένιο κολλιέ της "Ιουλιέττας... Τότε έγινε κάτι περίεργο. Ο τρίτος επιβάτης του βαγονιού, διχ αυτός που έκαθόταν αντίκρυ στον Γκαστών, σηκώνεται από τη θέση του, προχωρεί στον Γκαστών και του λέει δείχνοντας το κολλιέ:

— Τίνος είναι αυτό το ωραίο κολλιέ;

Ο Γκαστών τον κυττάζει με δλάνοιχτα μάτια.

Ο τρίτος επιβάτης του βαγονιού ήταν ένας από τους αστυνομικούς του τραίνου. Ο δεύτερος, εκείνος που καθόταν αντίκρυ στον Γκαστών και ένόμιζε ο Γκαστών, ότι τον εκύτταζεν ύποπτα, ήταν ένας παρεγγελλοδοχικός υπάλληλος, με γυάλινο μάτι... Και τον εκύτταζε τόσο ειρωνικά το γυάλινο μάτι, ώστε ο Γκαστών προδόθηκε... "Από τις νευρικές κινήσεις του και το τρομαγμένο βλέμμα, με το οποίο εκύτταζε τον αντίκρυνό του επιβάτη ο Γκαστών, ο αστυνομικός κατάλαβεν, πως είχε να κάνει μ' έναν ύποπτο... Και όταν είδε το μαργαριταρένιο κολλιέ να πέφτει μαζί με το κασκόλ δεν του έμεινε πιά καμμιιά αμφιβολία...

MICHEL ADORE

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο "Εκτωρ Λωτρυμπέλ ήταν από τους δόν Ζουάν, που δεν έχουν γρηταιά. "Από τα μικρά του χρόνια έκνηγούσε τα θηλυκά στο δρόμο, στις κοσμικές συγκεντρώσεις, στον κινηματογράφο, παντού όπου συναντούσε τις θυγατέρες της Εύας τυλιγμένες εκείνη την εποχή στα φαρδύα φορέματά τους και χωμένες κάτω από τα πελώρια, σαν ταψιά, καπέλλα τους. Σαρανταπεντάρης σήμερα ο "Εκτωρ Λωτρυμπέλ είχε να θυμάται τόσες ωραίες κατακτήσεις, τόσες γοητευτικές σειρήνες που ξελόγιασε και που έπερασαν όλες από τη γκαρσονιέρα του, στη λεωφόρο Σαίν-Μαρτέν, την οποία δεν έννοούσε ν' αλλάξει, γιατί εύρισκε πως ήταν πολύ γουρλίτικη. "Ω, αν μιλούσαν οι τοίχοι της γκαρσονιέρας αυτής! τι θα είχαν να διηγηθούν!...

Ανάμεσα σε όλες όμως της κατακτήσεις του ο "Εκτωρ Λωτρυμπέλ έθυμόταν πιο πολύ τη Μωδ. Πόσο έκοπίασε για να την αποκτήσει. Και όταν έδέχθηκε να ρηθ στη γκαρσονιέρα του, έλεγε ότι θα έπληγαινε άπλω για να ιδη τη συλλογή του από γαπωνέζικες έστομπες... "Α, όλα κι όλα. Η Μωδ ήταν τίμια γυναίκα. Και το απέδειξε, γιατί στην πρώτη της αυτή έπίσκεψη, στο πρώτο αυτό έρωτικό τέα-τέ με τον ξελογιαστή δόν Ζουάν, δεν του επέτρεψε να φιλήσει παρά μόνο το χέρι της... Είν' αλήθεια ότι ο "Εκτωρ, μαγεμένος από την ευτυχία, γιατί έννοιωθε ανάμεσα στα χέρια του το παχουλό ροδαλό χεράκι της Μωδ, το έκράτησε κάτω από τα χείλη του όσο περισσότερο μπορούσε. Και όταν η Μωδ έφυγε σέρνοντας με χάρη την ουρά της φούστας της, τότε του άφισε για ένθύμηση το παρ-φουμαρισμένο μαντηλάκι της, που το είχε στη μέση του κορσά της. Την δεύτερη φορά η Μωδ έπείσθη από τον τολμηρό γόητα να βγάλη το μολερό της και το μποά της που ήταν από φτερά στρουθοκαμήλου.

— Δεν μπορώ να μείνω πάρα πάνω από μισή ώρα του έλεγε με τη χαδιάρικη φωνή της η Μωδ. Ο άντρας μου είναι πολύ ζηλιάρης και αν γυρίσει στο σπίτι και δεν με βρή, θα έχω φασαρίες.

— Μείνετε πέντε λεπτά ακόμη, την παρακαλούσεν γονατιστός ο "Εκτωρ, φιλώντας την άκρη του φουστανιού της. "Η παρουσία σας έδω μέσα γεμίζει το μικρό άχαρο δωμάτιό μου, του δίνει τη θωριά ενός μικρού παραδείσου!...

Μαγεμένη από τα λόγια αυτά η Μωδ άφησε το χέρι της περισσότερο δευτερόλεπτα κάτω από τα χείλη του κατακτητή. "Επειτα κλεφτά, όπως είχαν έλθει, έββαινε από την γκαρσονιέρα, έμπαινε στο πρώτο κλειστό άμάξι, που θα έτύχαινε μπροστά της, για να γυρίσει στο σπίτι της... "Εν' απόγευμα η Μωδ έφθασε γεμάτη από αγωνία στη γκαρσονιέρα.

— Τι άπρονοησία, φίλε μου, είπε στον "Εκτορά, μόλις τον αντίκρυσε. Στη γωνιά της οδού Τόμπ συνήντησα τον εξωμολογητή μου, τον άββη Ραιζιδέ.

— Και ο' έγνωρισε, αγάπη μου, τη ρώτησε τρυφερά ο "Εκτωρ, κάτω απ' αυτό το πυκνό βέλο, που φορείς;

— Με γνώρισε μετά μου έβριξε ένα άγριο βλέμμα, σά να μου έλεγε δε θα μου συγχωρέσει ποτέ ένα τέτοιο άμάρτημα. Και τώρα

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΥΟ ΕΠΟΧΕΣ

Είμαι υποχρεωμένη αόριο να του τα εξομολογήθω όλα!...

Μολαταύτα εκείνο το απόγευμα η Μωδ έβρήκε έξαιρετικά τρυφερή στον άγαπημένο της, περισσότερο απ' ότι είχε φανη σ'

όλες τις άλλες έπισκέψεις της, στη γκαρσονιέρα του...

Η γυναίκα που πρόκειται να μετανοήσει για τα άμαρτήματά της και να ζητήση συγγνώμη του Θεοδύμεσου του εξωμολογητού της, θέλει φαίνεται να γευθ την ήδονή της άνομίας όσο περισσότερο μπορεί... έφ' όσον η συγγνώμη θα δοθι για κάθε της πλημέλημα και ο κανόνας που θα της επιβάλλει ο παπας θα τα εξαγοράσει όλα, και φροντίζει να έπωφεληθι της ευκαιρίας.

"Ετσι σκεπτόταν ο "Εκτωρ όταν δεχότανε τα θερμά χάδια στα όποια δεν τον είχε συνειθίση μέχρι σήμερα, καθώς της τ' ανταπέδιδε θερμότερα.

Και κατά βάθος ευχαρίστησε την μοιραία αυτή συνάντηση της Μωδ με τον εξωμολογητή της γιατί είχαν αρχίσει να τον κουράζουν τα κάπως «λευκά» ραντεβού που του χάριζε.

Είκοσι χρόνια έπερασαν από τότε. Ο "Εκτωρ Λωτρυμπέλ ξυρίζεται εμπρός στον καθρέφτη με το ηλεκτρικό ξυράφι. Κάπου κάπου ρίχνει μια ματιά γεμάτη πίκρα στον έαυτό του. Τα χρόνια τρέχουν σαν δαιμονισμένα... Τα νειάτα έπερασαν γι' αυτόν πιά... Είναι υποχρεωμένος να μεταχειρίζεται ένα σωρό μέσα, για να μπορεί να κρατηθι στα πόδια του... "Αφού τελειώσει την τουαλέτα του —τι τραγωδία, θεέ μου! — ρίχνει μια ματιά στις έφημερίδες. "Ενας κάποιος Σταβίνσκυ, κατεχράσθη πεντακόσια εκατομμύρια φράγκα. Τι έποχή! τι έποχή!... "Εξαφνα τα μάτια του πέφτουν στο κομψό ρολόι της γωνιάς. Κοντεύουν πέντε και ο "Εκτωρ, ο άκούραστος δόν Ζουάν, περιμένει την Νταίζη. Η Νταίζη είναι μια μικροπαντρεμένη, που έοχετίσθηκε μαζί της στο τερράνι του γκόλφ. Θέλοντας και μη ο άκούραστος δανδής έπαιζε γκόλφ, γιατί εκεί συνήθως έξελογιάζε τις περισσότερες έρωμένες του. Τι να κάνει πρέπει να βάλει σύμφωνα με την έποχή σου... Την ίδια ημέρα όπου η Νταίζη έδέχθηκε χωρίς πολλές παρακλήσεις να πάη στη γκαρσονιέρα του, ο "Εκτωρ έφτυε την μάλα στο κεφάλι από ένα άγαρμπο κόλπο της σκερτοδόρας και πεταχτή μικροπαντρεμένης. Πόνεσε πολύ, μά δεν είπε τίποτα στην άγαπημένη του.

Η Νταίζη, με την άφέλεια της μοντέρνας Εύς τον έπληροφόρησε πως ήταν παντρεμένη άλλ' ο άντρας της έμενε για τις δουλειές του στο Μπούτ-Σιμόν και δεν έβλεπόταν παρά μια φορά την εβδομάδα. Ήταν έλευθερη λοιπόν. Μά στη γκαρσονιέρα του δεν θα πήγαιναν παρά τα μεσάνυχτα. Θα έτρωγαν πρώτα σ' ένα έξοχικό ρεστوران, έπειτα θα έπληγαιναν σ' ένα νυκτερινό κέντρο να χορέψουν ρουμπά, που την η ξετρέλλαινε, έπειτα θα έπαιναν κάμποση σαμπάνια—ά, η Νταίζη έπινε στα γερά! —κι' έπειτα θα πήγαιναν στη φωλίτσα τους!...

Εκεί που έκαθόταν ο "Εκτωρ και συλλογιζόταν την Νταίζη, εξαφνα άκουσε το κλάξον του αυτοκινήτου της. Τα-τα-τα-τα!... Αό-ή ήταν! Πεταχτή, τρεχάτη ανέβαινε η Νταίζη στη γκαρσονιέρα. Επέταξε γρήγορα-γρήγορα την τουαλέτα της και φόρεσε τις πιτζάμες, που άφινε πάντα εκεί.

— Παρά λίγο να την πάθω για καλά, φίλε μου, είπε στον "Εκτορά.

— Τι συνέβη; ρώτησεν εκείνος έκπληκτος. Σε συνάντησε ο άντρας σου.

— Και; ποιός τον λογαριάζει! Λίγο έλειψε να κόψω με το αυτοκίνητό μου, τη θεά μου τη Μάριγκατ!...

— Τη Μάριγκατ; ρώτησεν ο "Εκτωρ με δλάνοιχτα μάτια σαν να μην έπιστευε σ'αυτιά του.

— Νά, τη γνωρίζεις χρυσέ μου;

— "Όστε η Μωδ είναι θεία σου;

— Ναι, γιατί σου φαίνεται παράξενο;

Μια μακρυνή ανάμνηση πέρασε από τη σκέψη του δόν Ζουάν. Είκοσι χρόνια πριν έφιλούσε με σεβασμό, την άκρη του φουστανιού της Μωδ. Ένώ σήμερα η άνεψιά της, σαν μοντέρνα κυρία δεν χρειαζόταν τόσες ντεκλαρασιόν για να χαρήση την αγάπη της!...

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Μόλις ξυπνούσε το πρωί και σηκωνόταν από το κρεβάτι, ο Όττο Σέελε, πρώτη του φροντίδα ήταν να υποβάλει σε μια βασανιστική ανάκριση τη γυναίκα του για το πώς σκόπευε να περάσει την ημέρα της, εάν θα έβγαине έξω που θα πήγαινε, ποιους θα έβλεπε και πότε θα γύριζε στο σπίτι.

Ζηλιάρης χωρίς όρια είχε δημιουργήσει μια ζωή ανυπόφορη στην δυστυχισμένη τη γυναίκα του, τη χαριτωμένη κ. Μαργαρίτα Σέελε. Πέντε χρόνια τώρα που ζούσαν μαζί δεν θυμώταν ή κ. Σέελε να είχε περάσει και μια μέρα μόνο, χωρίς να της ανοίξει ο άνδρας της μια ή και περισσότερες θορυβώδεις σκηνές ζηλοτυπίας.

Την είχε γνωρίσει όταν εργαζόταν ως πωλήτρια σε ένα από τα μεγάλα καταστήματα ανδρικών ειδών του Βερολίνου. Την συμπάθησε από την ημέρα που την πρωτοείδε φρόντισε να γνωρισθί μαζί της και στα τελευταία της ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Εκείνη φτωχοκόριτσο, όρφανό, από άγνωστους γονείς δε δίστασε ούτε στιγμή να δεχθί τις προτάσεις του. Ήταν μια τύχη εξαιρετική γι' αυτήν και όλες οι φίλες της την μακάριζαν.

Και πραγματικώς θα ήταν ευτυχισμένη η Μαργαρίτα αν ο άνδρας της δεν άρχιζε εϋθύς από την επομένη του γάμου της να παρουσιάζει ένα ένα στη σειρά τα άτελείωτα ελαττώματά του. Έγωιστής, ζηλιάρης, τσιγκούνης, βανυσος.

Οι δουλειές του του έδιναν αρκετά κέρδη ώστε θα μπορούσε να περάσει μια ζωή χωρίς καμιά στεναχώρια και χωρίς να στερή τη γυναίκα του και από τα πιο απαραίτητα για μια νέα γυναίκα πράγματα. Έπρεπε όμως έβδομάδες ολόκληρες να κλαίει η άτυχής Μαργαρίτα για να πεισθί επί τέλους ο άνδρας της να διαθέσει ένα μικρό ποσό για ένα φόρεμα, ένα καπέλλο ή ένα νέο ζευγάρι γοβάκια. Αλλά και τότε πριν προλάβει η γυναίκα του να χαρή για την ικανοποίηση της επιθυμίας της της δημιουργούσε καινούργιες θλίψεις με τις υποψίες του που δεν δυσκολευόταν να της φανερώνει με τον βαναυσώτερο τρόπο ότι το λούσο που του έζητούσε είχαν προορισμό να την παρουσιάσουν ομορφότερη στα μάτια του έραστοϋ της.

Μάταια η Μαργαρίτα διαμαρτυρόταν για την αθωότητά της. Τα δάκρυά της δεν τον συγκινούσαν διόλου και το συνειθισμένο τέλος κάθε τέτοιας σκηνής ήταν να κτυπήσει ο Όττο με δύναμη το χέρι του επάνω στο τριπέξι, φωνάζοντας:

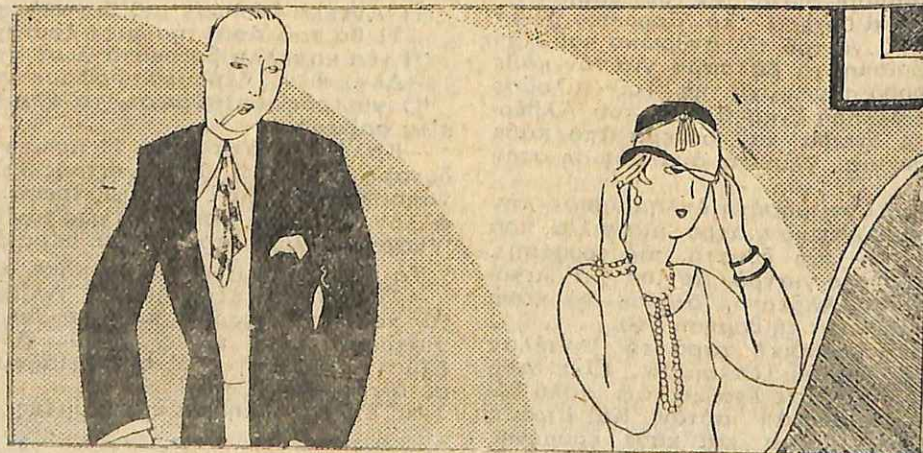
— Δεν γελοιάμαι ποτέ εγώ και πρόσεξε! άλλοίμονο σε σένα την ημέρα, που θα έχω τις αποδείξεις που θέλω, στα χέρια μου.

Αφίνε τις δουλειές του και κατασκόπευε τις κινήσεις της γυναίκας του. Έβλεπε τότε πώς τίποτε ύποπτο δεν υπήρχε στη διαγωγή της, μέσα ή έξω από το σπίτι. Αλλά αυτό δεν τον έπειθε ότι είχε άδικο να την υποπτεύεται και το μόνο που τον έκανε να στενοχωρηται ήταν ότι οι αδιάκοπες παραμελήσεις των εργασιών θα τον κατέστρεφαν κάποια μέρα οικονομικώς.

Παρ' όλη τη φιλαργυρία του, απεφάσισε τότε ν' αναθέσει σε κάποιον άλλον, πειδ ειδικόν, την παρακολούθηση της Μαργαρίτας. Αφού εγύρισε όλα τα γραφεία που πρόσφεραν τέτοιες υπηρεσίες μη κατορθώνοντας να κλείσει συμφωνία με κανένα, γιατί του φαινόταν υπερβολικά τα ποσά που του ζητούσαν, κα-

τώρθωσε στο τέλος με τη μεσολάβηση κάποιου γνωστού του να εύρη κάποιον άνεργον ο οποίος δέχθηκε με δέκα μάρκα την ημέρα να γίνει ή σκιά της Κας Σέελε.

Την ίδια μέρα που ο νέος ντεντεκτίβ θ' άρχιζε την δουλειά του η Μαργαρίτα ντύθηκε για να βγί έξω. Αν και ήσυχος τώρα ο Όττο δεν μπόρεσε να νικήσει τον πειρασμό να μὴν την ρωτήση την ώρα που έβαζε το καπέλλο της.

— Ποϋ πρόκειται να πάς;
— Στη φίλη μου τη Ματθίλδη που είναι άρρωστη, Μοϋ τηλεφώνησε χθες το απόγευμα.

Ήταν έτοιμος ν' άρχισι να φωνάζει γιατί δεν του είπε τίποτε γι' αυτό το τηλεφώνημα, γιατί να του το κρύψει κ.τ.λ. αλλά σκέφτηκε ότι έπρεπε να την άφισι ξένοιαστη για να τη συλλάβει εύκολώτερο ο άνθρωπός του. Δεν είπε λοιπόν τίποτε άλλ' απεναντίας την φίλησε τρυφερά και την συνώδευσε ως την γωνία του δρόμου, για να βεβαιωθί το περισσότερο, αν ο ντετεκτίβ ήταν στη θέση του.

Οι μέρες περνούσαν και οι καθημερινές εκθέσεις του ντετεκτίβ που δεν άφινε ούτε λεπτό ανεπιτήρητη τη Μαργαρίτα, δεν παρουσίαζαν κανένα ενδιαφέρον. Οποιοσδήποτε άλλος στη θέση του Όττο θα σταματούσε ύστερα απ' αυτό την παρακολούθηση. Αλλά ο κ. Σέελε αν και τον πλήγωνε βαθειά ή καθημερινή άφαιμαξίς των 10 μάρκων, ως τόσο προτιμούσε να τὰ δίνει για να είνε βέβαιος ότι αν κάποτε του συνέβαινε κανένα συζυγικό ατύχημα θα ήταν σε θέση να τὸ μάθι άμέσως.

Οι φοβερές σκηνές είχαν πάψει πιά έντελως και ή Μαργαρίτα ευλογούσε τὸν Θεό που στην επέμβασή του μόνο μπορούσε να αποδώσει την ανέλπιστη αυτή μεταβολή. Ο Όττο δεν την ρωτούσε διόλου αν έβγαине έξω, της φέρταν με περισσότερη λεπτότητα και δεν ήταν τώρα ανάγκη να δακρύσουν τα όρρα γαλανά της ματάκια για να άποκτήσει μια κανούργια τουαλέττα. Είχε άρχισι κι' όλας να συμπαθί λίγο τὸν άλλοτε τύραννό της.

Κάποιο τράγμα την άνησυχούσε, αλλά με πολλή έπιμέλεια απέφυγε να κάνη λόγο γι' αυτό στὸν άνδρα της. Τώρα που γύριζε έξω πιο συχνά κάποιος την παρακολουθούσε διαρκώς χωρίς να φεύγει από τὸ πλευρό της. Κάποιος άγνωστος θαυμαστής, που παρ' όλη τη διακριτικότητά του να μὴ της μιλήσει ποτέ της είχε γίνει φοβερά ένοχλητικός. Ποτέ δεν μπορούσε να φαντασθί ότι ο δῆθεν θαυμαστής της δεν ήταν άλλος από τὸν κατάσκοπο τὸν άνδρό της.

Τὸ πράγμα ημέρα με την ημέρα γινόταν πιο ανυπόφορο και σκεπτόταν πώς δεν θα ήταν καθόλου άπίθανο να μάθαινε τίποτα σχετικώς ο άνδρας της, όποτε θα άρχιζε ή παληά μαρτυρική ζωή.

Αηηδισμένη επί τέλους ένα απόγευμα που ήταν κι' όλας στα νεύρα της, τὸν παρέσυρε σε μια έρημική συνοικία.

Εκεί καθώς εγύριζε απότομα τη γωνία ενός δρόμου, κρύφτηκε στην πόρτα ενός σπιτιού για ν' άφισι τὸν άγνωστο να πλησιάσει. Πραγματικά ο δυστυχισμένος ντετεκτίβ με γρήγορο βήμα πήρε κι' αυτός τὸν ίδιο δρόμο.

Σε μια στιγμή εκείνη έτρεξε απότομα, βρέθη άπέναντί του, τὸν άρπαξε απ' τὸ σακκάκι, τ' άστραψε δυό χαστούκια και τὸ φώναξε.

— Πάρε, για να μάθεις παληάνθρωπε να πέρνεις τις τίμιες γυναίκες τὸ κατόπι...

— Σὰς παρακαλῶ κυρία μου! την ίκέτευε παρασημασμένος μη φωνάζετε και θα σὰς τὰ εξηγήσω όλα. Δε φταίω γώ... Ο άντρας μ' έβαλε.

Τὰ νεύρα της Μαργαρίτας κάλμαραν. Κάθε καλή ιδέα της για τὸ σύζυγό της εξανεμίσθηκε. Και τότε έκλεισε μια σατανική συμφωνία με τὸν έντιμο ντετεκτίβ. Στὸ μέλλον δεν θα την παρακολουθοϋσε. Θα καθόταν σ' ένα κα-

φενείο και θα περνούσε αυτή, να τὸυ άπαγορεύη την έκθεση που θα γράφε στὸν άντρα της. Όσο για τὰ 10 μάρκα θα τὰ μοιραζόντουσαν... Ο νέος φυσικά έδέχθηκε. Πέντε μάρκα την ημέρα με την άνεργία αυτή, ήταν ένα όχι εύκαταφρόνητο έσοδο. Τώρα, κάθε βραδάκι, ή Μαργαρίτα, φεύγοντας απ' την γκαρσονιέρα τὸυ φίλου π' άπέκτησε, δεν παραλείπει να φροντίσει για τη σύνταξη της αναφοράς που θα λάβει ο άντρας της.

ΜΥΡΙΕΛΛΑ ΕΒΑΝΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΙΖΑ ΒΑΛΛΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΝΗΡΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

Για δεκάτη πέμπτη. Ίσως και τριακοστή φορά—ούτε ο ίδιος δε θυμόταν πιά τον αυξαντα αριθμό.—Ο Ζάκ Ντυρώ ανέβαινε τις σκάλες της μεγάλης πολυκατοικίας, για να επισκεφθώ το διαμέρισμα των Λαπλάρ και να επιτύχει μια ιδιαίτερη συνομιλία με τον αξιοσέβαστο αρχηγό της οικογενείας.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, όχι τόσο από το ανέβασμα των 177 ακριβώς σκαλοπατιών, που είχε η ατέλειωτη αυτή σκάλα έως το πέμπτο πάτωμα, όσο από την αγωνία αν θα κατόρθωνε να πετύχει την πολυπόθητη αυτή συνάντηση. Πριν ακόμα χτυπήσει την πόρτα, ήξερε με κάθε λεπτομέρεια ποιά υποδοχή τον περίμενε και ποιά θαταν το τέλος της επίσκεψής του.

Μόλις θα του άνοιγε η καμαριέρα θα τον περιλάμβανε η δίσ 'Επωνίνη Λαπλάρ, αδελφή του οικοδεσπότη, μια υπερχυρή ξερακιανή γεροντοκόρη, που με το γλυκύτερο χαμόγελο του κόσμου θα τον έπιανε απ' το χέρι και θα τον έφερνε στο ντιβάνι της γωνιάς, όπου δυο σωστές ώρες θα τον βομβάρδιζε με τις φλογερές της ματιές και τους γιομάτους πόθους αναστεναγμούς της. Τί ήθελε απ' αυτόν; Απλούστατα τον έλάτρευε και προσπαθούσε να συγκινήσει τη σκληρή του καρδιά—σκληρή σαν όλων των αντρών που την άφιναν ακόμη να λέγεται δεσποσύνη!.. Το δυστύχημα δε ήταν ότι δεν την έφτανε απλώς να τον ζαλίσει με τα θέλητρά της μα και να τον πείσει πως δεν έπρεπε να ενδιαφέρεται για την τριοχαριτωμένη ανειψιά της δίδα Λιζέττα Λαπλάρ, με την οποία ένα τρυφερό αίσθημα έωνε τον Ζάκ.

Τα πράγματα εξελίχθηκαν όπως τ'αχε προβλέπει ο Ζάκ. Πριν η καμαριέρα προφτάσει να τον αλαφρώσει από το καπέλλο και το πανωφόρι του, έπρόβαλε η δίσ 'Επωνίνη και τον στρίμωξε στο γωνιακό καναπέ, όπου επί δυο ολόκληρες ώρες ο νέος ένοιωσε το σώμα του να λυώνη κάτω απ' τις φλογερές της ματιές.

Αποφασισμένος να δώσει ένα τέλος στην άνοστη αυτή κωμωδία ο Ντυρώ, παρακάλεσε την γεροντοκόρη να τον παρουσιάσει στον αδελφό της, που ήθελε κάτι σοβαρό να του πει.

—Ο αδελφός μου δεν έχει μυστικά από μένα και μπορείτε ελεύθερα να ομιλήσετε σε μέ.

—Αυτό είνε αδύνατο! Εφώναξε ο Ζάκ και σηκώθηκε ορπός.

—Τότε άδικα θα περιμένετε να τον δείτε. Είναι πολύ απασχολημένος και δεν του μένει καιρός να σας δεχθώ! τον έκοψε η γεροντοκόρη.

Η αναίδειά της τον έκανε έξω φρενών και ήταν έτοιμος να της δώσει την κατάλληλη απάντηση, όταν ανάμεσα απ' τις κουρτίνες που χώριζαν το σαλόνι απ' το άλλο δωμάτιο φάνηκε ένα χαριτωμένο προσωπάκι που με τα μάτια του έκανε νόημα να σωπάσει και να φύγει.

Χωρίς να μπορεί να εξηγήσει το γιατί του γινόταν αυτή η υπόδειξη, χαιρέτησε ευγενικώτατα τη δίδα 'Επωνίνη, πήρε το παλτό και το καπέλλο του κι' έφυγε... Βαδίζοντας έφερε σε μία στιγμή το χέρι του στην τσέπη του παλτού του και βρήκε σ' αυτή ένα σημείωμα, που δεν υπήρχε πριν. Το τράβηξε περίεργος και διάβασε τα εξής.

«Μην ξανάρθεις σπίτι πριν σε ειδοποιήσω, πράγμα που δε θ' άρνηση να συμβή. Ο ξάδελφός μου Ζουλιέν που του έξιμολογήθηκε τα βάσανά μας, ανέλαβε να βρή στην θεία ένα θαυμάσιο... γι' αυτή γαμπρό, που φυσικά δε θ' άρνηση να δεχθώ άμα χάσει ένα... Θάρρος λοιπόν και υπομονή... 'Η Λιζέττα σου.»

Φίλησε χαρούμενα αυτό το γράμμα που τοβδινε τόσες ελπίδες και περίμενε. Πέρασαν λίγες ημέρες, σ' όλο αυτό το διάστημα ο

πολιορκητής της καρδιάς της θείας 'Επωνίνης 'Αρμάν Ντυσατώ, ένας ξεπεσμένος γλετζές άπροσδιόριστης ηλικίας δεν έπαυε να μπαίνοβαλίνει στο σπίτι των Λαπλάρ.

Και η θεία 'Επωνίνη, που η απουσία του Ζάκ, είχε κλονίσει τις γι' αυτόν ελπίδες της, άρχισε να τον βγάδι απ' την καρδιά της και να δίνει τη θέση του στον 'Αρμάν, καθώς και τη θέση εκείνου στο γωνιακό καναπέ. Μαζί με το νέο αίσθημα της 'Επωνίνης έμετριάσθηκε φυσικά και ο περιορισμός της Λιζέτ κι' έτσι με το πρόσχημα πως θα πήγαινε για ψώνια στο μαγαζί, κατόρθωνε να συναντάται μέρα παρά μέρα με τον αγαπημένο της Ζάκ και να κάνουν ένα λιγώρο περίπατο στο δάσος.

Οι μέρες κυλούσαν έτσι ευχάριστα κι' οι δυο έρωτευμένοι, που έβλεπαν την γεροντοκόρη ν' αφοσιώνεται κάθε μέρα και πότε στο σκοπό συστημένο... γαμπρό, δεν περίμεναν παρά να άρχίσουν τις κρυφές έξω του σπιτιού συναντήσεις, για να μπορέσουν να ζητήσουν κι' αυτοί τη συγκοτάθεση του κυρίου Λαπλάρ στην ένωση τους.

Ξαφνικά, ένα πρωί που ο Ζάκ εξαιρετικά ευδιάθετος έβγαίνει σιγοτραγουδώντας απ' το δωμάτιό του, τον έσταμάτησε η θυρωρός και τούδωσε ένα γράμμα που ο γραφικός χαρακτήρας του του ήταν άγνωστος. Ξέσχισε το φάκελλο και διάβασε.

«Κύριε:

Καίτοι δε σας αξίζει αυτή η προσαγόρευση, εν τούτοις από τυπική ευγένεια τη χρησιμοποιώ για να σας πω να μη ξαναπατήσετε πιά στο σπίτι μου. Η άχαρη κτήριση διαγωγή σας στην αδελφή μου 'Επωνίνη, στην οποία φερθήκατε ποταπώτατα, και αϊ κατόπιν αυτού έκδηλωθείσαι άνομολόγητοι προθέσεις σας προς την θυγατέρα μου Λιζέττα, μου επέβαλαν να σας πέρω διαφορετικώτερα. Ένδιαφερόμενος όμως για την αξιοπρέπεια της οικογενείας μου, περιορίζομαι να σας άπομακρύνω απ' το σπίτι με την ελπίδα ότι κάποιος ίχνος τιμιότητος, που ίσως σ' άποιμένει, θα σας πείσει ν' άπομακρυνθίτε κι' από το πρόσωπο της γης. Βίκτωρ Λαπλάρ.»

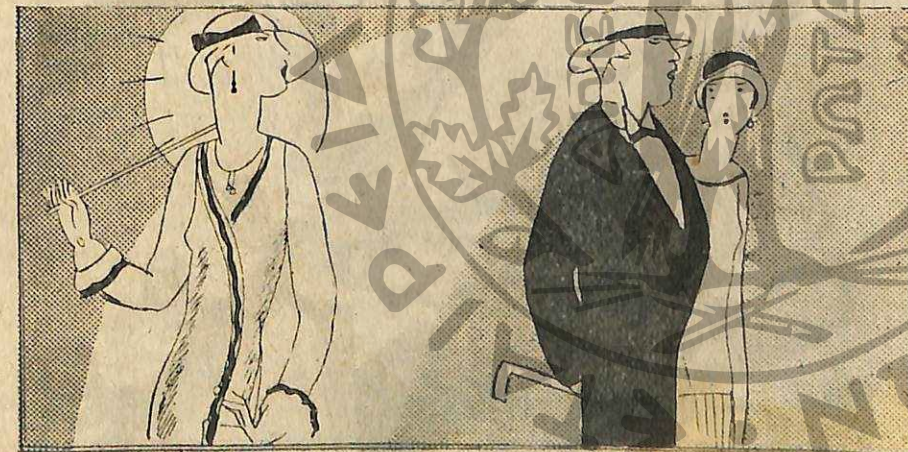
Κι' ο ούρανός νάπεφε στο κεφάλι του φτωχού Ζάκ δε θα τον έκανε να σαστίσει τόσο. Περίεργος να δη τι είχε μεσολαβήσει, ανήσυχος για την έκβαση του είδυλλίου του, πήδηξε σ' ένα ταξί και τράβηξε για το σπίτι των Λαπλάρ. Η καμαριέρα, ώδηγημένη, φαίνεται, του είπε ότι η 'Επωνίνη είχε βγει έξω, η Λιζέττα, έφυγε σε ταξίδι κι' ότι ο κ. Λαπλάρ δεν μπορούσε να τον δεχθώ... Μάταια ξαναπήγε στο σπίτι του Λαπλάρ, άδικα αναζήτησε τη Λιζέττα, άδικα έσπασε το κεφάλι του να βρή τι έμεσολάβησε ώστε να συμβή η καταστροφή.

Υστερα από τρία χρόνια μόνο, που συνάντησε τυχαίως τη Λιζέττα παντρεμένη και μητέρα μιας χαριτωμένης μπεμπέκας, ξεδιάλυσε το μυστήριο. Ο άθλιος εκείνος Ντισατώ, μαθαίνοντας ότι η θεία 'Επωνίνη είχε μία σημαντική προίκα σκέφθηκε να την παντρευτεί όπως δήποτε. Και της έξιμολογήθηκε τη σκευωρία, γι' άποδείξει δε της πρόδωσε που συναντιώταν το έρωτευμένο ζευγάρι.

Το άποτέλεσμα ήταν αντίθετο. Έξω φρενών η γεροντοκόρη έδωσε τον 'Αρμάνδο με τις κλωτσιές και ταυτόχρονα έξιμολογήθηκε στον αδελφό της ότι ο άθλιος Ντυρώ,

άφου παρέσυρε αυτήν με την υπόσχεση γάμου, προσπαθούσα τώρα να ξεγελάσει και την κόρη του. Ο Βίκτωρ Λαπλάρ, πιστεύοντας στα κακόν της αυτής παραμύθι, και ένέργησε κεραυνοβόλα με το γνωστό τρόπο. Ο πληγωμένος έρωτας της θείας 'Επωνίνης είχε έκδικηθί άγρια. Ωστόσο, αν πιστέψουμε τις κακές γλώσσες, έστω και με τα τρία χρόνια ο Ζάκ Ντυρώ δεν έμεινε τελείως άνικανοποίητος στον έρωτά του.

ΕΜΙΛΙΑ ΝΤΙΑΝΤΩ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΕΙ ΠΩΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΦΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Ωχ, έκαμε ή μικρούλα Μπέηου, πιάνοντας τόν ώμο της μ' ένα μορφασμό πόνου. Καί σηκώνοντας τά μάτια ψηλά, απ' όπου είχε πέσει ή σιδερένια τανάλια πού τή χτύπησε, είδε ένα νέο έργατή σκαρφαλωμένο ψηλά στον τηλεγραφικό στύλο, νά διορθώνη τά σύρματα.

— Δέν προσέχεις, χριστιανέ μου; τοῦ εἶπε θυμωμένα. Έκεῖνος, πού τό βλέμμα του ἔδειχνε τρομάρα καί λύπη μαζί, μόλις ἀντίκρουσε τά μάτια τῆς μικρούλας φώναξε:

— Δεσποινίς λυποῦμαι πάρα πολύ. Δυό λεπτά νά κατεβῶ καί νά σᾶς πάω στό ἀντικρινό φαρμακείο...

Καί ἄρχισε νά κατεβαίνει γλήγορα-γλήγορα, μπήγοντας στό στύλο τᾶ ἀγκαθερά τόξα πού ἦταν δεμένα μέ χοντρά λουριά στό παπούτσι του.

Όταν ἔφθασε κοντά στήν Μπέηου, τό μπράτσο της εἶχε βαφῇ ἀπ' τό αἷμα. Κι' ἐκείνη ἦταν χλωμή, κ' ἔτοιμη νά λιποθυμήσῃ ἀπ' τόν πόνο καί πρό πάντων ἀπ' τήν τρομάρα της.

Ο νέος ἐργάτης τήν ἄρπαξε τότε ἀμέσως στήν ἀγκαλιά του καί τήν μετέφερε στό ἀντικρινό φαρμακείο.

Μετά ένα τέταρτο τῆς ὥρας ἡ Μπέηου εἶχε συνέλθει τελείως καί εἶχε ἀποκτήσει ξανά τήν ψυχραιμία καί τό κέφι της. Τό τραῦμα της—καθόλου σοβαρό—εἶχε δεθῇ μ' ένα καθαρό ἐπίδεσμο καί δίπλα της ὁ νέος ἐργάτης τήν ἐκύτταζε, θαυμάζοντας τό ὠραῖο κορμάκι της καί τό γλυκύτατο πρόσωπό της μὴ τά μεγάλα τσαχπίνικα, ἐκφραστικά μάτια.

Ἡ Μπέηου ἐγύρισε καί τόν ἐκύτταζε μέ πρόθεση νά τοῦ ἀραδιάσῃ τόν ἐξάσφαλμο. Μά τόν ἐπρόσεξε καλύτερα κι' ἄλλαξε γνώμη. Ἦταν ψηλός, καστανός, λεβεντόκορμος μέ γερά μπράτσα καί ἄρρενωπή μορφή. Τοῦ ἔχαμογέλασε τότε μονάχα καί τοῦ πε:

— Ξέρετε, θά θύμωνα πάρα πολύ μαζί σας γιά τήν ἀπροσεξία σας, θά θύμωνα τρομερά!.. ἂν δέν εἴσαστε τόσο νόστιμοι...

— Ω δεσποινίς, ἔκαμε ἐκεῖνος, κ' ἐγώ δέν θάμωνα τόσο εὐτυχῆς ὅσο εἶμαι τώρα, ἂν δέν μοῦ ξέφευγε ἡ τανάλια μου καί δέν ἔκανα τήν γνωριμία σας...

— Μά δὲ γνωριστήκαμε ἀκόμα εἶπε ἡ Μπέηου, κυττάζοντας τόν μ' ένα βλέμμα πού τόν γαργαλοῦσε ἐλαφρά.

— Εὐκόλο πρᾶμα, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Κλάρκ Στήβενς, ὑπάλληλος τῆς «Μπέλ Τέλεφον Κόμπαν».

— Χαίρω πολύ, Μπέηου Ντάρλιν, δακτυλογράφος τῆς «Τζένεραλ Ἀντιβερτάιζιν» ἀπάντησε ἐκείνη.

Ο Κλάρκ, ἀφοῦ ἐπλήρωσε τό λογαριασμό τοῦ φαρμακείου, τῆς ἐπρότεινε:

— Παίρνομε μιά «ἄις-κρήμ-σόντα» νά συνέλθωμε ἀπ' τήν τρομάρα;

— Ἀν εἶναι γι' αὐτό, ἐγώ θά πάω δυό, γιατί τρώμαξα πιό πολύ, ἀπάντησε εὐθυμα ἡ μικρούλα...

Βγαίνοντας ἀπό τό φαρμακείο, ὁ Κλάρκ εἶπε στήν ὠραία Μπέηου.

— Μετά ένα τέταρτο τελείων τῇ δουλειά μου. Θέλετε νά πάρωμε μαζί «λῶιτς»;

Ἡ Μπέηου ἐσκέφθηκε λίγες στιγμές πρὶν ἀπαντήσῃ.

— Ξέρετε τοῦ εἶπε. Ἐχὼ δώσει ραντεβού μέ μιά φιλενάδα μου νά φάμε μαζί.

— Ὁραία. Ἐχετε ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας καιρό νά τήν φέρετε μαζί σας.

— Ὁχι. Θά πάω ν' ἀναβάλω τό ραντεβού. Προτιμῶ νά φάμε οἱ δυό μας...

— Ἀκόμα καλύτερα...

— Ἀκόμα καλύτερα...

— Ἀκόμα καλύτερα...

— Ἀκόμα καλύτερα...

— Ἀκόμα καλύτερα...

Ἐχωρίστηκαν ἀμέσως.

Καί μετά ἕνα τέταρτο ἀκριβῶς, ἐνῶ ὁ Κλάρκ ξανακατέβαινε ἀπό τό στύλο ἡ Μπέηου ἔφθασε καί τόν ἐπερίμενε ἀπό κάτω γεμάτη ἀνυπόκριτη χαρά γιά τήν ἀπρόσπτη γνωριμία του...

— Δέν φοβάσαι πού ἀνεβαίνεις ἐκεῖ πάνω; τόν ἐρώτησε.

— Ὁχι ἀπάντησε αὐτός γελώντας. Πιό πολύ φοβάμαι ὅταν βρίσκωμαι χαμηλά, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

— Καί ἀνάμεσα στά ὠραία κορίτσια; ἐρώτησε ἡ μικρούλα μέ ἕνα τσαχπίνικο χαμόγελο...

— Οὐ, οὐ, τά κοκρίτσια τά φοβάμαι πιό πολύ, ἔκαμε αὐτός, ἐνῶ ἄρχισαν νά προχωροῦν περπατώντας κοντά κοντά...

Εἶχε περάσει μιά βδομάδα ἀπὸ τήν ἡμέρα τῆς γνωριμίας τους ὅταν ὁ Κλάρκ ρώτησε τήν Μπέηου μέ μιά λάμψη χαρούμενης προσδοκίας στό μάτι.

— Θέλεις νά παντρευτοῦμε;

Ἐκείνη τούρριξε ἕνα γλυκό βλέμμα καί ἀπάντησε:

— Πράγματι, δέν εἶναι ἄσχημη ἰδέα. Βέβαια θέλω...

Ἐνα φλογερὸ φιλή σφράγισε τήν ὑπόσχεση πού ἔδωσαν ὁ ἕνας σὸν ἄλλο...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κλάρκ ἦταν γεμάτος χαρά. Ἐπρόκειτο νά διορθώσῃ τά σύρματα τοῦ τηλεφώνου ἐμπρὸς ἀκριβῶς ἀπὸ τό σπίτι τῆς Μπέηου. Καί εἶχε σκοπό, πάνω ψηλά ἀπὸ τό στύλο πού θάταν σκαρφαλωμένος, νά τῆς ρίξῃ στήν αὐλή της, μπρὸς στά πόδια της—μέ προσοχὴ αὐτὴ τῇ φερά—τὴν τανάλια πού ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς γνωριμίας τους.

Φανταζόταν ἀπὸ τώρα τά γέλοια πού θάκαναν.

Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς δουλειᾶς. Ο Κλάρκ ἔφθασε μπρὸς στό σπίτι τῆς Μπέηου, ἐσκαρφάλωσε στό στύλο κι' ἐπερίμενε νά τὴν δῇ γιά νά τῆς παίξῃ τό ἄθωο του παιχνιδάκι.

Μά ξάφνου, ἐκεῖ πού στεκόταν, ἐνοιωσε τό αἷμα του νά παγώνῃ μέσα στὶς φλέβες του. Ἡ Μπέηου ἐβγήκε ἀπὸ τό σπίτι της στήν αὐλὴ ἀγκαλιασμένη μέ κάποιον ἄλλον. Καί νομίζοντας πὼς κανεὶς δέν τοὺς ἔβλεπε ἄρχισαν νά φιλοῦνται πίσω ἀπὸ τό φράχτη...

Ο Κλάρκ, τρελλὸς ἀπὸ ζήλεια καί πόνο ἔλυσε γρήγορα τὴν δερμάτινη ζώνη πού τοῦδενε τὴ μέση στό στύλο κι' ἔκαμε νά κατέβῃ βιαστικά. Μιά ἀπὸ τὴν τρομερὴν ταραχὴ καί τὴ ζάλη πού τοῦφερε ἡ ἀπιστία τῆς φίλης του, ἐμπεδω-
τηκαν τά πόδια του, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, καί ἀπὸ τό ὕψος τοῦ στύλου ἐγκρεμίστηκε κάτω στό πλακόστρωτο.

Ἡ Μπέηου, πού μόλις ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν εἶχε ἀντιληφθῇ, ἄφισε μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ τρόμου.

Συνῆλθε ὅμως ἀμέσως, κύτταξε μέ ἕνα παιχνιδιάρικο πολυσήμαντο χαμόγελο τὸ φίλο της, κούνησε τὸ κεφάλι της θλιβερά καί πέρνοντας τό μπράτσο του προχώρησε πρὸς τό μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ ματωμένο κορμὶ τοῦ Κλάρκ.

Όταν ἡ Μπέηου ἔφθασε ἔξω ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο, ὁ Κλάρκ ἦταν πιά νεκρὸς μέ ἀνοιγμένο τὸ κρανίον. Καί σκύβοντας μέ δακρυσμένα μάτια ἀπὸ πᾶν τοῦ, ἐψιθύρισε, ἐνῶ ἔσφιγγε φοβισμένη χέρι τοῦ ἄλλου:

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

— Ο φτωχὸς ὁ Κλάρκ! Ἴσως δέν ἀξίζα νά μέ ἀγαπήσῃ τόσο πολύ... ὅσο μέ ἀγάπησε. Δέν ἀξίζε νά πληρώσῃ τόσο ἀκριβὰ ὅτι ἐγὼ δέν τοῦ ἀνταπόδωσα.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΕΙ ΠΩΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΞΕΧΝΑΕΙ ΟΛΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΙΚ ΤΟΥ ΑΛΕΤΤΑ

Ἡ Κα Μπαζούζ καμάρωνε γοητευμένη μπροστὰ σὸν καθρέφτη καί τό χαριτωμένο της πρόσωπο ἔλαμπε ἀπὸ οὐράνια χαρά.

Ἡ καινούργια της τουαλέττα τῆς πῆγαινε τρέλλα. Ἦταν ἡ τελευταία λέξη τῆς μόδας, μέ πλούσιες ταντέλλες κι' ὅλες ἐκείνες τίς μύριες μικρολεπτομέρειες πού ἀναδαικνούν τὴ χάρι τῆς γυναικείας ὁμορφιάς. Τὴν εἶχε παραγγεῖλει αὐτὴ τὴν ἔξοχη τουαλέττα ἐπίτηδες γιά τὴν ἐσπερίδα τῆς κομῆσσης ντὲ Σαίν-Παλμύρ, γι' ἀπόψε τό βράδυ. Αὐτὴ ἡ ἐσπερίδα ἦταν τό κλῶ τῆς ἐποχῆς, ὅλη ἡ ἀρρόκριμα τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας καλεσμένη.

— Μήπως βλέπεις τίποτε πού νά μὴν πηγαίνῃ, Μαρριέττα;

— Ὁχι κυρία. Σᾶς πηγαίνει τρέλλα! Σίγουρα ἡ Κα ντὲ Μαλुकόρν θά σκάσῃ ἀπόψε ἀπ' τὴ ζήλεια της, καθὼς κι' ἡ Κα Βαρώνη Μποῦρ. Ὅταν μιά γυναίκα εἶναι καλοκαμωμένη σάν τὴν κυρία...

Ἡ Κα ντὲ Μπαζούζ χαμογέλασε εὐτυχισμένη.

— Τί ὥρα εἶναι Μαρριέττα;

— Ἐπτά, κυρία. Πιστεύω νά μὴν ἀργήσῃ ὁ κύριος...

Τὴν ἴδια στιγμὴ χτύπησε τό κουδούνι τῆς ἐξορίας:

— Δέν θά πῆρε μαζί του τά κλειδιά ὁ κύριος...

Δέν ἦταν ὅμως ὁ κύριος πού χτυποῦσε. Ἐφεραν ἕνα τηλεγράφημα.

— Τηλεγράφημα: Γιά νά ἰδοῦμε... Ἀπὸ πού νά εἶναι; Τί συμβαίνει! ρωτοῦσε ἡ Κα ντὲ Μπαζούζ ἀνοίγοντας διστακτικὰ τὸ φάκελλο.

Ἀμέσως ὅμως ἔβαλλε μιά παραπονεμένη φωνή:

— Ἀχ! Θεέ μου!...

— Τί τρέχει, κυρία;

— Ἡ θεία μου, ἡ θεία μου ἡ Λουκία, πέθανε ξαφνικά...

Ἡ Μαρριέττα, πού ἤξερε νά φέρεται

πρὸς ἀμέσως ὕψος θλιμένο:

— Ἡ θεία σας πού μένει

σὴν Τοῦρ; Τί δυστυχία, ἦταν

τόσο εὐγενικά.

Ἡ Κα ντὲ Μπαζούζ, νά

πῶμε τὴν ἀλήθεια, δέν λυ-

πήθηκε καί τόσο κατάκαρδα.

Μόλις τὴν γινώριζε αὐτὴ τὴ

θεία της, τὴν ἔβλεπε σπανι-

στάτα. Ἐκεῖνο ὅμως πού τὴν

ἀπέλπιζε ἦταν πού ὁ θάνα-

τος αὐτῆς τῆς θείας σὴν ἐ-

παρχία τῆς ἔπεσε σὰ μπόμ-

πα ἀκριβῶς τῇ βραδυᾷ τῆς

σομαρῆ τῆς κοντέσσας ντὲ

Σαίν Παλμύρ.

Τί κακοτυχία! ψιθύρισε κα-

ταστονοχωρημένη.

Κύτταξε θλιβερά σὸν κα-

θρέφτη. Θάπρετε τώρα νά

βγάλῃ τὴν ὑπέροχη τουαλέτ-

τα της, πού τῆς πῆγαινε τρέλ-

λα καί νά φορέσῃ πένθιμα,

κατάμαυρα... Ἀντὶ νά λάμψῃ,

νά φλερτάρῃ σὴς κομῆσσης, θά κλεινώ-

τανε σὸ δωμάτιό της. Φρίκη!... Τὴν

πῆραν τά κλάμματα.

— Πολὺ στενόχωρο αὐτό, νά σᾶς πῶ

εἶπε κι' ἡ Μαρριέττα... Μόνο ἡ ἰδέα

πὼς θά πάῃ χαράμι αὐτὴ ἡ τουαλέτ-

τα τῆς κυρίας μοῦ φέρνῃ λύσσα. Ἡ

Κα ντὲ Μαλुकόρν θά πετάξῃ ἀπ' τὴ

χαρά της.

— Ἀλλοῖμονο! Τί θέλεις νά

γίνῃ, Μαρριέττα μου; Δέν

μποροῦμε νά κάνουμε ἀλλοιώ-

τικά. Κρίμα, πάω νά σκάσω!

— Λοιπὸν ἐγώ, σὴ θέσῃ τῆς

κυρίας θά τὰ τακτοποιήσῃ

καλά...Θά πῆγαινα σὴ σουαρέ

καλά...Θά πῆγαινα σὴ σουαρέ

καλά...Θά πῆγαινα σὴ σουαρέ

καλά...Θά πῆγαινα σὴ σουαρέ

καλά...Θά πῆγαινα σὴ σουαρέ

— Τρελλάθηκες Μαρριέττα!...

— Διόλου. Θά τὰ κανόνιζα μιά χαρά. Δέν θάδειχνα τό τηλεγράφημα σὸν κύριο πού θά γυρίσῃ σὲ λιγάκι. Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία θά τὸβρισκαν ἀπλούςτατα ἐδῶ, σὸ γυρισμό τους ἀπ' τό χορὸ. Δέν φαντάζομαι ν' ἀναστηθῇ ἡ θεία σας ἂν δέν πᾶτε ἐσεῖς ἀπόψε σὴς Κας ντὲ Σαίν-Παλμύρ.

— Ναί, ἀλλὰ τώρα τ' ἀνοίξαμε! θάπρεπε νά εἶναι κλειστό.

Τὸ πῆρε στά χέρια της καί εἶδε πὼς κλείνει πολὺ ἐύκολα. Κύτταξε πάλι σὸν καθρέφτη. Τί ἔξοχη τουαλέττα. Παναγίτσα μου! Τί κρίμα!...

— Μαρριέττα, εἰς' ἕνα δαίμονας. Μὲ βάζεις σὲ τρομερὸ πειρασμό...

— Ἐγὼ λέω πὼς θά ἦταν μεγάλη ἁμαρτία νά χαρμιστῇ μιά τέτοια τουαλέττα... Κι' ἔπειτα, ἔχω καί μιά ἰδέα ἀκόμη...

— Γιά νά μὴ βάλῃ κανεὶς κακὸ σὸ νοῦ του, θά σᾶς τὸ φέρω ἐγὼ τὸ τηλεγράφημα σὸ σπίτι τῆς κοντέσσας κατα τὸς δώδεκα. Ἐτσι θά καταλάβουν ὅλοι πὼς ἡ κυρία δέν εἶχε ἰδέα...

Μωρέ, θησαυρὸς αὐτὴ ἡ Μαρριέττα!...

Ἡ Κα ντὲ Μπαζούζ σκέφτηκε ἀμέσως τὴ σκηνὴ, τὴ στιγμὴ πού θά τῆς φέρουν τὸ τηλεγράφημα... Θά βάλῃ μιά φωνή, ὕστερα λίγα δάκρυα... Οἱ φίλες της θά τρέξουν νά τὴν παρηγορήσουν... Κι' ἀφοῦ φύγῃ ἀπ' τό χορὸ πάλι γι' αὐτὴν θά μιλοῦνε καί γιὰ τὴν ὑπέροχη τουαλέττα της.

— Θά πάω εἶπε ἐπὶ τέλους, τί νά γίνῃ, κι' ἡ ἁμαρτία σὸ λαιμό σου.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους! πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη, κυρία! εἶπε ἡ Μαρριέττα, κι' ὀλήθεια τό καλόκαρδο κορίτσι ἔλαμπε ἀπ' τὴ χαρά του. Πού νά βρῆς σήμερα τέτοιες καμαριέρες!...

Κατὰ τὸς δώδεκα, τὴν ὥρα πού ἡ Μαρριέττα ἐτοιμαζότανε νά πάῃ σὴς κοντέσσας, ὁ δια-
νομέας ἔφερε δεῦτερο τηλεγράφημα.

— Στὴν ὥρα του ἔρχεται, εἶπε ἡ Μαρριέττα ὅταν ἔφυγε ὁ ὑπάλληλος. Δέντὸ κόλλησα καί τόσο καλὰ τό ἄλλο. Γιά νά ἰδοῦμε...

Ἀπ' τὴν Τοῦρ κι' αὐτό. Κι' ἄλλος συγγε-
νὴς τηλεγράφη γιὰ τὸ θάνατο τῆς θείας.

Ἐτρεξε λοιπὸν σὴς κοντέσσας κι' ὅπου εἶχανε συνεννοηθῇ ἔδωσε τό τηλε-
γράφημα γιά τὴν κυρία της.

Ἡ Κα Μπαζούζ, ἀνοίξῃ νευρικά τὸ φάκελλο. Μὲ τὴ βεβαιότητα, φυσικά πὼς ἦταν τό γνωστὸ πού τόξερε ἀπ' ἔξω, ἔριξε μιά πεταχτὴ ματιά σὸ χαρτί καί φώναξε, χωρὶς βέβαια νά τὸ ξαναδιαβάσῃ:

— ὦ! Θεέ μου! Τί δυστύχημα εἶναι φοβερό! Ἡ θεία μου...

Τὴν ἐπίασαν ἀμέσως δυνατοὶ λυ-
μοί. Ἡ Κα ντὲ Σαίν-Παλμύρ, ἡ Κυ-
ντὲ Μαλुकόρν, ἡ Κα Μποῦρ τὴν περι-

κύκλωσαν στοργικά. Τί συνέβαινε λοιπὸν! Ὁ κ. ντὲ Μπαζούζ παράτησε τό μπριζέκι ἔτρεξε κι' αὐτός. Τότε ἡ δυστυχισμένη ἡ Κα ντὲ Μπαζούζ ψιθύρισε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά της:

Ἡ θεία μου, ἡ καλή μου, θεία Λουκία...πέθανε... Ἀχ! εἶναι τρομερό. Νά μούρχεται μιά τέτοια εἰδησὴ μέσα σὸ χορὸ. Εἶναι φρικτὸ! τραγικὸ!

Ἐξαφνὰ ὁ Παλμύρ εἶδε κάτω τό μοι-
ραῖο τηλεγράφημα καί τὸ πῆρε ρωτώντα:

— Νά τό διαβάσω;

Ἡ θεία δόθηκε καί δι-
βάσε:

Τοῦρ 16—2—1. 4678.

Δοξάστε Θεόν. Κίνδυ-
νὸς ἐξέλιπε θεία Λου-
κία θά σωθῇ ἀσφαλῶς.

Μὴν ἀνησυχεῖτε. Οἱ Ια-
τροὶ μᾶς τ

Ο ήλιος δύνοντας χρυσόσκιον στην πέτρινη πρόσοψη του παλιού σπιτιού και τον γέρο, όρθιο μπροστά στην πόρτα, με τα μάτια βαθουλωμένα και το στόμα κλειστό, σφιχτά.

Η ΚΑΤΑΡΑ

Πίσω απ' το γέρο ήταν κρυμμένο, μέσα στο σπίτι, ένα παιδί, ένα παιδί ξανθό, που τον έτρεφε μόνο και νάκουγε τη φωνή του. Και όμως ο παπιά Πέτερ Μόζεν τον αγαπούσε τον Τόμπι, το παιδί του παιδιού του. Ήταν όμως ένας άνθρωπος πολύ διαφορετικά φτιαγμένος από τους όμοιους του, απ' την άκαμπτη αυστηρότητά του. Ποτέ σ' όλη του τη ζωή ο Πέτερ Μόζεν δεν είχε υποκύψει, ούτε στον πειρασμό για το κακό, ούτε στον οίκτο. "Εζησε αναμάρτητος, και αμείλικτος για κάθε αμαρτία."

"Ετσι αποξενώθηκε σιγά-σιγά απ' όλους τους δικούς του, γιατί δεν συγχώρεσε ποτέ, ούτε το παραμικρότερο παράπτωμα σε κανέναν. "Εδωξε απ' το σπίτι του ως και τη μικρή του κόρη, τη Γκασπαρίνα, ξένοχη για την αγάπη της με άνθρωπο, που δεν τον διάλεξε εκείνος, και, φυσικά, την καταράστηκε διώχνοντάς την."

Τίποτα δεν μπόρεσε να τον κάνει ν' αλλάξει αυτή την τρομερή του απόφαση και να τη συχωρέσει: ούτε ο θάνατος του ανθρώπου εκείνου, ούτε και τα παρακάλια του ίδιου του γέρο-πατέρα του, τις στιγμές της αγωνίας του.

"Υστερ" από λίγα χρόνια, ένα βράδυ, παρατώντας στη γωνιά του δρόμου το χέρι μιάς μαυροντυμένης γυναίκας, παρουσιάστηκε μπροστά του και το άπλωσε ικετευτικά τα χέρια, ένα μικρό κοριτσάκι:

— Λυτήσου τη μαμά μου, σπλαχνίσου την, παρακάλεσε ή έγγονή του κλαίγοντας.

Οι πραγματικοί πιστοί ξέρουν πως το αμάρτημα λερώνει όχι μονάχα τους ίδιους τους αμαρτωλούς, αλλά και τα παιδιά τους κι' όσους τους αγγίζουν.

Ο γέρος δεν ήταν ικανός να λυγίσει. Ο τρόμος της αμαρτίας τον είχε μεταβάλλει σε αληθινό πέτρινο αγαλμα του καθήκοντος. Ήταν έτοιμος για την κρίση, σαν να τανε πεθαμένος.

Ζούσε τώρα μαζί με τον έγγονό του. Ο Θεός είχε καλέσει κοντά του τους γονείς του μικρού. Ο γέρος λάτρευε

τον έγγονό του όπως ο Άβραάμ λάτρευε τον Ιακώβ. Η στοργή όμως αυτή ήταν βαθειά κρυμμένη μέσα του, και μονάχα όταν το παιδί έλειπε ανέβαινε ως το πρόσωπό του ένα χαμόγελο ευτυχίας.

Ο Τόμπι μεγάλωσε, έγινε όμορφος και δυνατός. Γίαιζε με το γέλιο του το θλιβερό εκείνο σπίτι. Θά ήταν ως δεκαεπτά χρονών, όταν ο γέρος εβδομηνταπεντάρης πιά, είδε μια νύχτα ένα όνειρο: Μια φωνή του έλεγε να πάει αμέσως στο δωμάτιο του Τόμπι. Σηκώθηκε και ψάχνοντας πέρασε στο δωμάτιο του έγγονού του. Φώναξε. Καμιά απάντηση. Ο γέρος στηρίχτηκε στον τοίχο, με την ψυχή πνιγμένη από άγνωστο φόβο. Τ' ατύχια του βούιζαν. Σαν αυτόματο βγήκε στον κήπο. "Ανοίξε την πόρτα και είδε τη φύση σαβανωμένη απ' τις ώχρες ανταύγειες της σελήνης. Περίμενε. Τέλος άκουσε την πόρτα να τρίζει. Μια σκιά πλησίαζε, σερνόμενη, άθόρυβα. Ήταν ο Τόμπι που γυρνούσε σηκώνοντας κάτι στον ώμο.

Ο νέος έσπρωξε τον γέρο κι' έμπηξε μια φωνή. Το πράγμα που κουβαλούσε έπεσε απάνω στο τραπέζι. "Ασημικά και νομίσματα χρυσά σκορπίστηκαν παντού. Κάτω απ' το τρομερό βλέμμα του παππού του, ο Τόμπι, τσακισμένος, νικημένος, έπεσε χάρω όμολογώντας, με μια φριχτή φωνή, πως έκλεψε! Τα δόντια του τρίζανε καθώς μιλούσε, είχε την όψη τρελλού καθώς περιέγραφε στο γέρο πως λήστεψε την Λευκή Έπαυλη. Ο παπιάς ανατρίχιασε, γιατί υπάρ-

χουν κατακλυσμοί που κάνουν τη γη να τρέμει. Άγριες κραυγές βγήκαν απ' το λαρύγγι του:

— Δαίμονα! Κατάρ-

μένε! Καταραμένε!

"Έπρεπε να πάει αμέσως να τον καταγγείλει κι' έπειτα να κηρύξει παντού την ατιμία του έγγονού του, να τον πετάξει από πανού του, μακριά κι' αυτόν και τα εγγλήματα του! Αμείλικτος, φριχτός, τράβηξε προς την πόρτα. Σήκωσε τα χέρια του, σαν τα κλαδιά πλατάνου, μελάνισσε όμως ή ύψη του κι' σωριάστηκε χάρω, με το πρόσωπο στις λάσπες.

Ο Τόμπι, άκουμπισμένος με τα δυο του χέρια πάνω στο τραπέζι, γιεμάτο ασημί και χρυσάφι, κύτταζε το άκνητο κορμί χωρίς ούτε να πη ούτε να κάνει τίποτα. Τέλος φάνηκε ή αυγή, με τη χρυσή υπόσχεση το ήλιου. Τότε σηκώθηκε ο Τόμπι μάζεψε τα πράγματα. τάρκωσε βαθειά κι' έτρεξε έπειτα στους δρόμους φωνάζοντας πως πέθανε ο παππούς του.

Ο γιατρός εξέτασε τον γέρο και είπε:

— Δεν πέθανε. Τον χτύπησε γενική παραλυσία. Αισθάνεται, βλέπει, καταλαβαίνει, δεν μπορεί όμως να κινήσει ούτε τα μέλη, ούτε τη γλώσσα ούτε τα βλέφαρά του.

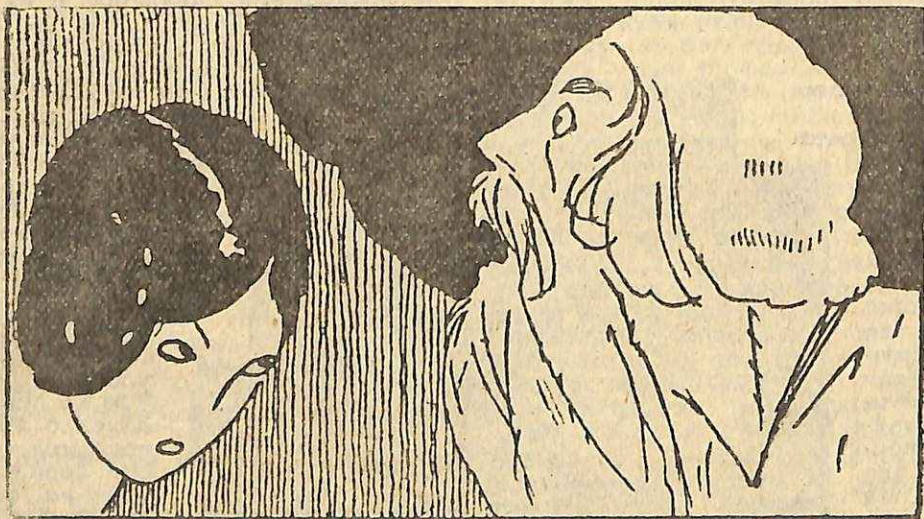
"Ετσι ο έγγονός κράτησε το ξένο νοίκι. Κανείς δεν τον υποψίαστηκε. Έγινε αυτός τώρα νοικοκύρης μέσα στο σπίτι κι' ο παραλυτικός ήταν για πάντα σωριασμένος στην πολυθρόνα του.

Σε λίγες μέρες ο Τόμπι έφερε μια γυναίκα, με βαμμένα χέρια χρυσά μαντλία, πρόσωπο φκιασιδωμένο και χείλη βαμμένα. Της έδειξε τον πέτωμένο παππού με τα όρθάνοιχα μάτια και την άνερεσνητή σκέψη. "Η γυναίκα άηδιασμένη πρόφερε μια βλαστήμια. Δεν έφυγε όμως. Κι' από κείνη τη στιγμή έμεινε στο σπίτι. "Υστερ" από λίγες μέρες ο γέρος

δεν τους φόβιζε πια διόλου, συνήθισαν στην άδεια παρουσία του κι' εξακολούθησαν μπροστά του, χωρίς καμιά ντροπή, το βρωμερό σύνδεσμο, που τους είχε ενωμένους. Μαλλώνανε βρίζοντάς τον με τον χυδαίότερο τρόπο, κι' έπειτα μονοιάζανε παλιωμένα κι' άπαίσια. Σοδεύανε για τα κέρη τους τα κλεμμένα λεφτά, περήφανοι για τα εγκλήματά τους.

Μια μέρα ο Τόμπι διηγήθηκε εκείνη την κλεψιά της έπαυλης κι' ή φκιασιδωμένη γυναίκα κρατούσε τη μέση της απ' τα γέλια. "Αλλοτε πάλι, καθώς έμπαινε στο δωμάτιο, χωρίς ούτε να τον συλλογιστή διόλου το γέρο, της είπε πως καταδικάστηκε κάποιος άθωος στη θέση του. "Η γυναίκα ηθούσε απ' τη χαρά και την αγαλλίασή της. Ακόμη μεγαλύτερη ήταν ή φρίκη της αναισθησίας τους όταν μιλούσανε για τα θύματά τους, που καταστρεμμένοι πούλησαν το σπίτι τους για να ζήσουν.

Τώρα ο άνθρωπος που δεν είχε σταθή ικανός να συγχώρηση το αμάρτημα της κόρης του, που έκλεισε τ' ατύχια στην ικεσία της μικρής έγγονής του, που ζήτοσε ληστικό οίκτο για να μη τυχόν αμαρτήσει δίνοντας ακρόαση στα λόγια του παιδιού αυτού της αμαρτίας όπως πίστευε. Αυτός ο Πέτερ Μόζεν, παρακολούθησε τα σκάνδαλα, χαμένος στην πολυθρόνα του. Υπόμεινε την διαρκή επαφή των άθλων, ως και τις περιποιήσεις τους άκόμα, κι' έτσι τον κυριεύει κι' αυτόν κάθε μέρα και πιά πολύ ή κατάρρα. Ακίνητος, βουβός συνένωτος, μοιραζότανε μαζί τους τα κλεμμένα. Είχε κι' αυτός το μερτικό του στη ζωή τους. Μαζί με τους κακούργους καταδικάστηκε κι' αυτός. "Ετσι στο βάθος της πολυθρόνας του, περίμενε το θάνατο και την κόλαση σκίνητος, όμοιος με το αγαλμα της Ντροπής. ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΥΣ

Το σπίτι μου από το Δικαστικό μέγαρο άπείχε τόσο πολύ, που κάθε πρωί, και πρό πάντων των χειμώνα, ήμουν άποχρεωμένος να πέρνω το Λεωφορείο.

Είναι παρατηρημένο πως συνήθως οι άνθρωποι που ξεκινούν μια όρισμένη ώρα για να πάνε κάπου, κάθε μέρα, προσπαθούν να μην αλλάξουν τη θέση τους στο συνειθισμένο όχημα μεταφοράς τους. Είναι μια προτίμηση θέσεως που την είχα ξε άλλου κι' εγώ, και που το μάτι μου είχε συνηθίσει να τη βλέπει και στην μπροστινή μου θέση κάθε μέρα. Σήμερα μ' έπιασε κακοκεφιά σαν είδα μπρός μου ένα ζευγάρι, που διαρκώς έγκρινιζε, γιατί αυτός φτερινότανε συνεχώς και ή σύντροφός του το έκανε παρατηρήσεις, γιατί δεν έσκεπάζτηκε καλά τη νύχτα, γιατί άργησε να έρθη τη νύχτα, γιατί επί τέλους αυτόν θά άκούγανε να φτερινίζεται ή να μιλά στη δουλειά που πηγαίνανε. Από τα λόγια τους κατάλαβα πως ήσαν ξένοι, πως κάποια υπόθεση είχαν στο δικαστήριο και πως είχαν έλθει στο Λονδίνο από την προηγούμενη το απόγευμα για να παρασταθούν πρωί πρωί στο δικαστήριο.

Δίπλα μου μια δεσποινίς εδιάβαζε έφημερίδα, πίσω μου ό λογιστής Τσάμσον διάβαζε την έφημερίδα του, δίπλα του μια άλλη κυρία εδιάβαζε την έφημερίδα της.

Δεν ξέρω αν αυτοί οι δυο άνθρωποι μου έδωσαν την κακοκεφιά, μα εγώ δεν έρριξα ματιά το πρωινό εκείνο στη δική μου έφημερίδα.

"Επειτα από είκοσι λεφτά, αφού είχα περάσει σε έπιθεώρηση για πρώτη φορά, μέσα από τα γυαλιά μου, όλους τους δρόμους που μ' έσεργιάνισαν το Λεωφορείο, μπήκα στο Δικαστικό μέγαρο, και τράβηξα για το γραφείο μου με μια άσυνείθιστη στενοχώρια στην ψυχή.

Σε λίγο ήρθε ό γραμματέας, μου έδειξε τις υποθέσεις μιά, μιά, μου έπεξήγησε όρισμένα σημεία, έβανε εμπρός τους όρκους, έπειτα τις άνακοπές, έσισε το φάκελλό του και έτοιμαστήκαμε να πάμε στην αίθουσα.

Τό Είρηνοδικείο, δε ξέρω γιατί, μου έδινε πάντοτε την ευκαιρία να ψυχολογώ τους ανθρώπους καλύτερα, μολοντι εύρισκα πως κάθε χαράκτηρας είχε σε τέτοιο βαθμό διαφθαρή, που ό όρκος είχε τόσο πολύ άπλοποιηθή σ' ά να μην έπαιζε πιά κανένα ρόλο στη συνείδηση του κόσμου.

Μου έφεραν ένα μπιλιετάκι. Ο Βουλευτής Σερ Κάλφερ, παλιός συμμαθητής μου, μου έσύστηνε τον Μικ Ράους, μεγαλέμπορο ήτης περιφερείας του. Και έπρόσθετε ότι έρχότανε από την έπαρχία και ότι είχε δίκη.

Αυτά ήταν συνειδημένα... "Όλοι είχαν δίκη, κι' όταν τις περισσότερες φορές τους κατελόγιζα το άδικο, ήξερα καλά πως τάβαν με το βουλευτή που τους έσύστηνε, και άσφαλώς το έλάττωναν τους έκλογικούς του ψήφους κατά ένα.

Μπρός εγώ, πίσω μου ό γραμματέας, καταλάβαμε τις θέσεις μας, δώσαμε τους όρκους, εξέτάσαμε τις άνακοπές τα δικαιολογητικά τους και περάσαμε αμέσως στις υποθέσεις της ημέρας.

Πρώτη, δεύτερη, πεντηκοστή πρώτη, έφώναξε τέλος ό γραμματέας, "Εργαστάσιον Υποδημάτων Σμύθσον κατά Μικ Ράους. "Επιτέλους θάβλεπα τον προστατευόμενο του φίλου μου Σερ Κάλφερ.

"Εσήκωσα το κεφάλι μου. Έκύταξα μπροστά μου, και ξαφνικά με σταμάτησε άπότομα, ένα φτέρνισμα. Αυτός ήταν ο άνθρωπος που μου έδωσε όλη την κακοκεφιά από το πρωί. Ήταν ό έναγόμενος, αλλά και ό προστατευόμενος του φίλου μου.

"Η υπόθεση ήταν κοινή. Το εργοστάσιο προμήθευσε πενήντα χιλιάδες ζευγάρια και ό Μικ Ράους, ό συναχόμενος, δεν ήθελε να πληρώσει παρ' ά μονάχα σαράντα έννέα χιλιάδες έννιακόσια έννηντα πέντε. Ή διαφορά τους ήταν για πέντε ζευγάρια παπούτσια.

ΕΚΔΙΚΗΣΗ

"Η γυναίκα του δίπλα τον βαστούσε από το παλτό σφιχτά σφιχτά. — Γιατί δεν θέλετε να πληρώσετε τα πέντε ζεύγη υποδημάτων;

— Κύριε Πρόεδρε, ... α... α... ψά!...

Με συγχωρείτε, Κύριε Πρόεδρε, αλλά α, α... ψά! αψά... όπως βλέπετε άμ... ψά... το... άμ... ψά.

Μολοντι ή υπόθεση μούδινε στα νεύρα, δεν μπόρεσα όμως και να μη γελάσω, μ' αυτόν τον άνθρωπο που τον έμπόδιζε το φτέρνισμα ναπολογηθή.

— Μου επιτρέπετε έμένα να μιλήσω, Κύριε Πρόεδρε; Θά σ' εκθέσω τα πράγματα όπως ακριβώς έχουν, καθ' όσον γνωρίζω τελείως την υπόθεση.

— Καί ποιά είστε σεις, που θέλετε να υποκαταστήσετε τον κύριο;

— Ή γυναίκα του. Ο καυμένος ό άντρούλης μου Μικ εκρώσσε, συναχώθηκε και το φτέρνισμα τον έμποδίζει να εκφρασθή όπως πρέπει...

— Αυτό δά, κυρία μου, το βλέπω, το ξέρω, αλλά ό νόμος βλέπετε είναι σαφής. Πρέπει να μιλήση ό Μικ, ό άντρας σας και όχι σεις.

Ο καυμένος ό Μικ καταβάλλει προσπάθει άπεγνωσμένη και κατορθώνει να ψελλίση.

— Μάλιστα, Κύριε Πρόεδρε. Θά μιλήσω, Ήταν χαλασμένα τα ζεύγη, των όποιων...

Ο αντίδικος τον διακόπτει στη στιγμή.

— Διαμαρτύρομαι, Κύριε Πρόεδρε. Το εργοστάσιό μας δεν βγάζει χαλασμένα παπούτσια... Ο Μικ με τη σειρά του τώρα εξανέστη.

— Πέντε ζευγάρια Κύριε Πρόεδρε... άμ... ψά... πέντε ζευγάρια α α α α μψά... άμψά...

— Τους μάρτυράς σας. — Δεν έχω μάρτυρας, Κύριε Πρόεδρε α-ψά... δεν εγνώριζα ότι...

— Έχω να παρουσιάσω την έκκαθάριση εγώ, Κύριε Πρόεδρε, επενέβη ό Δικηγόρος του εργοστασίου...

— Τίποτε — τίποτε, θέλω από τον έναγόμενο μάρτυρα βεβαιώνοντας ότι πέντε ζευγάρια παπούτσια ήταν χαλασμένα. — Να σ' έφέρω τα χαλασμένα παπούτσια, α... α... ψά... Κύριε Πρόεδρε...

Θέλησα να εκδικηθώ τον προστατευόμενο του φίλου μου. Και τον εκδικήθηκα χωρίς να τον άδικήσω.

Ανέβαλα την υπόθεση, μέχρι προσαγωγής των πειστηρίων.

Μόλις όμως άρχισε ή διαδικασία ρώτησα το Μικ. "Εφέρατε πραγματογνώμονα να μάς άναπτύξη τους λόγους διά τους όποιους τα παπούτσια είναι πράγματι χαλασμένα όπως ίσχυρίζεσθε;

Ο φτωχός άνθρωπος με κύτταξε σαστισμένος σ' ά να του μιλούσα Κινέζικα. "Ωστόσο τόλμησε να ψιθυρίση.

— Μα κύριε πρόεδρε το πράγμα είναι καταφανέστατο... Κυττάξετε παρακαλώ.

Και μου έπέσειε τα πέντε χαλασμένα ζεύγη.

Όμως εγώ δεν είχα ικανοποιηθεί και ανέβαλα την δίκη μέχρι προσκομίσσεως «κρεισσόνων» άποδείξεων.

Και το ζεύγος Μικ έαναγύρισε στα ίδια άπογοητευμένο, για μια άκόμα φορά.

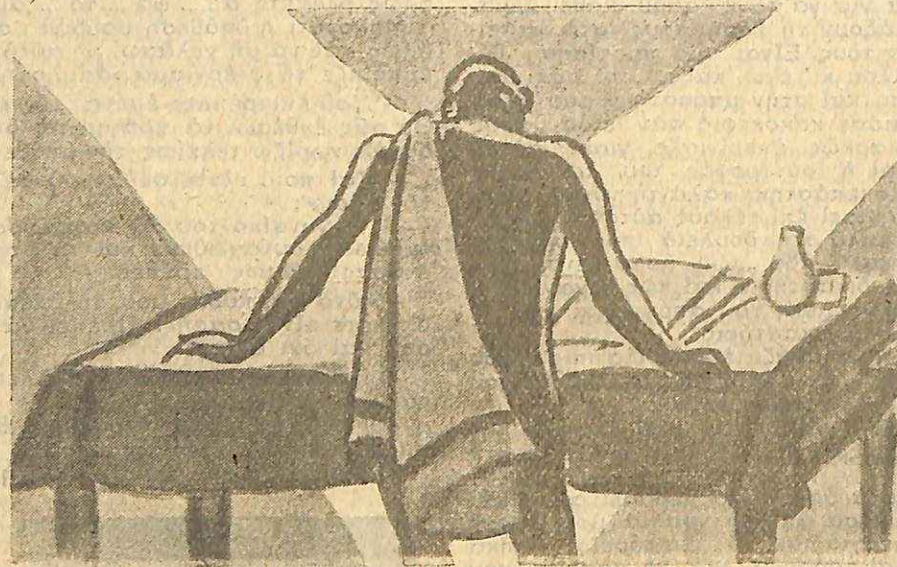
"Άλλες δύο φορές, με διάφορες άφορμές τον πήγα και τον έφερα από την έπαρχία στο Λονδίνο.

Ήταν ό μόνος τρόπος που μπορούσα να εκδικηθώ, για την κακοκεφιά της ημέρας εκείνης. Και μεταχειρίστηκα όλη μου την Προεδρική Δύναμη του Είρηνοδικείου, χωρίς όμως και να άδικήσω και τον προστατευόμενο του φίλου μου, τον όποιον στο τέλος άθώωσα.

TZAK ΛΑΝΤΟΒ

Ο Ζουζελέ ή-
ταν γνωστός
σ' όλο τό
Σαίντ-Μπαντούφ
για τις μαγειρίες
του. Μεγάλοι, μι-
κροί, νέοι γέροι,
νύες, έτρεχαν σ'

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΞΕΡΕ ΤΗ ΜΟΙΡΑ

αυτόν να τον συμβου-
λευθούν για την τύχη
τους, να τους ρίξη τα
χαρτιά ή να τους πη
τό φλυτζάνι και να
τους βοηθήσει με τα
ξόρκια του, τα τάμα-
τά του στα μυστηριώ-
δη πνεύματα και τις
παράξενες προσευχές
του κάτω από τον άσ-
τροφωτισμένο ούρανο
να κερδίσουν τη συμ-
πάθεια της μοίρας. Ο
Ζουζελέ όμως για κα-
λό-κακό, για να μην
έχη καμιά ένδοξηση
απ' την αστυνομία,
δεν έμενε μέσα στο
Σαίν-Μπουντάς, που
ήταν μια μικρή πόλη
άλλα στο δάσος, που
άπειλε μισή ώρα απ'
αυτήν. Ανάμεσα στα
μεγάλα δένδρα, στο

ουρλιασμα του άέρα και στις στριγγλιάρικες φωνές των
τσακαλιών, που σ' έκαναν τη νύχτα να ανατριχιάζει, ο
Ζουζελέ είχε συντροφιά την μητέρα του και τα σύνεργα
για τα μάγια του, κι είχε σοβαρή πελατεία γιατί είχε
φήμη σοβαρού μάγου στο Σαίντ-Μπουντάς. Δεν είχε
καμιά σχέση με τις χαρτορρίχτρες και τις καφετζούδες,
ούτε με τις γύφτισες, που τριγύριζαν στη χώρα. Σ' όσες
τόν έρωτοδσαν έλεγαν ότι, τα μυστικά της τύχης τα είχε
μάθει, όταν ήταν στρατιώτης από μια γρηά αφρικανίδα.

Η καλύτερη πελατεία του Ζουζελέ ήταν τα κοριτσό-
πουλα. Είν' αλήθεια, ότι οι περισσότερες στην αρχή τόρρι-
χαν σ' άστείο. Μόλις όμως ο Ζουζελέ άρχιζε να καπνί-
ζεται με τα παράξενα βότανά του και έβριχναν, ανάμεσα
στους καπνούς του, τα χαρτιά τότε οι κομπές πελάτισσές
του έμεναν με το στόμα ανοιχτό, ακούοντας να τους λή-
ξιρισμένα γεγονότα από τη ζωή τους, που βέβαια δεν
του τα είχε πη πριν κανείς.

Μια ημέρα έτυχε ν' άρρωστήση βαρειά η γρηά μητέρα
του κι' ο Ζουζελέ αναγκάστηκε να παραμελήσει λίγο τη
δουλειά του, για να την περιποιηθώ. Πόσα χρήματα αλή-
θεια έχασε κίνε τις ημέρες, όπου άρρωστήσε η μητέρα
του! Η κυρίες, τα κοριτσόπουλα και οι νέοι, που πήγα-
ναν να τον συμβουλευθούν έφευγαν λυπημένοι, γιατί δεν
μπορέσαν ν' ακούσουν από το στόμα του τα μηνύματα
της μοίρας.

— Ξέρεις τι λέω εγώ, Ζουζελέ, του έλεπε η μητέρα του
μόλις άρχισε να πέρνει πάνω της λίγο. Να παντρευτής!

— Ο μάγος την έκτύταξε έκπληκτος.
— Τι λές μητέρα! της έλεπε. Ξέχασες πως είμαι πεννη-
τάρης!...

— Άλλοι παντρεύονται στα έξήντα. Άμα πάρης γυναίκα,
θα την έχω κι' εγώ για να με βοηθά, να με γεροκομίσω
κι' όταν θάρρωστήσω δε θα είσαι υποχρεωμένος ν' αφήνης
τη δουλειά σου για να με κυττάς!

— Και πού να βρεθώ η νύφη, για μένα μητέρα; ρώτησε ο
Ζουζελέ.

— Την έχω βρή κιόλας του άπάντησε εκείνη με γέλοια.
Δεν πρόσεξες εκείνη τη νοστιμούλα την Τουανέττα πώς
σε γλυκοκυττάζει όταν της πέρνης το χέρι για να της πής
την τύχη της. Τα μάτια της είναι γεμάτα γλύκα και καλω-
σύνη για σένα.

— Μά μητέρα, αυτή είναι είκοσι οκτώ χρονών. Έχει τα
μισά χρόνια από μένα, έλεπε ο Ζουζελέ.

— Τι κάθες και μοι λές; Τά ξετάζουν σήμερα αυτά τα
πράγματα; Οι γυναίκες άνδρα θέλουνε για να μη μεί-
νουν στο ράφι και ως είναι και χούφταλο, γέρυς... Άφισε
τη δουλειά έντελώς πάνω μου και δε θα μετανιώσης.

Ο Ζουζελέ δεν
είπε όχι και μό-
λις η μητέρα του
έγινε καλά και
σηκώθηκε από το
κρεβάτι έβαλε
την ύπόθεση έμ-
πρός... Η μεγα-

χροινούλα Τουανέττα
άλλωστε ήταν μια από
τις πιο τακτικές πε-
λάτισσες του Ζουζελέ.
Τόν έτρελλαν με τις
έρωτήσεις της.

— Πές μου αν θα
παντρευθώ, Ζουζελέ.
Πές μου θα έχω πολλά
λεφτά ο άνδρας που θα
πάρω... Άα μ' αγαπά
Σε μια από τις έπι-
σκέψεις αυτές της Του-
ανέττας μπήκε στη μέ-
ση η μητέρα του μάγου.

— Τόν άνδρα που
θα πάρης μικρούλα
μου της έλεπε απότομα
τον ξέρουμε!

— Πώς; την έκτύταξε
έκπληκτη η Τουανέττα.
— Ναί, και έχει πολ-
λά παραδάκια στην
πάντα. Αυτό δεν ζητάς
η νέα την έκτύταξε

σάν να μη καταλάβαινε. Ο Ζουζελέ είχε μείνει βουβός
μέσα στους καπνούς των μαγιοβότανων.

— Είναι λίγο μεγαλούτσικος στα χρόνια, μα δεν πειράζει.
Τι να τους κάνεις τους νέους. Δεν έχουν μυαλά...

Επί τούτους έσκασε η βόμβα. Η μητέρα του Ζουζελέ της
είπε ότι η κουβέντα ήταν για το γιοί της... "Ε, αυτό δεν
τό περίμενε η Τουανέττα!

Τρείς μήνες έπέρασαν από την ημέραν όπου η Τουανέ-
ττα παντρεύτηκε τον Ζουζελέ. Ήταν κι' οι τρείς τους ευτυ-
χισμένοι κι' ο άνθρωπος που έλεγε την τύχη ένοιωσε τον
εαυτό του ξανανειωμένο τουλάχιστον κατά δέκα χρόνια.

"Α, τι όμορφη που είναι η οικογενειακή ζωή! Έλεγε στην
μητέρα του... Η συμφορά του ήλθε από εκεί που δεν την
περίμενε. Μια ημέρα άνησυχισε, γιατί έβλεπε, πως η Του-
ανέττα άργούσε να γυρίση—έλεγε πεί πως πήγαινε να κόψη
ξύλα—άφισε στη μέση μια πελάτισσά του, που ήθελε να
μάθει, αν της ήταν πιστός ο άνδρας της κι' έτρεξε να βρή
την Τουανέττα του... Σάν να το είχαν μπήψη άλλοι στα άδια
έβάδιζε ανάμεσα στα δένδρα προφυλακτικά... Άφου προ-
χώρισε κάμποσο στα πεύκα, το φάνηκε πως άκουσε κου-
βέντες... Κρύβεται πίσω από τον κορμό μια γέρινης άγριας
ελιάς και τι να ιδώ!...

Η Τουανέττα η γυναίκούλα του
έγλυκοκουβέντιαζε με τον Νουβέ ένα νέον, που έδούλευε
στα γειτονικά κτήματα. Κι' έπειτα από τις γλυκοκουβέντες
ήλθε κι' η σειρά του έρωτικού χαδιού που έκανε τον έρμιο
τόν Ζουζελέ να γυρίση σάν τρελλός στο σπίτι του. Η μη-
τέρα του, που τον είδε χλωμό τον ρώτησε τι του είχε
συμβή.

— Μητέρα, η Τουανέττα με άπατά! φώναξε ο Ζουζελέ
έτοιμος να δακρύση.

— Θα την σκοτώσω μητέρα!

— Σε καλό σου, παιδάκι μου. τι κάθεται και λές. Να
χάσης τόσα λεπτά που κερδίζεις από τη μαγεία σου, για
το χατήρι της.

— Τότε θα την χωρίσω, θα πάρω διαζύγιο.

— Ούτε αυτό δεν θα το κάνης, για το συμφέρο σου, εί-
η μητέρα του.

— Άμ δε σκέπτεσαι, παιδάκι μου, πως άμα η πελατεία
σου μάθει ότι δεν μπόρεσες να βρής με τα μάγια σου πως
η γυναίκα σου σε άπατά και δεν στάθηκες άξιος να την
έμπόδισες με τα βότανά σου, πάει, δε θα ξαναπατήση κα-
νείς έδω για να σε συμβουλευθώ; Τι μάγος θα είπούν όλοι
είναι αυτός, που καταφέρνει να βολέβη τις έξενες ύποθέσεις
ένω αυτός την παθαίνει σάν ήλιθιος!

Κι' έτσι ο Ζουζελέ έπροτίμησε να είναι άπατημένος
σύζυγος, παρά να περάση στα μάτια του κόμου, για ψευ-
τικός μάγος.

RE DULF BRONZE

Η ΜΟΔΑ ΓΙΔ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΔ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΜΗ ΔΙΩΧΝΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΣΑΣ

Πόσο κατάπληκτες θα μεί-
νανε άσφαλώς οι αγαπητές
μου αναγνώστριες, διαβάζον-
τας τη συζήτησή μου στο
περασμένο φύλλο. Σά
γυναίκα που είμαι δεν
μπορέσα παρά να
υπερασπισθώ το γυ-
ναικείο φύλο στις
άδυναμίες του μα
και στην επιπολαιό-
τητά του που έκμε-
ταλλεύονται οι άν-
τρες.

Δεν μπόρεσα όμως
και να μην υπερα-
σπισώ τη γυναίκα έναντι της αδιά-
κριτης τόλμης του άντρα και της κα-
κής χρήσεως του δικαιώματός του πά-
νω στη φιλία και την έλευθερία της
γυναίκας.

Γυναίκες, ξέρω καλά γιατί παρασερ-
νόμαστε και γινόμαστε τόσο άδύνα-
τες, ξέρω καλά γιατί δεν είμαστε
άξιες να κρατήσουμε τον άντρα που
έχομε. Ξέρω καλά γιατί διώχνουμε τον
άντρα μας και βλέποντας τη δική του
αδιαφορία σε μας, στρέφουμε τα βλέμ-
ματα να βρούμε συντροφιά σε άλλων
άντρων τα θέλητρα και τις κουβέντες.

Ποιά από σάς, πέστε μου, έφρόντισε
να μάθει, μόλις παντρεύτηκε, τις άδυ-
ναμίες, τα γούστα, τις ιδιοτροπίες,
τις ευχαριστήσεις του άνδρός της;

Ποιά από σάς, μόλις παντρεύτηκε,
γύρεψε να συμμορφωθώ με το καλ-
ηχανικό, υυχολογικό, αισθηματικό
γούστο του συντρόφου της;

Δεν είμαστε κουτές! Τουναντίον
είμαστε πολύ έξυπνες και μπορούμε
άμέσως να νοιώσουμε, να αισθαν-
θούμε κάθε τι που μας τριγυρίζει
και πολύ περισσότερο τον έσωτερικό
και έξωτερικό κόσμο του άντρός μας.

Είδα πολλές γυναίκες, που ένα μη
να μετά το γάμο τους γίνηκαν οι
πιο ένοχλητικοί σύντροφοι.

Θα με ρωτήσετε: πως μπορεί μια
γυναίκα να γίνη ένοχλητικός σύντρο-
φος, και μάλιστα ένα μήνα μετά
το γάμο της; Να σάς πω.

1ον) Όλα τα παράπονά τους, όλες
τις κακοδιαθεσίες τους, όλα τα «τι έλεπε
ή μια και τί έλεπε η άλλη» βρίσκουν
να τα πούν στον άντρα τους, άκρι-
βώς τη στιγμή που εκείνος κουρα-
σμένος, σκοτισμένος από τη δου-
λειά του έρχοταν να βρή μια
εύθυμη κουβέντα και ένα χόδι
από τη γυναίκα του.

2ον) Έπιστρέφοντας σπίτι το μεση-
μέρι, βρήκε να έχη ακόμα άσυγίριστα
μέ το φακίολι στο κεφάλι ή την ποδιά
της κουζίνας, άχτένιστη, άσυγίριστη,
ίσως και λερωμένη, να τον υποδέχεται
με τις μυρουδιές της μαγειρικής της.

3ον) Γιατί τέλος ενω τα βράδυα, η
εκαίνο γύρευε να μείνη το βράδυ μέ-
σα φονταρισμένη με ρόζ. Τελειώνει
πίσω με ένα βολάν σουρωτό και μπρός
στη θέληση της γυναίκας του μολον-

ότι δεν υπήρχε λόγος που να έμποδι-
ζη την μια ή την άλλη περίπτωση.
Γυναίκες! Τι μας ζητάνε οι άντρες
μας, για να τους ευχαριστήσουμε;
Όχι πολλά πράγματα.

1ον) Ένα χαμόγελο στα χείλη ή
ένα καλό ευχάριστο λόγο, σάν θαρ-
θόυνε σπίτι, ή τους ανταμώσουμε έξω.
Υπάρχει τόσος καιρός να πούμε
όλα εκείνα που μπορούμε ν' αναβά-
λουμε για πιο ύστερα.

2ον) Μια τουαλέττα άπλη, καθαρή,
χτενισμένα τα μαλλιά μας, και λίγη
πουντίτσα, λίγο κόκκινο στα χείλη.

Πόσο μας κοστίζουν, να το κάνουμε
για τον άντρα μας άφου μια τέτοια
ευχάριστη επίδειξη ευχαριστεί όλον
τον άλλο κόσμο.

3ον) Γιατί να μη δώσουμε λιγάκι
προσοχή, γιατί να μην ευχαριστήσουμε
μια θέλησή του, μια όρεξή του, άφου
στο κάτω κάτω μας ευχαριστεί και μας;

Γυναίκες, μη διώχνετε τον άντρα
σας μάθετε να τον κρατάτε, άφου αυ-
τό εξαρτάται από σάς, και δεν άπαιτεί
ούτε κόπο ούτε στενοχώρια.

ΠΡΙΟ

— Φόρεμα βραδυό με δυο χρωματι-
σμούς, σαρτρέζ και μαύρο, από κρέπ
ρομέν. Η φούστα πίσω μακραίνει από
ένα πανώ που μοντάρεται με μύτη
στη μέση.

— Φόρεμα από ταφτά ή από φάιν
μαύρο. Η φόρμα σχηματίζει μια μπά-
σκα φονταρισμένη με ρόζ. Τελειώνει
πίσω με ένα βολάν σουρωτό και μπρός
στο ντελκολτέ με μια κονκάρδα.

Τ' ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Το χαρακτηριστικό της μό-
δας για τ' ανοιξιάτικα καπέλ-
λα είναι ότι αφήνει ξεσκέπα-
στο κατά το ήμισυ το κεφάλι.
Άλλά ποιο άκριβώς μισό;

Το μπρός ή το πίσω;
Αυτή είναι άκριβώς η έ-
ρώτηση που θα υποβά-
λη κάθε γυναίκα και
που προσπαθούμε και
μείς να εξακριβώσουμε.

Το καπέλλάκι που ά-
φηνε πάρα πολύ γυμνό
το μέτωπο, που έφθανε
σχεδόν ως τη μέση των
μαλλιών και του κεφα-
λιού έκανε την εμφάνι-
σή του περί το τέλος του χειμώνας και
οι κομπές κυρίες το φορούσαν ακόμη.

Κάνει το προσωπάκι «νέο» και έπι-
βοηθεί να φαίνεται και το χτένισμα
των μαλλιών. Με μια λέξη διορθώνει
κάπως τη σοβαρότητα ενός αυστηρού
κλειστού φορέματος και ακριβώς σ'
αυτό όφείλει την έπιτυχία του.

Το καπέλλάκι που είναι πολύ κα-
τεβαστό προς τα μάτια και ψηλά το-
ποθετημένο πίσω στην κορφή, είναι
κάπως πιο μοντέρνο. Θα κανονιστή
βέβαια με τις τουαλέτες της πολύ
ανοιχτές, από μυτερά ντεκολτέ, στα
ζαμπό και «ρώς» και εν γένει με τα
πολύ γαρνιρισμένα φορέματα. Τού-
ναντίον δεν θα πηγαίνω καθόλου με
τα πολύ σκέτα.

Κάθε γυναίκα λοιπόν πρέπει να
φτιάση το καπέλλο της ανάλογα με
το φόρεμά της περισσότερο παρά
από το χρώμα της. Να σκεπάση το
μέτωπο και να ξεσκεπάση το σβέρκο
και τανάπαλιν.

Αντιμετωπίζοντας απ' αυτή την
άποψη τη μόδα του καπέλλου βλέπομε
πως οι δυο αντίθετες αυτές τάσεις,
οι τόσο διάφορες ανάμεταξύ τους,
άντι να αντιτίθενται, μάλλον συμπλη-
ρώνει η μια την άλλη.

Τώρα πρέπει να δούμε και τις λε-
πομέρειες κατασκευής των καπέλ-
λων αυτών.

Φαίνεται πως το λεπτό και ελαφρό
πικό προτιμάται να έχη πολύ μεγάλη
έπιτυχία, όχι μονάχα στα σκούρα
χρώματα αλλά και στους διάφορους
τόνους παστέλ. Τα ψάθινα, ως και
τα λεπτά παγισόν τα γυαλιστερά
θα χρησιμοποιηθούν υπέροχα για τα
κανοτιέ.

Τα παπύρινα ή οι χάρτινοι πανα-
μάδες θα χρησιμοποιηθούν επίσης.

Θα λανσαρισθώ έφέτος μια ποιό-
της, με το όνομα «παναμά σουεντέ»
που θα μοιάζει πολύ με τα βελουτέ
της αντίλοπης.

Τέλος, υπάρχει όλη η συλλογή των
υφασμάτων από μαλλί, μπαμπάκι, λι-
νό, που θα πλεχτεί και θα γίνη ένα
σκληρό πραγματάκι για καπέλλο
άφου τα καπέλλα δεν θα είναι ούτε
ντραπέ ούτε μαλακά, επί του παρόν-
τος τουλάχιστον.

LILY

1023

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

(Συνέχεια)

Εξακολουθώ και εις αυτό το φύλλο διάφορες συνταγές καλλυντικών:
Cold Cream: 50 gr. Huile d'amandes douces
10 gr. Cire blanche 10 » Blanc de baleine
Τ' ανακατεύετε καλά, και προσθέτετε:
2 gr. Eau de roses 5 gr. Teinture de benjoin
2 » Teint. d'ambre

Το cire blanche και το blanc de baleine θα λυώσουν πρώ-
τητερα σε «μαλιν μαρί» για ν' ανακατασκευασθούν με το λάδι.
Πομάδα για τα έκζεμα:
3 gr. oxyde de zinc 30 gr. de vaseline
Να πλένετε καλά με χλιαρό νερό το βράδυ πριν πέ-
σετε να κοιμηθήτε, να σκουπίζετε κι' έπειτα ν' αλείψετε
με διακοπή 2 φορές τη βδομάδα για 24 ώρες.

Για να βγουν οι πανάδες και
κηλίδες του προσώπου:
Ρίξετε μέσα σε μία μπουκάλια:
200 γρ. νερό φιλτραρισμένο
30 gr. Teinture d'iodé
40 » iodure de potassium

Προσθέτετε:
1400 γρ. νερό καθαρό
500 gr. Hyposulfite de soude
Τό ανακατέβετε και το φιλ-
τρένετε.
Χωριστά σε μία άλλη μπουκά-
λα ρίχνετε:

1000 γρ. νερό φιλτραρισμένο
100 gr. Sulfate de potassium
10 σταγόνες Ess. de Citron

Αφού φτιάσετε αυτά τα δύο
χώρια, παίρνετε ένα ποτηράκι
και βάζετε μέχρι τη μέση από
την πρώτη μπουκάλια. Έπειτα
παίρνετε τη δεύτερη μπουκάλια
και ρίχνετε μέσα στο ποτήρι στα-
γόνες, σταγόνες, μέχρις ότου το πε-
ριεχόμενο του ποτηριού γίνει γα-
λακτώδες, κιτρινωπό.

Μ' ένα μπαμπούκι λοιπόν κά-
θε βράδυ και πρωί, αφού θάχετε
καλά πλυθεί με χλιαρό νερό,
αλείψετε το πρόσωπο.

Για τις φακίδες
10 gr. Borate de soude
0,50 » Bichlorure de mercure
30 » Alcool de lavande
120 γρ. Νερό

Για τις κοκκινάδες από τα
τσιμπήματα εντόμων:
Huile d'olives 20 gr.
Ouguent styra 25 »
Baume du pérou 5 »

Για τα ξανθήματα νεό-
τητος (άκμα):
Decoction de racines de
saponaire 200 gr.

Eau de cologne 30 σταγόνες Ammoniaque 30 σταγόνες
Για ν' ανοίξουν εύκολα τα σπυριά:
Teinture d'arnica, teinture d'iodé και Alcool camphre
Εις ίσας ποσότητες.

Όταν σκάζουν τα χέρια από το κρύο:

Eau de laitue 200 gr. Glycerine pure 50 gr.
Teinture de pérou 15 » Salicylate de soude 4 »
Βάζετε δύο φορές την ημέρα.

Για νάναι τα χέρια πάντα άσπρα και μαλακά πρέπει
κάθε βράδυ πριν να πέσωμε, αφού τα πλύνουμε καλά—καλά,
να τ' αλείψουμε πρώτα με ζουμί λεμονιού κι' αφού το πιο
να κάνουμε μία έλαφρη επάλειψη με λίγο φρέσκο βούτυρο.
Η συνταγή αυτή όσο είναι άπλη και φτηνή τόσο έχει
εξαιρετικά αποτελέσματα. Για τα λιπαρά χέρια ή επάλει-
ψη του φρέσκου βουτύρου θα είναι λιγώτερη, μα για τα
ξερά πρέπει να είναι πολύ γερή.

ΛΥΚΗ

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Σε προηγούμενο φύλλο, όταν μίλησα για δείπνα, είχα
ξαναπεί πως όταν προσκληθούμε σ' ένα τραπέζι, κι' είναι
ή ώρα να καθήσουμε, πρέπει να δώση το σύνθημα ή οικο-
δέσποινα κι' έπειτα, αφού μας υποδείξη τις θέσεις μας,
να καθήσουμε κι' έμεις.

Αφού καθήσουμε, λοιπόν, τότε πέρνουμε την πετσέτα μας
πάνω από το πιάτο, την ξεδιπλώνουμε χαμηλά και την το-
ποθετούμε πάνω στα πόδια μας. Είναι πολύ αντιαισθη-
τικό, μα και άναξιο καλής συμπεριφοράς το ξανοίχτο ξεδι-
πλωμα πάνω από το τραπέζι, όπως επίσης και το κρέμα-
σμα της πετσέτας από το γιαντά ή από το λαιμό μας.

Και περιμένουμε το σερβίρισμα. Και αν μὲν μας σερβί-
ρουν ορεκτικά τα τρώμε με το μικρό πηρούνι και το μικρό
μαχαίρι που βρίσκονται παραπλεύρως στο πιάτο μας.

Αν μας σερβίρουν σούπα τότε με το μεγάλο κουτάλι.

Να μη σκύβουμε πολύ άπάνω
από το πιάτο ούτε και να βρισκό-
μαστε πολύ μακριά από το τρα-
πέζι. Προπάντων δε να μη κάνου-
με θόρυβο όταν ροφούμε τη σου-
πα μας. Επίσης να μη στραγγί-
ζουμε το πιάτο γέρνοντας το ή χύ-
νοντας. Ακουμπάμε το κουτάλι
μέσα στο πιάτο και περιμένουμε
να μας το πάρουν.

Αν μας φέρουν ψάρι, ως συνέ-
χεια, τότε καθαρίζουμε το ψάρι
με το πηρούνι και το ειδικό πλα-
τύ μαχαίρι που υπάρχει δίπλα
μας. Ποτέ με το μαχαίρι που κό-
βουμε το κρέας. Αν δεν υπάρχει
ειδικό πλατύ μαχαίρι με μία
μπουκιά και το πηρούνι ανοίγου-
με και τρώμε το ψάρι.

Για τα διάφορα άλλα φαγητά
με κρέας ή μόνο κρέας, μεταχει-
ριζόμαστε το μαχαίρι και το πη-
ρούνι. Στο στόμα μας πάντοτε
θάρχεται το πηρούνι. Ποτέ όμως
το μαχαίρι. Μετά θα μας φέρου-
ν το γλύκισμα το οποίο τρώ-
με αναλόγως του είδους ή με
κουταλάκι ή με πηρούνι και
μαχαίρα. Μετά θα μας φέρουν
το τυρί. Το κόβουμε κάθε φορά
με το μαχαίρι, το τοποθετούμε
πάνω στο ψωμάκι και τρώμε, και
πάλι επαναλαμβάνουμε.

Έπειτα θα μας φέρουν τα φρου-
τα, που καθαρίζονται με το πη-
ρούνι και το μαχαίρι, εκτός βέ-
βαια απ' τα φρούτα που τρώγον-
ται με το χέρι κατ' ευθείαν.

Το κρασί, το νερό, τον καφέ και
γενικά τα ποτά να τα πίνετε σιγά
σιγά, σε πολλές συχνές γουλιές.
Επίσης δεν πρέπει να κόβουμε
μεγάλες μπουκιές, και να γεμίζου-

με το στόμα μας με φαί ούτε και να τρώμε βιαστικά.
Αν από άπροσεξία λερώσουμε το δάχτυλό μας, το σκου-
πίζουμε άμέσως στην πετσέτα, και όχι στο τραπέζι-
μάντηλο.

Όταν τρώμε έληές ή κάτι με κουκκοῦτσι, τοποθετούμε
το κουκκοῦτσι ανάμεσα στα δύο δάχτυλα ή στο πηρούνι
με τρόπο, ώστε ν' αποφεύγουμε να το φτήνουμε πάνω στο
πιάτο.

Όταν μας σερβίρουν φαγητό που μας άρέσει, να μην
εκδηλώνουμε τον ένθουσιασμό μας. Το ψωμί το κόβουμε
με το χέρι.

Μη μαζεύετε με την ψύχα τη σάλτσα από το πιάτο, για
να το σκουπίσετε.

Μη κάνετε θόρυβο με τα δόντια όταν μασάτε.
Και προπάντων, να μη γλύφετε τα κόκκαλα.

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΣΠΛΗΝΑ ΓΕΜΙΣΤΗ.— Πλέ-
νομε τη σπλήνα καλά. Έπει-
τα χώνουμε ένα μυτερό μα-
χαίρι από τη μία άκρη της,
και το στριφογυρίζουμε για
ν' ανοίξη ή τρύπα πολύ, χω-

ρίς να σχιστή ή πέτσα και φιάχνουμε έτσι μέρος
για τη γέμιση, ή οποία κατασκευάζεται ως
έξης: Τσιγαρίζουμε ν' ένα τηγάνι με λάδι ανά-
λογο ρύζι με λίγο κρεμμύδι και σκόρδο φιλο-
κομμένα, προσθέτοντας λίγο μαϊντανό, αλάτο-
πίπερο, τριμμένο τυρί, λίγη τομάτα, κι' αν θέ-
λωμε και σταφίδες. Γεμίζουμε μ' αυτό το μίγμα
τη σπλήνα μ' ένα κουτάλι. Όταν γεμισθή καλά
ράβουμε το άνοιγμά της, την τοποθετούμε σ'
ένα γκιουβέτσι με το ανάλογο λάδι κι' αν θέ-
λωμε την κουκκίζουμε με λίγη ρίγανη και την
στέλνουμε στο φούρνο. Είναι εύγευστο φαί
άλλα βαρυστόμαχο.

ΠΑΤΑΓΟΚΕΦΤΕΔΕΣ.— Πλένομε μία όκω πα-
τάτες και τις καθαρίζουμε από
τις φλούδες και τις περνούμε από τη μηχανή
του πουρέ. Έπειτα βάζουμε αυτό τον πολύ
σε μια κατσαρόλα και προσθέτουμε
4 αυγά, 2 χούφτες τριμμένο τυρί,
2-3 κουταλιές άλευρι και αλάτο-
πίπερο. Έαν οι πατάτες είναι φρέ-
σκες, βάζουμε 5 αυγά και 4-5 κου-
ταλιές άλευρι για να μη σκάσουν
στο τηγάνισμα. Τα ανακατεύουμε
καλα εις τροπον ώστε να γίνουν
ένα μίγμα και πλάθουμε απ' αυτό
κεφτεδες. Τους αλευρώνουμε και
τους τηγανίζουμε σε βούτυρο, γυρί-
ζοντας με τρυπητή κουτάλα, γιατί
έαν τους τρυπήσουμε με πηρούνι
τότε θα φουσκώσουν.

ΚΑΣΤΑΝΑ ΜΕ ΚΡΕΑΣ.— Για 6-8
άτομα, πέρνουμε μία όκω κρέας δα-
μάκι ψαχνό, μία όκω καστανά
καυσαρισμένα, 25-30 οράμια βού-
τυρο, 25 οράμια ζαχαρη, νερό και
αλάτοπίπερο. Κόβουμε το κρέας σε
μικρά κομμάτια και το βάζουμε να
καρουντισθή με το βούτυρο κατό-
πιν ρίχνουμε μέσα τόσο νερό, ώστε
να σκεπάζονται τα κάσιανα. Κατά
το διαστήμα αυτό έχουμε καθαρίση
τα κάσιανα από την έξω φλούδα
και τάχουμε βάλε σε κατσαρόλα να
μυρρασουν.

Όταν μισοβράσουν
τα στραγγίζουμε, τα καθαρίζουμε από
τον έσωτερικό φλοιό και τα ρίχνουμε
μέσα στην κατσαρόλα με το κρέας
και το νερό, όταν τουτο πάρη βρά-
ση, προσθέτοντας το αλάτοπίπερο
και τη ζαχαρη. Έπειτα σκεπάζουμε
την κατσαρόλα και αφήνουμε να βρά-
ση το φαγητό μέχρις ότου το μὲν
κρέας και τα κάσιανα ψηθούν καλά,
ή δε σάλτσα πυκνωθή αρκετά.

ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΠΡΟΧΕΙΡΗ.— Πέρνο-
με 70 δράμια μπαγιατίτικο ψωμί, 30
δράμια άλευρι, 40 δράμια σταφίδες, ένα αυγό, 20
δράμια λίπος, 20 δράμια ζαχαρη, 10 δράμια κόν-
τα και 50 δράμια γάλα. Μουσκεύουμε το ψωμί
σε κρύο νερό, έως ότου μαλακώση. Κιτόπιν το
σιβουμε καλά και το ανακατεύουμε με το άλευρι,
τη ζαχαρη, τη σταφίδα, το λίπος. Κτυπούμε το
αυγό, προσθέτοντες το γάλα, ανακατεύοντας και
αυτό με τα υπόλοιπα είδη. Πέρνουμε μία φόρμα
και τη βουτυρώνουμε. χύνουμε μέσα το μίγμα και
την στέλνουμε σε μέτρο φούρνο επί μίαν ώρα.
Την ξεφορμάρουμε και τη σερβίρουμε.

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΝΑΠΟΛΙΤΕΝ.— Βράζουμε σε μία
κατσαρόλα νερό με αλάτι και ενώ βράζει ρίχνουμε
τά μακαρόνια που πρέπει να είναι χονδρά. Μετά
20-30 λεπτά, αν είναι έτοιμα τα κατεβάζουμε τα

περνάμε από το τρυπητό, χύ-
νομε επάνω κρυο νερό για
να διατηρηθούν και μη λυώ-
σουν, τα στραγγίζουμε και τα
ξαναβάζουμε στην κατσαρόλα.
Ρίχνουμε τότε μέσα φρέσκο

βούτυρο ή και λυωμένο τοῦ φαγητού. παρμε-
ζάνα και σάλτσα τομάτα, την οποία φιάχνουμε
ως έξης: Καθαρίζουμε από τις φλούδες δσες το-
μάτες θέλομε, τις κόβουμε σε δυο ή τέσσερα
μέρη και αφαιρούμε τους σπόρους. Κατόπιν
τις τοποθετούμε σε μία κατσαρόλα με ανά-
λογο βούτυρο να βράσουν έως ότου γίνουν
πολτός. Πριν κατεβάσουμε την κατσαρόλα από
τη φωτιά προσθέτομε λίγη ζαχαρη και αλάτι,
την ταράζουμε, αφήνομε να βράσουν λίγο και την
κατεβάζουμε. Ρίχνουμε αυτή τη σάλτσα επάνω
στα μακαρόνια όπου έχουμε βάλει τα άλλα
είδη, και τα ανακατεύουμε.

ΣΟΥΠΙΕΣ ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ.— Πλένομε με άφθο-
νο νερό τις σουπιές, τις σχίζουμε για ν' αφαιρέ-
σωμε τα έντόσθια, το κόκκαλο και το μελάνι
των. Τις κόβουμε αναλόγως της άρεσκείας μας,

τις αλευρώνουμε και τις τηγανίζουμε
σε άφθονο έκλεκτό λάδι. Πρέπει
όμως πρώτα να τηγανίσουμε το σώ-
μα τους και κατόπιν τους πλοκά-
μους και με σκεπασμένο μάλιστα
το τηγάνι. Αυτό δε γιατί σε ενάντια
περίπτωση θα σκάσουν οι πλόκα-
μοι κατά το τηγάνισμα. Έπειτα τις
σερβίρουμε σε μία πιατέλλα και τις
λούζουμε με το λάδι τους.

ΓΙΑΟΥΡΤΙ.— Κατασκευάζεται ως
έξης: Ζεσταίνουμε το γάλα και το
αφήνομε να κατέβη στους 40-45
βαθμούς, όποτε ρίχνουμε μέσα τη
μαγιά ή λίγη γιαούρτι, πούχουμε
από άλλοτε. Καλόν είναι τα δοχεία
όπου πρόκειται να γίνη ή γιαούρτι
να μην κινηθούν πιά από τότε που
θα ρίξωμε τη μαγιά μέσα και να
είναι σε θερμό μέρος, γιατί αλλιώς
δεν πηζει εύκολα. Σε πολλά μέρη
οι γαλατάδες σκεπάζουν τους κεσ-
σέδες με κουβέρτες για να προκα-
λέσουν θερμότητα. Η αναλογία της
μαγιάς είναι να ρίξωμε σε μισή
όκω γάλα ένα κουταλάκι του γλυ-
κού γιαούρτι διαλελυμένη σε λίγο
γάλα. Το πήξιμο γίνεται μετά 4-5
ώρες, αναλόγως του μεγέθους των
κεσσέδων. Το καλύτερο γάλα για
γιαούρτι είναι τοῦ προβάτου κατό-
πιν έρχεται της βουβαλάου και έπει-
τα της αγελάδας και της κασίκας.
Η βουβαλλισια είναι κιτρινωπή ή
γελαδινή κιτρινώλευκη, ή κασικί-
σια και πρόβια λευκή. Η γιαούρτι
είναι διουρητική, όφελει πολύ στη
διάρροια των ενηλίκων και των
παιδιών, διότι το γαλακτικό φύρα-
μα της αντικαθιστά διαφόρους μι-
κροοργανισμούς που προκαλούν ζυμώσεις εις τὸν
έντερικόν σωλήνα. Δεν επιτρέπεται να τρώμε
γιαούρτι όσοι έχουν πολλά όξέα στο στομάχι.
Είναι θαυμασία τροφή για τους ευρισκομένους
στην ανάρρωση. Απαγορεύεται μόνον εκεί όπου
και το γάλα ως και εις τις υπερασθενικές δυσπε-
ψίες, (υπερχλωρυδρία, γαστρικήν υπερέκκρισιν).
Εν τούτοις πολλές φορές είναι ανεκτή εκεί όπου
απαγορεύεται το γάλα. Είναι πολύ θρεπτική και
κατάλληλη για τις στομαχικές αρρώστειες. Διατη-
ρείται μόνον 2-3 ημέρες και κατόπιν ξυνίζει. Γι'
αυτό καλόν είναι να την βάζωμε στο ψυγείο. Η
ποιότης της εξαρτάται από την ποιότητα του γά-
λακτος που πρέπει να είναι φρέσκο και όχι απο-
βουτυρωμένο.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ
ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Σπλήνα γεμιστή Μακαρόνια
Πατάτες τηγανιτές Γιαούρτι
Τυρί—Φρούτα Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Πατατοκεφτεδες Χορτόσουπα
Χόρτα σαλάτα Πιλάφι λαδερό
Έληές—Χυλβάς Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι πλακί Αυγά τηγανιτά
Μαρούλι σαλάτα Γιαούρτι—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κάσιανα με κρέας Παϊδάκια σχάρας
Τυρί Άγιάφων Λάχανο σαλάτα
Πουρίγκα πρόχειρη Γλυκό

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μακαρόνια Ναπολιτάν Μπρόκολα
Έντόσθια τηγανιτά Γιαούρτι
Φρούτα Κομπόστα

ΤΡΙΤΗ

Σουπιές τηγανιτές Σούπα αυγόκομμένη
Ραδίκια σαλάτα Αυγά—Τυρί
Φρούτα Κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Ταρταμοσαλάτα Μαρίδες τηγανιτές
Μπρόκολα—Έληές Χόρτα βραστά
Φρούτα Φρούτα

ΠΛΑΝΗ

Σιγά—σιγά έλυωνε τὸ χιόνι καὶ μεγάλες σταλαγματιές έπεφταν ἀπὸ τὶς στέγες.

Γεμάτος ἀπὸ τὴν ἀνοιξιὰτικὴ γαλήνη γύρω του, κύτταζε τὸ λιγοστὸ φῶς τῆς βραδυᾶς. Βδομάδες τώρα περπατοῦσε σὰν μεθυσμένος, κύτταζε νὰ βρῇ στὰ δένδρα τὰ πρῶτα μπουμπουκιά τους, ν' ἀκούσῃ τὸ πρῶτο κελάδημα τῶν κορυδαλλῶν. Ἀλλὰ μονάχα μιὰ μυϊγα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ τὴν ἐποχὴ τῆς, βομβοῦσε δὼ καὶ κεῖ, Κάθε πρωὶ χαίρονταν οἱ αἰσθήσεις του τὸν ἥλιο. Τὰ μάτια τοῦ ζωγράφου ἀναγάλλιαζαν στὶς ζωηρὲς ἀντανάκλασεις, ποὺ ἔδινε τὸ καινούργιο φῶς στὰ πράγματα.

Περπατοῦσε σὲ μακρινούς δρόμους στὸ γαλάζιο φῶς τῆς βραδυᾶς. Τὰ χιόνια ἔτριζαν στὰ βήματά του, ὅπως ἀναστενάζουν ἄνθρωποι ποὺ τοὺς δαγκάνει ὀπνόνος. Φαντασμα-

γορικὰ ἔλαμπαν τὰ φῶτα τῆς πόλεως βαθεῖα κάτω καὶ κάθε θόρυβος ἔκανε δυνατό ἀντίλαλο.

Ἀπόψε δὲν θὰ βγῇ ἔξω γιατί τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ἡ Ἑλλά πῶς θὰ ἔρχότανε.

Ἐρριξε μιὰ ματιά στὸ δωμάτιό του. Ἀεὶ στὸ διάβολο, πῶς ἔμοιαζε! Τρομερὴ ἀκτασασία ἐκεῖ μέσα—καὶ τόσο κρύο. Μὲ παιδικὸ ζῆλο ἄρχισε νὰ σιγουρίζῃ. Ξεσκόνιζε δεξιά κι' ἀριστερά καὶ κύτταζε περήφανος τὸ ἔργο του. Ἐτσι... Μάλιστα! Χώρισε μὲ μιὰ κουρτίνα τὸ δωμάτιο σὲ δύο κι' ἔτσι ἔκρυψε τὰ κουρέλια, ποὺ ἦταν στὴ γωνία. Τώρα πῆρε τὸ δωμάτιο εὐχάριστη ὄψη, σχεδὸν προκλητικὴ. «Μπορῶ νὰ πῶ κάτω μιὰ στιγμὴ, νὰ πάρω λουλούδια. Πῶς;... Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπαράιτητα. Μήπως δὲν ἀγόρασα κρυσταλλοὶ καὶ φρούτα; Ἀρκετὲς οἱ προσπάθειές μου. Ὡστόσο λίγα λουλούδια θὰ ὠμόρφαιναν τὸ σύνολο πολὺ.»

Ἐπελόγισε: «Σήμερα δὲν ἦπια κανένα καφέ καὶ δὲν ἔφαγα τὸ μεσημέρι ἐπομένως δὲν θὰ στοιχίσουν πολὺ, λίγα λουλούδια.» Χαμογέλασε.

«Κάποτε εἶμαι ἀδικαιολόγητα τσιγκούνης. Φυσικὰ πρέπει νὰ βάλω λίγα λουλούδια ἐδῶ μέσα.»

Κατέβηκε, λοιπόν, κι' ἀγόρασε ἄνθη. Στοιχίζαν περισσότερο ἀπὸ δύο μεσημεριανὰ γεύματα. Κι' ὕστερα τί; Ἀφοῦ ἦταν γιὰ κεινὴ! Κι' ἔτσι μπήκεν ἡ ἀνοιξὴ καὶ στὸ σπίτι του.

Τὸ ρολόγι σήμανε μισή, Ἄ, μισὴ ὥρα ἀκόμα. Στὶς ὀχτῶ θὰ ἔρχόταν. Πηγαινοέρχονταν καὶ μετροῦσε μὲ βήματα τὸ δωμάτιο του. Ἐβρεχε;—Μάλιστα! Ρυθμικὰ χτυποῦσαν οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς στὰ τζάμια τοῦ παράθυρου.

Τὶ καλὰ ποὺ δὲν χιονίζε τουλάχιστο πάλι. Κάτω σὲ κάποιο πάτωμα θορυβοῦσε ἕνα γραμμόφωνο.

Ἀέφωνα τρόμαξε. Βήματα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα. Ἀφογκράσθηκε. Χάθηκαν. Φυσικὰ ἡ ὥρα ἦταν ἀκόμα παρὰ τέταρτο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ναι αὐτή. Ἀνήσυχος, νευρικὸς ἐανάρχησε νὰ περπατῇ.

«Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ—τότε;»

Ἀλλὰ ἦρθε. Μπήκε ξαφνικὰ στὸ δωμάτιο. Δὲν εἶχε ἀκούσει τὰ βήματά της; Ἀγάλια φίλησε τὰ μουσκεμένα μάγουλά της καὶ ρούφηξε λαίμαργα τὸ ἄρωμα τῆς ἀνοιξῆς στὸ θεῖο ἐκεῖνο πλάσμα.

Σὰν κρυστάλλινο θαῦμα στάθηκε μπροστά του τὰ φωτεινὰ μάτια, τὸ θαυμάσιο τρυφερὸ σῶμα...

Ἀφῶνοι κάθισαν στὸ ντιβάνι. Ἐκεῖνος δὲν τολμοῦσε νὰ ταράξῃ τὴ σιωπὴ. Ἐκατὸ σκέψεις εἶχε στὸ νοῦ του. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπᾶσῃ. Τὰ μηλίγκια του σφυροκοποῦσαν. Πρῶτη φορὰ ποὺ βρέθηκαν μόνοι. Ἐντελῶς μόνοι! Τί ἔπρεπε νὰ πῇ τώρα;

Τοῦ ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιά καὶ χαμογέλασε. Σαστισμένος γέμισε τὰ ποτήρια. Ἦπνε γοργὰ καὶ μέσα του σκορπίσθηκε χαρούμενη ἡσυχία.

Ἐνα ὁλόκληρο μῆνα γνωρίζονταν τώρα, Εἶχαν περπα-

τὸ χέρι. Φιλιούνταν στὶς εἰσόδους τῶν σπιτιῶν σὰν παιδιά.

Εἶχε γίνεῖ πλούσιος, ἀστραφτερὰ πλούσιος. Ἐκεῖνη τοῦ ἔδινε λάμψη. Δὲν μποροῦσε νὰ πιάσῃ αὐτὴ τὴ λάμψη. Κάποτε τὴ νύχτα ἐμπνοῦσε μὲ τὸ θαυμάσιο αἶσθημα τοῦ πυρετοῦ, ποὺ τὸν ὠθοῦσε στὴν ἐργασία. Κάθε πρωὶ δοκίμαζε καὶ νέο φόβο ἀναπολώντας τὴν περασμένην ζωὴ του: τίς ὥρες ἐκεῖνες, γεμάτες ἀπὸ θλιβερές, βασανισμένες σκέψεις, τὸ νοῦ τοῦ κουρασμένο ἀπ' ἀνησυχίες...

Μὲ τί θόρυβο χτυποῦσε ἡ βροχὴ στὰ τζάμια. Αὐριο θά-χῃ λυώση τὸ χιόνι. Αὐριο θὰ ξαναδοῦν τὴν πράσινη χλόη στυλὸς κήπου.

Ἐνα ποτήρι ἔπρεπε χάμω.

Οἱ ὄρες πετοῦσαν γλήγορα σὰν γλάροι. Ἐβλεπε τὴν εὐτυχία του νὰ δημιουργῇ σὲ χρυσὴ οὐμὴλη θαυμασία ἔργα, ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ του διάσημο, δοξασμένο. Στὸν ἀφελὴ ἔρωτά του ἦταν ἐκεῖνη γι' αὐτὸν ἡ τελειότης.

Ἐξῶ ἄρχισε νὰ φυσᾷ κι' ἡ βροχὴ ἔπαψε. Ἦσυχία. Ἀέφωνα ἀέφωνα ἀναπήδησε σὰν νὰ τοῦ ἔδωσαν καμουτσικιά.

Γέλοιο ἀκούσθηκε στὸ δωμάτιο. Ἐνα δυνατό γέλοιο, κουτὸ καὶ θρασύ. Καὶ τὸ γέλοιο ἦταν ἐκεῖνης.

Μὲ μιὰς ξεμέθωσε. Ἐνοιῶσε μὲ τὸ ἐνστικτὸ του, ὅτι δὲν ἦταν ἐκεῖνη, ποὺ εἶχε φαντασθῇ ἡ πίστις του μὲ τόσο γόητρο. Τὸ κρασί ἔσπασε νὰ πῇ ὅτι, γιὰ νὰ τὸν κερδίσῃ. Ἡ φύσις τῆς ἦταν ὡμὸ γέλοιο.

Κατάλαβε ἄξαφνα ὅτι τὸν εἶχε μεταχειρισθῇ σὰν παιδί, σὰν ἀνόητο μικρὸ παιδί, ποὺ τὸ παίρνουν, ὅπως κόβουν ἕνα σταφύλι. Σηκώθηκε μπροστά της καὶ μὲ λυγμούς τῆς φώναξε:—Πηγαίνετε! Δὲν εἶσατε ἡ γυναῖκα ποῦχα ὄνειρευθῇ ν' ἀγαπήσω...

Σὰν σὲ ὄνειρο τὴν ἀκούσε νὰ φεύγῃ. Τὴν πρώτη στιγμὴ θέλησε νὰ τὴν φωνάξῃ, νόμισε πῶς μαζί της ἔπρεπε νὰ πῇ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό, κάθε

χαρὰ τῆς ζωῆς του... Ὅταν ἔκλεισε κάτωβῃ ἐξώπορτα, τότε κατέπεσε ὁ κόσμος γι' αὐτόν. Καὶ τὸ κενό, τρομακτικὸ κι' ἀπέραντο τὸν ἐκύκλωσε.

Κι' ἐκεῖνη τὴ νύχτα διαδέχθηκε τὸ πρωί. Πάλι ξαναστάθηκε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε πέρα στὴν ἐσοχὴ. Σὰ νὰ πρόσμενε νὰ τὴ δῇ νάρχεται ἀπὸ πέρα, τὸν κάμψο.

Τὸ ἄσπρο φῶς τῆς καινούργιας μέρας τοῦ ἔφερνε πόνος στὰ μάτια, ποὺ τοῦ θόλωνε πλιότερο τὴν σκοτισμένη διά-νοια.

Προτοῦ νὰ φωτίσῃ ἐντελῶς ἄρχισε νὰ χιονίζει. Στὴν ἀρχὴ ἔπεφταν ἀραιὲς τουλούπες, ποὺ τίς κατέπινε ἡ λάσπη τῶν δρόμων. Ὑστερα γίνονταν ὅλο καὶ πυκνότερες ὥστε τὴν ἔλυνε τὰ πάντα κάτω ἀπὸ ἕνα παχὺ κάτασπρο τάπητα.

Τώρα παντοῦ ὥσπου μποροῦσε νὰ φθάσῃ τὸ βλέμμα εἶχε ἀπλωθῇ ὁ ἄσπρος θάνατος.

Κάθε ἐλπίδα νὰ φανῇ ἐκεῖνη ἔλειψε. Ἐκλεισε τὸ παράθυρο κι' ἀποσύρθηκε. Βαρύθυμος, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ὀδύνη, ἔπρεπε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἔξασπε σὲ λυγμούς, ψιθυρίζοντας. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ διώξω. Δὲν ἔπρεπε νὰ παραιοθῶ... Ἰσως νὰ μὴν ἦταν ὅπως τὴ νόμισα... Μπορεῖ νὰ τὴν εἶχα παραξηγήσῃ... Ἀσφαλῶς τὴν ἐπαραξήγησα.

Ἀσκοπῇ μεταμέλεια ὅμως... ποὺ ἀσφαλῶς ἐκεῖνη ποτὲ δὲ θὰ ἔμαθει!...

Καληνύχτισε τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του ὁ Ριρῆς Μιγιάγγιχτος. Τὴν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ τοῦ ἔστειλε, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, τὸ τελευταῖο καί... ἀσύμμετρο φίλημά της.

Ἐτρίψε, εὐχαριστημένος, τὸ ἕνα του χέρι μὲ τὸ ἄλλο, χωρὶς ὅμως νὰ τρίψῃ καὶ μὲ τὰ δύο τὸ πρόσωπο. Ξερόβηξε δύο μισὴ φορὲς καὶ πῆρε τὴν ἄγουσα διὰ τὴν συνηθισμένη του μπυρίτσα.

Εἶχε αὐτὴ τὴ συνήθεια: Πάντα σὰν τέλειωνε τίς λεπτεπίλεπτες αἰσθηματικὲς του ἱστορίες, πῆγαινε γρημὴ στὸ μπάρ ὁ «ὑπερσιβηρικὸς» καὶ κερνοῦσε τὸν ἑαυτοῦ του μιὰ μπυρίτσα.

Θὰ μοῦ πῆτε: Γιατί προτιμοῦσε τὴν μύρα κι' ὄχι τίποτα ἄλλο; Ὁχι! Ἀδερφέ, γοῦστο του ἦταν!! Ἀλλὰ, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ὁπῆρχε κι' ἕνας λόγος. Ὁ Ριρῆς συνεδύαζε τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὀφελίμου. Κάπου εἶχε διαβάσει πῶς ἡ μύρα εἶναι πολὺ θρεπτικὴ.

Ὁ Ριρῆς κυνηγοῦσε πάντα τίς θρεπτικὲς οὐσίες. Ἀ, ὅλα κι' ὅλα, ἕνα πράγμα μόνο τὸν ἐνδιέφερε: Ἡ ὑγεία. Πάγωνε τὸ αἷμα του στὴ σκέψη, ὅτι κάποτε θὰ ἐγκατέλειπε τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον.

Ἐπειδὴ δέ, ὅπως εἶνε γνωστὸν, ἡ ὑγεία χαρίζε τὴν μακροχρόνιο ζωὴ, ὁ Ριρῆς κυνηγοῦσε τὴν ὑγεία.

Ἀχ, αὐτὸς ὁ θάνατος! Γιατί, ἀδερφέ, νὰ ὑπάρχῃ θάνατος; Ἐν πάσῃ περίπτωσηί τοις ἡλπίζε ὅτι μέχρι νὰ ῥθῇ ἡ σειρά του γιὰ τὰ «θυμαράκια», ἀσφαλῶς θὰ ἐφευρισκότανε κανένα φάρμακο ἐναντίον τοῦ θανάτου. Καὶ γιατί ὄχι; Ἐδῶ βρήκανε κοτζάμ ρα-βόφωνο!!

Ἦπνε λοιπόν τὴν μπυρίτσα του καὶ κατὰ τὴν συνήθειά του ἔτρίψε δις τὰ πόδια του καὶ ξερόβηξε διόμισι φορὲς.

Ἐνῶ ὅμως ἔτρίψε τὰ χέρια του, ἀνιάνθηκε ἕναν πόνος στὸ μικρὸ δα-χτύλι τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ. Τὸ αἷμα τοῦ Ριρῆ πά-γωσε στὶς φλέβες. Καὶ μὲ τὸ δίκιο του. Μποροῦσε κάλλι-στα ὁ πόνος αὐτὸς νὰ προέρχεται ἀπὸ καμμιὰ φθίση τῶν κοκκάλων ἢ ἀπὸ καμμιὰ γάγγραινα. Γιατί τάχα; Ἰσως, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, νὰ γρατζούνισε κάπου τὸ δαχτυ-λάκι του. Ἀπάνω στὴν γρατζουνιὰ μπορεῖ μιὰ χαρούλα νὰ κάθῃ σκόνη καὶ, φυσικὰ, ὁ πόνος αὐτὸς ποὺ αἰσθα-νῶταν τώρα, μποροῦσε ἀξιόλογα νὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἄγγραйна ποὺ δημιουργήθηκε.

Πλήρωσε βιαστικὸς τὸ γκαρσόνι, πῆρε τὸ πρῶτο αὐτοκι-νητο ποὺ βρῆκε καὶ σιαμάτησε στὴν πόρτα τοῦ κουράντη του γιαιτροῦ.

Ὁ γιαιτρός, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε προσεκτικὰ, τοῦ εἶπε:—Ἐποφύρεις μήπως ἀπὸ ρευματισμούς;

—Ὁχι.

—Ἐ, τότε δὲν βλέπω ἄλλο παρὰ ὅτι ὁ πόνος αὐτὸς εἶναι νευρικός.

—Καὶ τώρα τί νὰ κάνω, γιαιτρέ μου; Ρῶ-τῃσε ἀγωνιών ὁ Ριρῆς.

—Νὰ πᾶς νὰ σὲ κυττάξῃ ἕνας νευρολόγος. Γιὰ καλὸ, ὅμως, καὶ γιὰ κακὸ, πέρνε κάπου—κά-που καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χάπια: θὰ σοῦ κάνουν καλὸ. Καὶ τοῦδωσε μιὰ ρετσέτα.

Πῆρε τὴν ρετσέτα ὁ Ριρῆς. Πῆγε σ' ἕνα φαρ-μακεῖο, ἀγόρασε τὰ χάπια, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔφα-γε δύο, καὶ τῶρα γιὰ τὸν νευρο-λόγο.

Ὁ νευρολόγος ἀφοῦ τὸν ἐξήτη-σε κι' αὐτὸς προσεκτικὰ τοῦ εἶπε:—Τὰ νεῦρα σου εἶναι πραγμα-τικὰ χαλασμένα, ἀλλὰ αὐ-τὸ δὲν ὀφείλεται σὲ τίπο-τα ἄλλο παρὰ στὴν καρ-διά ποὺ δὲν λειτουργεῖ κανονικά.

—Τί νὰ κάνω, γιαιτρέ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΚΕ

μου; Ρώτησε μισολιπόθυμος ὁ Ριρῆς.

—Νά. Πάρε αὐτὰ τὰ σκονάκια. — τοῦδωσε κι' αὐτὸς μιὰ ρετσέτα—καὶ νὰ πέρνης ἕνα κάθε μισὴ ὥρα. Ὅσο γιὰ τὴν καρδιά σου, τὸ καλὸ θάναί νὰ πᾶς νὰ σὲ ἐξετάσῃ ἕνας καρδιολόγος.

Ἀμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ἀγόρασε ὁ Ρι-ρῆς τὰ σκονάκια, κατάπιε δύο, πῆρε καὶ ἕνα χάπι ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦδωσε ὁ προηγούμενος γιαιτρός καὶ, σὲ δύο λεπτά, χτυποῦσε τὴν πόρτα γνωστοῦ καρδιολό-γου. Ὁ καρδιολόγος, ἀφοῦ τὸν ἐξήτησε, ἀπεφάνθη:

—Ναί, πάσχεις ἀπ' τὴν καρδι- σου, ἀλλ' αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τοὺς πνεύμονας.

—Τί νὰ κάνω λοιπόν γιαιτρέ μου; Ρῶ-τῃσε ἑξαλλος ὁ Ριρῆς.

—Πάρε πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ τὸ φάρ-μακο, μιὰ κουταλιά κάθε δέκα λεπτὰ, καὶ πῆγαινε νὰ σὲ κυττάξῃ κανένας εἰδικὸς γιὰ στηθικά.

Πῆγε ὁ Ριρῆς στὸ φαρμακεῖο, πῆρε τὸ φάρμακο. Ἦπνε δύο κουταλιές, κατάπιε δύο χάπια, ἔφαγε καὶ τέσσερα σκονάκια καὶ τῶρα γλήγορα—γλήγορα γιὰ ἕνα γιαιτρὸ ποὺ ἦταν μάνα στὰ στηθικά.

Αὐτὸς, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν, ἀνεκάλυψε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ταραχὴ τῶν πνευμόνων ὀφείλετο στὸ ὅτι ὁ Ρι-ρῆς εἶχε «κρεατάκια» στὴ μύτη καὶ, φυσικὰ, ἡ ἀνανοη γινόταν ἀπ' τὸ στόμα κι' ὄχι ἀπ' τὴ μύτη ὅπως θὰ ἔπρεπε.

—Καὶ τώρα τί νὰ κάνω γιαιτρέ μου; Ρώτησε κατὰκίτρινος ὁ Ριρῆς.

—Τὸ μόνο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης, παι-δί μου, εἶναι νὰ πᾶς νὰ σὲ κυττάξῃ ἕνας ὠτορινολαρυγγολόγος. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως καλὸ εἶναι νὰ πέρνης ἀπ' αὐτὲς τίς πασιλλίες. Καὶ τοῦδωσε κι' αὐτὸς τὴν σχετικὴ συνταγή.

Πῆγε στὸ φαρμακεῖο ὁ Ριρῆς, ἀγόρασε τίς πασιλλίες ἔφαγε δύο, πῆρε ἕνα χάπι, μιὰ σκόνη, δύο κουταλιές φάρμακο καὶ ἀμέσως κατόπιν ἔτρεξε σ' ἕναν ὠτορινολα-ρυγγολόγο.

—Παῖδί μου, τοῦπε αὐτὸς, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε, κρεατάκια στὴν μύτη δὲν ἔχεις, ἔχεις ὅμως ἀμυγδαλές.

—Καὶ τώρα τί νὰ κάνω γιαιτρέ μου;

—Νὰ ρθῇς αὐριο τὸ πρωὶ νηστικός νὰ σοῦ κάνω ἐγ-χείριση. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως τρώγε κάπου—κάπου ἀπ' αὐτὲς τίς καραμέλλες καὶ τοῦδωσε τὴν σχετικὴ ρετσέτα.

Ἀγόρασε ὁ Ριρῆς τίς καραμέλλες, ἔφαγε τρεῖς, πῆρε ἕνα σκονάκι, ἕνα χαπάκι, μιὰ πασιλλία, μιὰ κουταλιά φάρ-μακο καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπῆτι τοῦ ἡσυχος, γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

—Ἐπὶ τέλους, σκεπτόταν, αὐριο θὰ κάνω τὴν ἐγχεί-ριση στὶς ἀμυγδαλές καὶ θὰ πάψῃ νὰ μοῦ πονῇ τὸ... δαχτύλο.

Τὸ πρωὶ ἡ νοικοκυρά του τὸν βρῆκε μὲ τι-ναγμένα τὰ πέταλα. Ὑπετέθη ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας.

Γίνθηκε ἰατροδικαστικὴ ἐξέταση, ἡ ὁποία ἐπιβεβαίωσε τὴν ὑπόνοιαν αὐτὴν.

Ὁ Ριρῆς Μιγιάγγιχτος ἠτοκτόνησε λαβὼν ἰσχυρὸν δόσιν διαφόρων δηλητη-ρίων.

Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ τὸ ἐγκλη-μα, διότι τὸ μικρὸν δαχτύλον τῆς ἀρι-στερᾶς του χειρὸς εὐρέθῃ στραμπου-ληγμένον.

Ἐτσι ἔγραψαν οἱ ἐφημερί-δες τὴν ἄλλη μέρα. Μὰ αὐτὰ δὲν εἶχαν σχέση μὲ τὴν πραγμα-τικὴν ἰατρική.

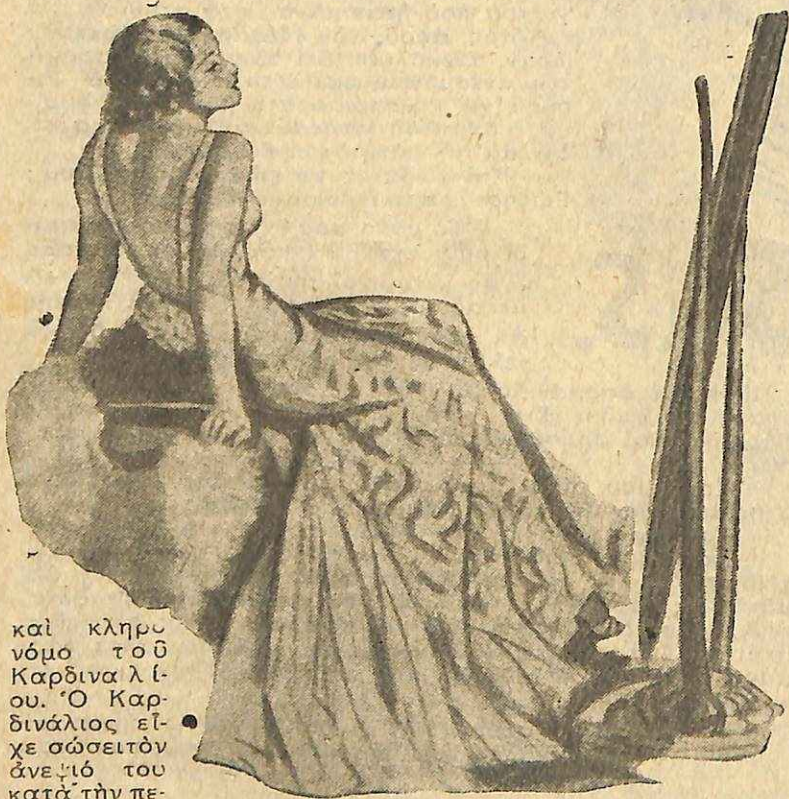
Α.Λ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Κείμενο καὶ σκίτσο

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ- ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Δυό ή τρείς φορές τόν χρόνο, όταν δηλαδή ἐπὶ γαίαν στο χορό τῆς Αὐστριακῆς πρεσβείας ἡ στίς ἐσπερίδες τῆς Λαίδης Μπίλιγκτων, ἡ κόμησσα τοῦ Ντρέ-Σουμπίζ, φοροῦσε στόν κατάλευκο λαιμό τῆς «τὸ Περιδέραϊον τῆς Βασιλο-σῆς». Ἦταν πράγματι τὸ περίφημο περιδέραϊο, πού οἱ κοσμηματοποιοί τοῦ στέμματος Μπαίχμερ καί Μπασάνζ προώριζαν γιά τή Ντὺ-Μπαρύ, αὐτό πού ὁ καρδινάλιος Ροχάν Σουμπίζ ἐνόμιζεν ὅτι προσέφερε στή Μαρία Ἀντουανέττα, τῇ βασίλισσα τῆς Γαλλίας, καί τὸ ὅποιον ἡ τυχοδιώκτις Ἰωάννα ντὲ Βαλουά, κόμησσα Ντὲ λὰ Μόττε, ἐκομμάτισε ἕνα βράδυ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1785, μαζί μὲ τὸν ἄνδρα τῆς καί τὸν συνένοχό τους Ρετὼ ντὲ Βιλιέτ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μόνον τὸ δέσιμο ἦταν αὐθεντικό. Ὁ Ρετὼ ντὲ Βιλιέτ εἶχε φυλάξει τὸ δέσιμο, ἐνῶ ὁ Ντὲ λὰ Μόττε καί ἡ γυναίκα του ἐπούλησαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ πολύτιμα διαμάντια, τοὺς θαυμασίους αὐτοὺς λίθους, πού μὲ τὴν πρῶτη εἶχε διαλέξει ὁ Μπαίχμερ. Ἀργότερ ὁ Βιλιέτ τὸ πούλησε στόν Γάστονα τοῦ Ντρέ Σουμπίζ, ἀνεψιὸ

καί κληρο- νόμο τοῦ Καρδινάλι- ου. Ὁ Καρ- δινάλιος εἶ- χε σώσει τὸν ἀνεψιὸ του κατὰ τὴν πε- ριβόητη χρε-

ωκοπία τοῦ Ροχάν Γκεμενέ, κι' αὐτὸς ὡς ἀνάμνηση τοῦ θεοῦ του, ἀγόρασε τὰ λίγα διαμάντια πού εἶχαν μείνει στὰ χέρια τοῦ κοσμηματοπώλου Τζέφρεϋ, τὰ συνεπλήρωσε μὲ ἄλλα πολὺ μικροτέρας ἀξίας ἀλλὰ τοῦ ἴδιου μεγέθους καί κατάρθωσε νὰ ξαναφιάξῃ τὸ θαυμαστὸ «περιδέραϊον ἐν δουλείᾳ», ὅμοιο ἀκριβῶς ὅπως εἶχε βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μπαίχμερ καί τοῦ Μπασάνζ.

Οἱ Ντρέ Σουμπίζ ὑπερῆφανεύοντο γιά τὴν κατοχὴ αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ κοσμήματος. Καί μ' ὅλον ὅτι πολλὰ περι- στατικά εἶχαν ἐλαττώσει σημαντικῶς τὴν περιουσία τους, εἶχαν προτιμήσει νὰ περιορίσουν τὰ οἰκιακά τους ἐξοδα παρὰ νὰ τὸ πούλῃσουν. Ὁ σημερινὸς κόμης μάλιστα, γιά κάθε δυσάρεστο ἐνδεχόμενο, εἶχε νοικιάσει ἕνα χρηματο- κιβώτιο στὸ Κρεντί Λυωννέ καί τὸ φύλαγε ἐκεῖ. Καί ὅταν ἡ γυναίκα του ἐπρόκειτο νὰ τὸ φορέσῃ, πήγαινε τὸ ἴδιο ἀπόγευμα μόνος του, τὸ περνε καί τὸ ξαναπήγαινε τὴν ἄλλη μέρα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὴ δεξίωση στὰ ἀνάκτορα τῆς Κασταλ- λίας, ἡ κόμησσα εἶχε κάνει ἰδιαίτερα ἐντύπωση καί ὁ βα- σιλεὺς Χριστιανὸς, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦ γινώταν ἡ γιορτὴ, παρετήρησε τὴν μεγαλοπρεπὴ καλλονὴ τῆς. Οἱ πολ- λύτιμοι λίθοι, ἀστραφταν γύρω στὸ θαυμάσιο λαιμὸ τῆς, σὰν φλόγες. Καμμιά ἄλλη, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν, ὅπως φαίνό- ταν, δὲν θὰ μπορούσε νὰ βαστάξῃ μὲ τὴν ἀφέλεια μαζί καί εὐγένεια, τὸ βάρος ἐνὸς τέτοιου κοσμήματος. Ἦταν διπλὸς ὁ θρίαμβος πού ἀπῆλause ὁ κόμης Ντρέ Σουμπίζ καί γιά τὴν γυναίκα του, ἀλλὰ καί γιά τὸ κόσμημα πού ἐδόξαζε τὴν οἰκογένειά του ἐπὶ τέσσερες γενεές.

Ἡ σύζυγός του τῶβγαλε μὲ κάποια λύπη. Τῶβγαλε μέσα εἰς ἕνα φάκελλο ἀπὸ κόκκινο δέσμα, πού εἶχε ἐπάνω τὴν εἰκόνα καί τὰ ἐμβλήματα τοῦ Καρδινάλιου, ὅταν ἦταν νέος, καί γιά λίγες στιγμὲς στάθη καί παρατηροῦσε αὐτὴ τὴν εἰκόνα σὰν νάθελε ν' ἀποτίσῃ φόρο τιμῆς σ' ἐκεῖνον πού ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ δοκιμάξῃ τὴν εὐχαρίστηση τέτοιων θριάμβων, σὰν αὐτῆς τῆς βραδυᾶς. Ἐπειτα τῶδωσε στόν ἄνδρα τῆς. Ἐκεῖνος ἐμπῆκε στὸ διπλανὸ γραφεῖο, πού τὸ βαστοῦσαν πάντοτε κλειστὸ—μιά μικρὴ σκοτεινὴ καμα- ρούλα—καί τοῦ ὁποῦ ἡ πόρτα ἦταν στὰ πόδια τοῦ κρεβ- βατοῦ των. Ὅπως πάντοτε, ἐκρυσσε τὴ θῆκη ἀνάμεσα στίς καπελλιέρες καί τὰ ἀσπρόρουχα, πού ἦταν ἐπάνω σ' ἕνα ράφι, ξανάκλεισε τὴν πόρτα καί γύδθηκε. Τὸ πρῶτ σηκώ-θηκε κατὰ τὴς ἐννέα, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ πάθῃ στὸ Κρεντί Λυωννέ. Ντύθηκε, ἤπιε ἕνα φλυτζάνι καφέ καί κατέβη στοὺς σταύλους. Ἐδῶσε τὴς διαταγὲς του καί ξαναγύρισε κοντὰ στὴν γυναίκα του, ἡ ὁποία ἦταν ἀκόμη στὴν κρεβατοκά- μαρά τῆς καί κτενιζώτανε. Ὁ κόμης μπῆκε στὸ γραφεῖο νὰ πάρῃ τὴ θῆκη μὲ τὸ κόσμημα. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐκπληξή, ρώτησε τὴν γυναίκα του.

—Τὸ πήρατε σεῖς, ἀγάπη μου;

—Πῶς! φώναξε ἐκεῖνη. Ἐγὼ δὲν ἐπῆρα τίποτα. Οὔτε ἀνοιξα καὶ τὴν πόρτα.

Κατακίτρινος τώρα ὁ κόμης ἐψέλλισε μὲ φωνὴ πού μό- λης ἀκουγότανε.

—Δὲν ἀνοίξατε; Δὲν τὸ πήρατε; Τότε...

Ἐψαξαν καί οἱ δύο τοὺς πυρετωδῶς, πέταξαν χάμω τὴς καπελλιέρες καί τὰ ἐσώρρουχα. Τίποτα! Ἀναψαν λάμπα γιὰ τὸ δωμάτιο ἦταν ἀρκετὰ σκοτεινὸ, μετακόμισαν ὅλα τὰ πράγματα, δὲν βρῆκαν τίποτε. Τὸ περιδέραϊο ἦταν χαμένο!

Ἀποφασιστικοῦ χαρακτῆρος ἡ κόμησσα, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν καιρὸ τῆς εἰς ματαίους θρήνους, εἰδοποίησε τὸν ἀστυ- νόμο, τὸν κ. Βαλόρμπ, τοῦ ὁποῦ ἤξεραν τὴν διαρτι- κότητα. Τοῦ εἶπαν τί συνέβαινε, τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι γιά νὰ μὴ κανεῖς στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δικό τους, κι' αὐτοὶ ἐκοιμοῦντο ἐλαφρά. Ἐκτὸς τούτου ἡ πόρτα τοῦ δωματίου των ἦταν μανταλωμένη δη- λὴ τὴ νύχτα καί ὁ ἴδιος ἔβγαλε τὸ σύρτη τὸ πρῶτ. Δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος τρόπος νὰ μποῦν.

—Δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ δωμάτιο παράθυρο; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Ναί, ἀλλὰ ἦταν φραγμένο. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε.

Ἀναψαν φῶτα καί ὁ κ. Βαλόρμπ παρετήρησε ὅτι τὸ πα- ράθυρο ἦταν κλεισμένο μόνον ἔως τὴ μέση, κι' ἦταν φραγ- μένο μὲ ἕνα μπαγιού πού δὲν ἔφθανε ἔως τὰ παρὰ- θυρόφυλλα.

—Τὸ μπαγιού, εἶπε ὁ κ. Ντρέ Σουμπίζ, πιάνει καλὰ τὰ παραθυρόφυλλα, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τ' ἀνοίξῃ κανεῖς χωρὶς νὰ προξενήσῃ δυνατὸ κρότο.

—Καί πού βλέπει αὐτὸ τὸ παράθυρο.

—Σὲ μιά ἐσωτερικὴ ἀδελφότητα. Ἀπάνω ἀπὸ μᾶς εἶναι δύο πατώματα. Ἐκεῖ πού ἀρχίζουν τὰ δωμάτια τῶν ὑπη- ρεσιῶν, ὑπάρχει ἕνα πυκνὸ δίκτυο πού σκεπάζει τὴν ἀδ- ελφότητα σὰν τέντα καί γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε ἀρκετὸ φῶς.

Πραγματικῶς ὅταν ἐτράβηξαν τὸ μπαγιού, ἐξάκρβωσαν ὅτι τὸ παράθυρο ἦταν κλειστὸ, καί δὲν θάταν κλειστὸ ἂν εἶχε μὴ κανεῖς ἀπ' ἔξω. Ἐπρεπε λοιπὸν ὁ κάποιος αὐτὸς νὰ μπῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρά τους. Πράγμα ἀδύνατον, ἀφοῦ ἡ πόρτα ἦταν μανταλωμένη. Ὁ ἀστυνόμος ρώτησε ἂν

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ἤξεραν ἄλλοι ὅτι φοροῦσε τὸ κόσμημα. Βεβαίως τῶξεραν ὅλοι. Ὅτι δὲ τῶκρυβαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶξερε ἡ Ἀν- ριέττα, μιά φίλη τῆς ἀπὸ τὸ μοναστήρι πού ἀποῦδαζαν καί ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὴν οἰκογένειά τῆς καί παντρεύ- τηκε, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο στὸ γάμο τῆς αὐτὴ τὴ γυναίκα τὴν εἶχε περιμαζέψει μὲ τὸ παιδί τῆς καί τῆς ἐπὶ πλάσε ἕνα διαμέρισμα μέσα στὸ μέγαρό τῆς. Τὸ παράθυρο τῆς κου- ζίνας τῆς ἔβλεπε στὴν αὐλούλα, ἀπέναντι τοῦ δικοῦ τῆς.

Ὁ ἀστυνόμος ζήτησε νὰ τὸν πᾶνε στὴν Ἀνριέττα. Τὴν βρῆκαν νὰ ράβῃ ἐνῶ ὁ Ραούλ, ὁ γιός τῆς, ἔνα παιδί, ἔξη ἢ ἑπτὰ χρονῶν, ἐδιάβαζε δίπλα τῆς. Τὸ διαμέρισμα πού τῆς εἶχε ἐπιπλώσει ἡ κόμησσα, ἦταν ἕνα δωμάτιο καί μιά φω- λιά πού τὴν χρησιμοποιοῦσε γιά κουζίνα. Ὁ ἀστυνόμος ἀρχισε νὰ τὴν ἀνακραίνῃ. Ἐκεῖνη ἐφάνη ὅτι ταραχθῇ γιά τὴν κλοπὴ. Τὸ προηγούμενο βράδυ αὐτὴ εἶχε ντύσει τὴν κόμησσα καί τῆς εἶχε κουμπώσει στὸ λαιμὸ τῆς τὸ περι- δέραϊο. Ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ πέρασε κανεῖς οὔτε ἀπὸ τὸ δικό τῆς δωμάτιο, ὅτι δὲν ὑποψιάζετο κανέ- ναν. Ἡ μορφή τῆς, νέα ἀκόμη, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν οἱ λύπες εἶχαν μαράνει, ἔδειχνε μεγάλῃ γλυκύτητα καί ὑπομονή. Ἐν τούτοις, ξαφνικά, μέσα στὴ σιωπὴ, τὸ πρόσωπό τῆς ἐπῆρε τὴν ἔκφραση ἀγωνίας, σὰν νὰ τὴν ἀπειλοῦσε κά- ποιος κίνδυνος. Ἐσφίξε τὸ γυῖο τῆς στὴν ἀγκαλιά τῆς καί τὸ παιδάκι ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς καί τὸ ἐφίλησε τρυφερά.

Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες κατέβηκαν, ὁ κόμης ἠγγυήθη γιά τὴν τιμιότητά τῆς, ἀλλὰ κι' ὁ ἀστυνόμος ἐπέισθη ὅτι ὁ κλέ- φτης δὲν εἶχε μὴ ἀπ' ἐκεῖ. Ἐπῆρε τὴν ὑπόθεση τακτικὸς ἀνακριτῆς. Ἀνεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται, ἐξητάσθη ἡ κατάστα- ση τοῦ σύρτη τῆς κρεβατοκάμαρας, ἐδοκιμάσθη τὸ κλεί- σιμο καί τὸ ἀνοίγει τοῦ παραθύρου τῆς κρύπτης, ἔγινε ἔρευνα προσεκτικὴ στὴν αὐλούλα. Τίποτε, Ὁ μάνδαλος ἦταν ἀθικτός. Τὸ παράθυρο δὲν μπορούσε οὔτε ν' ἀνοίξῃ, οὔτε νὰ κλεισθῇ ἀπὸ ἔξω.

Οἱ ἔρευνες ἐστρέφοντο πρὸς τὴν Ἀνριέττα. Ἐξέτασαν τὴν τῆς τῆς ζωῆς κι' ἐπιστοποίηθη ὅτι μέσα σὲ τρία χρό- να εἶχε βγῆ ἔξω τέσσερες φορές γιά ὠρισμένο σκοπὸ. Κι' ἐπειδὴ ἔγινε μιά κλοπὴ μεταξὺ μιᾶς πόρτας μανδα- λωμένης κι' ἐνὸς κλειστοῦ παραθυριοῦ, ὁ ἀνακριτῆς ὕστερα ἀπὸ τέσσερις μῆνες κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Ντρέ Σουμπίζ εἶχε πούλῃσει τὸ κόσμημα ἐπειδὴ βρέθηκαν σὲ οἰκονομικὰ στενωχῶριες, καί ἔτσι ἐχαρακτήρισε τὴν ὑπόθεση περατωμένη.

Ἡ κλοπὴ τοῦ περιδεραίου εἶχε τρομερὲς συνέπειες διὰ τοὺς Ντρέ Σουμπίζ. Οἱ πιστωταὶ τους, ἀφοῦ δὲν εἶχαν πλέον τὸ πολῦτιμο περιδέραϊο, δυσκόλως τοὺς ἐνεπι- στεῦοντο καί βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ πούλῃσουν καί νὰ ἐνυποθηκεύσουν. Θὰ κατεστρέφοντο δὲ ἐντελῶς ἂν δὲν ἔπρηναν διὰ σοβαρὲς κληρονομίης.

Ἡ ὑπερῆφάνειά τους συνετρίβη. Ἡ κόμησσα θεωροῦσε ὑπεύθυνη γιά ὅλα τὴν παλαιὰ συμμαθήτριά τῆς. Μνησικα- κοῦσε ἐναντίον τῆς καί τὴν κατηγοροῦσε φανερά. Στὴν ἀρχὴ τὴν περιώρισε στὸ διαμέρισμά των ὑπηρεσιῶν, ἔπειτα τὴν ἐξώρισε.

Ὑστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἡ κόμησσα ἔλαβε ἕνα γράμμα τῆς, πού τὴν ἐξέπληξε πολὺ. Τῆς ἔγραφε: «Κυρία. Δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Διότι σεῖς βεβαίως, ἔτσι δὲν εἶναι; σεῖς μοῦ τὰ στείλατε. Ἀσφα- λῶς σεῖς. Κανένας ἄλλος δὲν ἔξερε ὅτι κατέφυγα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χωριό. Ἀν ἀπατώμαι, συγχωρήστε με καί δε- χθῆτε τοῦλάχιστον τὴν ἔκφραση τῆς εὐγνωμοσύνης μου γιά τίς περασμένες εὐεργεσίας σας».

Τὴν ἤθελε νὰ εἰπῇ; Ἀφοῦ ἡ κόμησσα τὴν εἶχε καταδιώξει ποῖες εὐεργεσίες ἐννοοῦσε; Τῆς ἐζήτησαν νὰ ἐξηγηθῇ καί ἀπάντησε ὅτι εἶχε λάβει ταχυδρομικῶς μέσα σ' ἕνα ἀπλὸ γράμμα, δύο χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων. Ἐστει- λε καί τὸ φάκελλο αὐτοῦ τοῦ γράμματος εἶχε σφραγίδες τοῦ ταχυδρομείου τῶν Παρισίων καί παραμορφωμένο γράμμα καὶ χαρακτῆρα. Ποιὸς τῆς εἶχε στείλει αὐτὴς τίς δύο χιλιάδες φράγκα καί γι' αὐτὴν; Ἡ δικαιοσύνη ἀρχισε τὰς ἐ- ρευνὲς τῆς. Ἀλλὰ κανένα ἴχνος δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακα- λῶσουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι.

Τὸ ἴδιο ἔγινε ὕστερα ἀπὸ δώδεκα μῆνες. Καί γιά τρίτη φορά καί γιά τετάρτη φορά καί κάθε χρόνο, ἔξη φορές, μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸν πέμπτο καί τὸν ἕκτο χρόνο, τὸ πο- σὸν ἐδιπλασιάσθη, πρᾶγμα πού ἐπέτρεψε στὴν Ἀνριέτταν πού ἀρρώστησε, νὰ ὑποβληθῇ στὴν πρέπουσα θεραπεία. Καί ἄλλη διαφορά: Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν σωστὴ τὴ διεύθυνση διὰ ἐπιστολὰς ἐπιστράφησαν τὴν μιά τὴν εἶχε ταχυδρο- μῆσει ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γερμανὸ κάποιος Ἀγκωτῦ, τὴ δεύ- τερη ἀπὸ τὸ Σουρέσαν νέας Πεισιάρ. Καί τὰ δύο αὐτὰ πρό- σωπα ἀπεδείχθη ὅτι ἦταν ἀνύπαρκτα.

Ὑστερα ἀπὸ ἔξη χρόνια ἡ Ἀνριέττα ἐπέθανε, καί τὸ αἶνιγμα ἔμεινε ἄλυτο.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν γνωστὰ εἰς τὸ κοινόν. Κι' ἔτσι τὸ περι- δέραϊο, πού ἀνεστάτωσε τὴ Γαλλία κατὰ τὸ τέλος τοῦ δε- κάτου οὐδούου αἰῶνος, ἐπροκάλεσε τὴν συγκίνηση ὕστερα ἀπὸ δύο αἰῶνας. Ἀλλ' ἐκεῖνο πού πρόκειται νὰ εἰπῶ δὲν τὸ ξέρουν παρὰ μόνον οἱ κυρίως ἐνδιαφερόμενοι καί μερι- κά πρόσωπα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ κόμης ἐζήτησε ἀπόλυτη ἐξε- μύθεια. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι σίγουρο πῶς ἀργά ἡ γρήγορα αὐτοὶ θ' ἀναιρέσουν τὴν ὑπόθεσίν τους, ἐγὼ δὲν διστάζω

νὰ σχίσω τὸν πέπλο καί νὰ δώσω τὴν ἐξήγησιν τῆς εἰδή- σεως πού δημοσιεύθηκε στίς προχθεσινὲς ἐφημερίδες, εἰδή- σεως πού εἶναι παράδοξη καί προσέθεσε μεγαλειότερο σκο- τὰδι στὸ μυστήριό αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

Πρὸ πέντε ἡμερῶν ὁ κόμης Ντρέ Σουμπίζ ἔδινε ἕνα γεῦμα. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦσαν οἱ δύο ἀνηψιὲς του, ὁ πρόεδρος Ἐσαβίλ, ὁ βουλευτῆς Μποκά, ὁ ἱππότης Φλω- ριάν, πού τὸν εἶχε γνωρίσει ὁ κόμης στὴ Σικελία, καί ὁ στρατηγὸς μαρκήσιος ντὲ Ρουζιέρ, ἕνας παλαιὸς γνώριμος τοῦ σπιτιοῦ. Μετὰ τὸ γεῦμα καί τὸν καφέ ἀρχισαν νὰ κα- πνίζουν. Μία κυρία ἔρριχνε τὰ χαρτιά καί γελοῦσαν μὲ τίς προφητίες τῆς, ἄλλοι μιλοῦσαν γιά διάφορα ἐγκλή- ματα καί ὁ Ρουζιέρ θυμήθηκε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ περιδε- ραίου. Ἀμέσως ὁ καθ' ἕνας εἶπε τὴ γνώμη του. Ἐκανε καθ' ἕνας τὴν ἀνάκρισίν του μὲ ὅποιον τρόπο ἤθελε κι' ἔβγα- λαν ὅλοι ἀπὸ ἕνα συμπέρασμα. Ὅλα ἦταν ἀπίθανα τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.

—Καί σεῖς, κύριε; ρώτησε ἡ κόμησσα τὸν ἱππότη Φλω-

ριάνι, τὸν μόνο πὺ δὲν εἶχε μιλήσει καὶ θόλου, σὲ ποιὰ γνώμη ἔχετε;

—“ὦ, ἐγώ, κυρία, δὲν ἔχω γνώμη!

Διαμαρτυρήσαν ὅλοι. Ὁ ἱππότης εἶχε λίγο πρὶν διηγηθῇ, μὲ τρόπο πραγματικῶς χαριτωμένο καὶ εὐχάριστο, διάφορες περιπέτειες, σὲ τίς ὁποῖες εἶχε ἀναμιχθῇ μὲ τὸν πατέρα του, ἀνώτερον ἀστυνομικὸ στὸ Παλέρμο, καὶ σὲ τίς ὁποῖες ἐφάνη ἡ κρίσις καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του γι’ αὐτὰ τὰ ζητήματα.

—Ὁμολογῶ, εἶπε, ὅτι μοῦ συνέβη νὰ πετύχω, σὲ μερικὲς περιστάσεις πὺ ἔπασαν ἔξω καὶ οἱ πῖο ἱκανοί. Ἀλλ’ ἀπ’ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔως τὸ νὰ πιστέψω τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ Σέρλοκ-Χόλμς. Καὶ ἔπειτα πολὺ λίγο ἔξρω περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ οἰκοδεσπότης διηγήθηκε τὴν ἱστορία. Ὁ ἱππότης εἶπε ὅτι ἡ-υπόθεση ἦταν ἀπλή.

—“Α, εἶπε, ἔχουμε ἕνα δεδομένο. Ὅτι ὁ κλέφτης δὲν μποροῦσε νὰ μῇ παρὰ μονάχα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας ἢ ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἀποθήκης. Κι’ ἐπειδὴ δὲν ἀνοίγεται ἀπ’ ἔξω μὴ μανδαλωμένη πόρτα, φανερὸ εἶναι ὅτι μῇκε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—“Ἦτανε κλειστό! εἶπε ὀρθὰ κοφτὰ ὁ κόμης.

—Φθάνει λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Φλωριάνι, χωρὶς νὰ προσέξῃ στὴ διακοπὴ, νὰ φιαχθῇ μὴ γέφυρα νὰ τοποθετηθῇ δηλαδὴ ἕνα σανίδι ἢ μὴ σκάλα, νὰ τοποθετηθῇ ἢ μὴ ἄκρη στὸ μπαλκόνι τῆς κουζίνας καὶ ἢ ἄλλη στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθυριοῦ καὶ ἀμέσως ἢ θήκη μὲ τὸ κόσμημα...

—“Ἀλλὰ σὰς ξαναλέω ὅτι τὸ παράθυρο ἦταν κλειστό! φώναξε ὁ κόμης ἀνυπόμονα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Φλωριάνι ἀπάντησε ἀφελῶς.

—Παραδέχομαι ὅτι ἦταν ἄλλα δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ κανένας φεγγίτης;

—Πῶς τὸ ξέρετε;

—“Ἐν πρώτοις γιὰτὶ κατὰ κανόνα ἔχουν φεγγίτη ὅλα τὰ μέγαρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ἔπειτα ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι, γιὰτὶ διαφορετικὰ ἢ κλοπὴ θὰ ἦταν ἀνεξήγητη.

—Πραγματικῶς, ὑπάρχει φεγγίτης, ἀλλ’ ἦταν κλειστός, ὅπως καὶ τὸ παράθυρο. Καὶ οὐτε δώσαμε προσοχὴ σ’ αὐτά.

—Λάθος. Ἄν ἐπρόσεχαν, θὰ ἔβλεπαν ὅτι ἦταν ἀνοικτός. Δὲν ἀνοίγει ὅπως ὅλοι, μὲ ἕνα πλεκτὸ σύρμα πούχει στὴν ἄκρη ἕνα δακτυλίδι; Καὶ δὲν κρεμώτανε μεταξὺ τοῦ παραθυριοῦ καὶ τοῦ μπαγιού;

—“Ακριβῶς. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω.

—Νά! Ἀπὸ μὴ χαραμάδα πὺ ἀνοίξε στὸ τζάμι, ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος ἔως τὸ κάτω, κοντὰ στὸ στοκάρισμα μπόρεσε μὲ ἕνα ἐργαλεῖο, ἄς ὑποθέσωμε μὲ μὴ σιδερένια βέργα πὺ εἶχε ἀγκίστρο, στὴν ἄκρη, νὰ γαντζώσῃ τὸ δακτυλίδι, νὰ τραβήξῃ καὶ ν’ ἀνοίξῃ.

Ἀλλ’ ὁ κόμης ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ ἦταν ὅλα αὐτὰ καλὰ, ἂν ὑπῆρχε ἡ χαραμάδα. Ἀλλὰ τέτοια χαραμάδα δὲν ὑπῆρχε. Ὁ Φλωριάνι ἐπέμενε ὅτι ὑπάρχει καὶ ὁ κόμης, σχεδὸν θυωμένος, τοῦ παρέτήρησε ὅτι δὲν μποροῦσε ν’ ἀρνήται ὅσα διεπίστωσε ἢ ἀνέκρισις, αὐτὸς πὺ δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ τὴν ὑπόθεση. Κι’ ἔφυγε νὰ πᾶν νὰ βεβαιωθῇ γιὰ ὅλα αὐτά. Ὅλοι περιμέναν τὸ γυρισμὸ του μὲ πραγματικὴ ἀγωνία, καὶ σὲ λίγο τὸν εἶδαν ἐμβρόντητο καὶ κατακίτρινο.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμη... ἐπιθύρισε, οἱ ἀποκαλύψεις σας εἶναι τόσο ἀπροσδόκητοι... Ἀληθινὰ... ἢ χαραμάδα ὑπάρχει ἀκριβῶς στὸ μέρος πὺ εἶπατε... Ἀ, πὲς τε μου, τί συνέβη, κατὰ τὴ γνώμη σας;

Ὁ ἱππότης ἐξέθεσε ἀπλᾶ τὴ γνώμη του, ὅτι ὁ κλέφτης τοῦς εἶδε πὺ ἔφυγαν γιὰ τὸ χορὸ, ἔφιαξε τὸ γεφυράκι του, ἔκοψε τὸ γυαλί, ἀνοίξε τὸν φεγγίτη, καὶ τὴ νύχτα πὺ ἔκοιμάντο, τρύπωσε ἀπ’ αὐτὸ τὸν φεγγίτη καὶ πῆρε τὸ περιδέραιο. Καὶ ἐπειδὴ ὁ φεγγίτης ἦταν μικρὸς καὶ ἄνδρας δὲν χωροῦσε, σημείων ὅτι ὁ κλέφτης ἦταν παιδί, χωρὶς ἄλλο τὸ παιδί τῆς Ἀνριέττας, πὺ εἶχε ξεκαρφώσει

τὰ ράφια τῶν τετσερέδων πὺ εἶχε φιάξει μ’ αὐτὰ γεφυρούλα κι’ εἶχε τραβήξῃ τὸ γάντζο μὲ τὴν τοιμπίδα. Ὁ κόμης ἀνέβη στὴν κουζίνα καὶ δὲν ἐξεπλάγη κανεὶς ὅταν ἐγύρισε καὶ τὰ ἐβεβαίωσε ὅλα αὐτά. Πραγματικῶς τὰ ράφια ἦταν ξεκαρφωμένα, ἢ τοιμπίδα ἦταν ἐκεῖ.

—Τὸ παιδί, ἐσυνέχισε ὁ Φλωριάνι, βγήκε καὶ πῆγε στὸ σχολεῖο, ἔκρυψε τὸ περιδέραιο καὶ ἡ δικαιοσύνη ἀντὶ νὰ στραφῇ σ’ αὐτὸ, ἐβασάνιζε τὴ μητέρα του, πὺ δὲν ἦταν ἀνακατωμένη καθόλου σ’ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ὅπως τὴν κατηγορεῖτε σὲς, ἀ.

κόμα καὶ τώρα. Τοῦς δώξατε. Τὸ παιδί πὺ λούσε σιγὰ σιγὰ τὰ διαμάντια κι’ ἐσιελνε χρήματα σὲ τὴ μητέρα του. Ποῦ νὰ φαντασθῇ αὐτὴ ἡ καὶ.

μὲν ποῖος τῆς ἔστειλε τὰ χρήματα; Καὶ ἔγραψε σὲ σὰς καὶ σὰς ἐξέφραξε τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Ἀδριστη δυσφορία ἐβασάνιζε τοὺς Ντρε Σουμπίζ καὶ τοὺς

καλεσμένους. Στὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ Φλωριάνι, ἐκτός ἀπὸ τὴν πεποίθησι, πὺ τόσο ἐτάραξε τὸν κόμητα, ὑπῆρχε καὶ μὴ ἐχθρική εἰρωνεία. Ὁ κόμης ἀφῆσε βεβιασμένο γέλιο καὶ ἔχαρκτηρίσε ὡς ἔξυπνο παραμῦθι ὅλα αὐτὰ πὺ τοὺς ἐξέθεσε.

—Ὅχι! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Βγάζω τὰ συμπεράσματά μου ἀπὸ αὐτὰ πὺ μοῦ εἶπατε. Φαντάζομαι τὴ ζωὴ τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ, ἐκεῖ κάτω, στὸ βῆθος τῆς ἐπαρχίας, τὴ μητέρα πὺ πέφτει στὸ κρεβάτι, τίς πονηριὲς τοῦ μικροῦ πὺ πουλᾷ τὰ διαμάντια γιὰ νὰ τὴ σώσῃ, Ἐκείνη πεθαίνει. Περνᾶνε χρόνια. Τὸ παιδί μεγαλώνει, γίνεται ἄνδρας. Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ στὰ μέρη ὅπου ἐπέρασε τὰ παιδικὰ του χρόνια, φαντάζεται πὺς ξαναβρίσκει ἐκείνους πὺ κατηγοροῦσαν τὴ μητέρα του. Καὶ γιὰ σκεφθῇτε τί ἐνδιαφέρει θὰ εἶχε μὴ τέτοια συνάντησι στὸ παλὸ σπῖτι, ὅπου ἔγιναν ὅλα αὐτά.

Τὰ λόγια του ἀντηχοῦσαν μέσα σὲ τὴ νεκρικὴ σιγὴ καὶ στὰ πρόσωπα τῆς κομῆσης καὶ τοῦ ἀνδρός της, ἔβλεπε κανεὶς τὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθειά τους νὰ καταλάβουν.

— Ποῖος εἶσθε, λοιπὸν, κύριε; ἐπιθύρισε ὁ κόμης.

—“Εγώ; Ἀλλὰ... ὁ ἱππότης Φλωριάνι πὺ μ’ ἐσυναντήσατε στὸ Παλέρμο κι’ εἶχατε τὴν εὐγένεια νὰ μὲ καλέσετε σπῖτι σας τόσες φορές. Προσπαθῶ ὅμως ν’ ἀναπαρστήσω μέσα μου τὴ χαρὰ πὺ θάνοιθε ὁ γυιὸς τῆς Ἀνριέττας—ἂν ζοῦσε—ὅταν θὰ βεβαιώσω ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἔνοχος κι’ ὄχι ἡ δυστυχισμένη ἢ μητέρα του, πὺ ὄχασε τὴ θέση της, ἐταπεινώθη, ἐξηυτελίσθη.

Μιλοῦσε μὲ συγκίνηση, εἶχε γύρει πρὸς τὴν κόμῆσα δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὺς αὐτὸς ἦταν τὸ παιδί τῆς Ἀνριέττας. Ὅλα του τὸ ἐπρόδιναν. Ἀλλὰ γιὰτὶ ἐπέμενε νὰ δώσῃ σ’ ὅλους νὰ καταλάβουν ὅτι ἦταν αὐτός; Ποῖο μυστήριον ἔκρυβε ἡ ζωὴ αὐτοῦ πὺ λεγότανε Φλωριάνι;

Πόσο παράδοξη ἔπρεπε νὰ ἦταν ἡ ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ τυχοδιώκτου, αὐτοῦ τοῦ κλέπτου, πὺ ἦταν μεγαλοφυὲς εἰς ἡλικίαν ἔξη ἐτῶν καὶ πὺ σήμερα, ἐπειδὴ ἐπέζητοῦσε συγκινήσεις ἢ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ κάποιο αἰσθημα ἔχθρας παθείας, ἐρχόταν νὰ βρῇ τὸ θῶμα του στὸ ἴδιο τὸ σπῖτι του, μὲ θράσος, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλη τὴ λεπτότητα ἐνὸς εὐγενοῦς ἐπισκέπτου!

Ἐσηκώθη καὶ πλησίασε τὴν κόμῆσα γιὰ νὰ τὴν ἀποχαρτήσῃ. Ἐκείνη μόλις κρατήθη νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσῃ. Αὐτὸς ἔμειδισε.

—“ὦ, κυρία, φοβώσαστε; Μήπως λοιπὸν τὰ παράειπα μὲ τὴν μικρὴ κωμωδία μου, σὰν ἕνας μάγος τοῦ σαλονιοῦ; Ἐκείνη συγκρατήθηκε καὶ ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο σαρκαστικὸ καὶ ἀπροσποίητο τρόπο.

—Καθόλου κύριε. Τὸ παραμῦθι αὐτοῦ τοῦ καλοῦ γυιοῦ μοῦ ἐκίνησε ἀπ’ ἐναντίας τὸ ἐνδιαφέρον καὶ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου εὐτυχὴ γιὰτὶ τὸ περιδέραιο εἶχε τέτοιο παρά-

δοξο προορισμό. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι ὁ γυιὸς τῆς Ἀνριέττας, ὑπῆκουσε πρὸ πάντων σὲ τὴ φυσικὴ του κλίσιν;

—Εἶμαι τῆς γνώμης πὺς δὲν ἤξερε ὅτι οἱ περισσότερες πέτρες ἦταν ψεύτικες. Γιὰτὶ ἀληθινὰ ἦταν μόνον τὰ λίγα διαμάντια πὺ ἀγοράσθησαν ἀπὸ τὸν Ἀγγλο ἀδαμαντοπῶλη, γιὰτὶ τὰ ἄλλα εἶχαν πούληθῇ ἕνα ἕνα, σύμφωνα μὲ τὴς σκληρὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς.

—Ἦταν πάντοτε τὸ περιδέραιο τῆς Βασιλίσσης, κύριε, εἶπεν ἀγερῶς ἡ κόμῆσα. Ἡ παράδοσις λέει ὅτι ὁ Ρετῶ

δὲ Βιλέτ, δὲν ἔθιξε καθόλου τὸν σκελετὸ. Ἐκατάλαβε ὅτι τὰ διαμάντια ἀποτελοῦσαν ἀπλῶς τὸ διάκοσμο, καὶ τι δευτερεῖον ἄλλ’ ὅτι τὸ πραγματικὸ, τὸ οὐσιῶδες καλλιτέχνημα ἦταν ὁ σκελετὸς, ἦταν αὐτὸ τὸ δημιούργημα τοῦ τεχνίτου, τὸ ἐκατάλαβε αὐτὸ καὶ τὸν ἐσεβάσθη. Νομίζετε ὅτι καὶ ὁ γυιὸς τῆς Ἀνριέττας, τὸ κατὰλαβε ἀμέσως;

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ σκελετὸς ὑπάρχει. Τὸ παιδί τὸν ἐσεβάσθη.

—Λοιπὸν, κύριε, ἂν συμβῇ νὰ τὸν συναντήσετε, θὰ τοῦ εἰπῇτε ὅτι κατακρατεῖ ἀδίκως ἕνα ἀπὸ τὰ λείψανα ἐκείνα πὺ ἀποτελοῦν τὴν ἰδιοκτησία καὶ τὴ δόξα μερικῶν οἰκογενειῶν καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ πάρῃ τὰ διαμάντια χωρὶς νὰ παῦσῃ ν’

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Ἡ Βελγικὴ πόλις Γκέντ εἶναι κτισμένη πᾶνω σὲ 36 νησιά.

— Στὴ Βιέννη ὑπάρχει ἕνας σύλλογος, τοῦ ὁποῦ τὰ μέλη, ὅλοι πλούσιοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ παντρεύονται φτωχὰ κορίτσια.

— Τὰ τεθωρακισμένα τραῖνα χρησιμοποιήθηκαν γιὰ πρώτη φορά στὸν Ἀμερικανικὸ Πολιτικὸ πόλεμο τῆς Ἀντιρρησίας.

— Τοὺς μεγαλύτερους σταύλους τοῦς εἶχε ὁ Οὐίλλιαμ II τῆς Γερμανίας.

— Περιλάβαιναν 2/0 ἄλογα καὶ 300 ἄμαξια πὺ στοίχιζαν τότε 400.000 λίρες.

— Τὰ δημοσιογραφικὰ τηλεγραφήματα, πὺ καταφθάνουν ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον σὲ τὴν Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα ὑπερβαίνουν τίς 2.000.000 λέξεις τὴν ἡμέρα.

— Στὴ Μασσαχουσέτη ἕνα παιδί ἐντεκα χρονῶν, ὁ Λιονέλ Μπρέτ ἔχει τὰ πῖο περιεργὰ μάτια.

— Οὕτε λίγο οὕτε πολὺ, οἱ ματιὲς του εἶναι διαπεραστικὲς ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἄκτινις X.

— Τὸ «εὐρημα» αὐτὸ οἱ εἰδικοί πρόκειται νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν γιὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα.

— Στὰς νήσους Φίτζι τὰ δόντια τῆς φάλαινης χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς κατοίκους γιὰ νομίσματα.

— Εἶναι βαμένα κόκκινα καὶ ἄσπρα καὶ τὰ πρῶτα ἔχουν ἀξία εἰκοσι φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὰ δεύτερα.

— Μία προσεκτικὴ ἐξέτασις τῶν

ἀνήκη τὸ «Περιδέραιο τῆς Βασιλίσσης» στὴν οἰκογένειά τῶν Ντρε Σουμπίζ. Μὰς ἀνήκει ὅπως τὸ ὄνομά μας, ὅπως ἡ τιμὴ μας.

Ὁ ἱππότης ἀπήντησε μὲ ἀφέλεια.

—Θὰ τοῦ τὸ εἰπῶ κυρία!

Ἐπεκλίθη μπροστὰ της, τοὺς ἐχαιρέτησε ὅλους καὶ ἔφυγε. Μετὰ τέσσερες ἡμέρες ἡ κόμῆσα εὗρεκε ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς κρεβατοκάμαράς της τὴ θήκη μὲ τὸ κόσμημα.

Ἀλλ’ ἐπειδὴ κάθε πρᾶγμα ἔχει καὶ τὸ σκοπὸ του—καὶ

λίγη ρεκλάμα δὲν βλάπτει ποτὲ—τὴν ἄλλη μέρα ἢ «Ἡχὼ τῆς Γαλλίας», ἐδημοσίευσε τὴν εἰδηση γιὰ τὴν ὁποῖαν ἀνέφερα παρὰ πᾶνω καὶ πὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

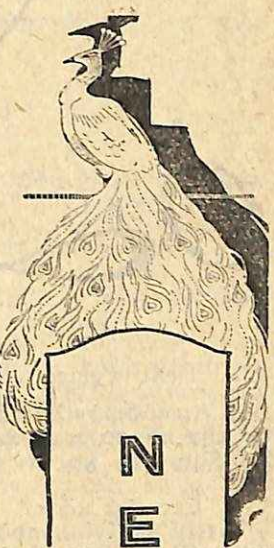
«Τὸ περιδέραιο τῆς Βασιλίσσης» τὸ περίφημο ἱστορικὸν κόσμημα, πὺ τὸ ἄρπαξαν ἄλλοτε ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν Ντρε Σουμπίζ, ἀνευρέθη ὑπὸ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, ὁ ὁποῖος ἐσπευσεν νὰ τὸ δώσῃ στοὺς νομίμους κυρίους του. Αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐξάρωμε τὴν λεπτήν καὶ ἱπποτικὴν αὐτὴν πράξιν.»

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

«Ὁ πὺ ὁ Λουπέν

τὴν παθαίνει»

καρδιῶν ἐνὸς χορτοφάγου καὶ ἐνὸς κρεοφάγου, πὺ γινε στὸ Παρίσι, ἀπέδειξε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κτύπων τῆς καρδιάς τοῦ πρῶτου ὅτανε τοὺς πενήντα ὀκτὼ, στὸ λεπτό, ἐνῶ τοῦ δευτέρου τοὺς ἑβδομήντα δύο.

— Δηλαδὴ σὲ εἰκοσι-τέσσερας ὥρες ἢ διαφορά φτάνει σὲ 20.000 κτύπους.

— Τὸ χασμουριτὸ, ὅχι μόνον εἶναι σημεῖο ὑγείας, λέγει ἕνας εἰδικός, ἀλλὰ προκαλώντας τὸ κανεὶς τοῦ περνᾶ, τὸ κεφάλι, τὸ κρῶ, τὸ σῶμα.

— Ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας ἰδρύθη πρὶν 237 χρόνια.

— Οἱ ἐκ γεννητῆς τυφλοὶ ἀναλογοῦν ἐξήντα σὲ τὸ ἕνα ἑκατομμῦριο ἀνθρώπων.

— Ἡ ἑβδομάς γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Θιβέτ, ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε ἡμέρας.

— Τὴν ἡμέρα τοῦ Σιδήρου, τοῦ Ξύλου, τοῦ Νεροῦ, τῶν Φύλλων καὶ τοῦ Χώματος.

— Τὸ μήκος τῶν οἰδηροδρομικῶν γραμμῶν ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ἐπτὰ φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν περιφέρειά τῆς γῆς.

— Στὴ Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας ἔγινε λίγους μῆνες πρὶν ὁ πῖο περιεργὸς διαγωνισμὸς ταχύτητος.

— Ἐτρεξαν ὁαλιγκάρια σὲ ἀγῶνα δρόμου.

— Τὸ ταχύτερον διήνυσε μὴ ἀπόστασις ἐνὸς μιλιοῦ σὲ δεκατέσσερες ἡμέρες.

— Στὴς νήσους Σάντο Ἰς, οἱ ἰθαγενεῖς ἐκτιμοῦν τὴν ὁμορφίαν τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός τῶν.

— Ἡ τέχνη τοῦ κολλαρίσματος εἰσή-

χθη γιὰ πρώτη φορά στὴν Ἀγγλία τὸ 1553 ἀπὸ γυναῖκες τῆς Φλαμανδίας.

— Στὴν Ἀγγλία, τὸ πρῶτο ταχυδρομεῖο ἀνοίξε τὸ 1581, στὸ Παρίσι τὸ 1642 καὶ στὴν Ἀμερικὴ τὸ 1710.

— Οἱ πῖο μικρὲς ἐφημερίδες σὲ σχῆμα ἐκδίδονται στὴν Κίνα.

— Κάθε χρόνο γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τῶν διαφόρων ποδοσφαιρικῶν ἀγῶνων στὴν Ἀγγλία, ἐξοδεύονται ἕνα ἑκατομμῦριο λίρες.

— Τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου, σύμφωνα μὲ μικροσκοπικὲς παρατηρήσεις, σὲ κάθε τετραγωνικὴ ἴντσα (δηλαδὴ 2 1/2 πόντους), περιλαμβάνει χίλιους πόρους.

— Τώρα, ἂν ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ δερμάτος ὑπολογισθῇ σὲ τέσσερα τετραγωνικά μέτρα καὶ ὀγδόντα ἑκατοστά, πρέπει οἱ πόροι του νὰ φθάνουν τοὺς 2.04000.

— Ἐνας Γερμανὸς εἰδικός, σύμφωνα μὲ στατιστικὲς τοῦ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Κινέζικη διάλεκτος διμλεῖται ἀπὸ τὸ 1/3 τῶν κατοίκων τῆς Γῆς.

— Ἀκολουθεῖ κατόπιν ἡ Ἰνδικὴ καὶ ἡ Ἀγγλική.

— Τελευταίως ἔγιναν μὲ κάθε μυστικότητα, στὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, οἱ δοκιμὲς ἐνὸς νέου ἐκρηκτικοῦ μίγματος, τοῦ ὁποῦ ποσότης δέκα γραμμαρίων ἰσοδυναμεῖ μὲ πενταπλασίαν ποσότητα μελανιτίδος σὲ καταστροφικὴ δύναμη.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ- ΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑ- ΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

Ο Κρεμιωμένος

(Συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ· ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο διοικητής της Λαμίας Όσμάν Ραντί, για να εκδικηθῇ τὸν Μπελογιάννη πὸν τὸν μισοῦσε γιατί ἦταν ἐνδοξὸς καὶ γιατί πίστευε πὼς ἦταν ἐραστής τῆς γυναίκας του Ρόζ — χανοῦμ, ἔστειλε τὸν ἐμπιστὸ του Γιουσούφ νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸ μοναστήρι τὴν Εὐάνθω, μιὰ ὁμορφὴ νέα πού τῇ νόμιζε ἐρωμένη τοῦ Μπελογιάννη. Ὁ Γιουσούφ τὴν ἔκλεψε καὶ ἐνῶ τὴν εἶχε ἀφίσει στὴν παραλία κι' ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὸ ἀλόγῳ του, τὴν ἐπῆραν Ἀλγερινοὶ κουρσάροι. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἶχε φθάσει ἐκεῖ καὶ ὁ Μούρτος, ἓνα κλεφτόπουλο δεκαοχτὸ ἐτῶν, ἐμπιστος τοῦ Μπελογιάννη. Για νὰ σώσῃ τὴν Εὐάνθω τρύπωσε κι' αὐτὸς κρυφὰ στὸ κουρσάικο, πού ἐξανόχτηκε ἀμέσως. Μέσα στὸ κουρσάικο ἦτανε καὶ ἡ γυναίκα τοῦ ἀρχιπειρατοῦ, ἡ Μπιάνκα, πού θύμωνε γιατί ὁ ἀνδρας τῆς, πού τὸν μισοῦσε, ἤθελε νὰ κἀν ἐρωμένη του τὴν Εὐάνθω, κι' ἀπεφάσισε νὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς δυο. Ἀλλὰ καὶ οἱ πειραταὶ, συνωμοτοῦσαν κι' αὐτοὶ κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τους, πού ἤθελε μοναχὰ δική του τὴν Εὐάνθω καὶ ὁ Μούρτος τρομαγμένος κατάλαβε ὅτι κάποια τρομερὴ καταστροφὴ ἐτοιμαζότανε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπελογιάννης ἔμαθε ὅτι ἔκλεψαν τὴν Εὐάνθω, ἀρπάξε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Όσμάν, τὴν Ἀζιγιέ χανοῦμ, τὴν παρέδωσε στοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὴν σκοτώσουν — ἂν δὲν τὸν ἔβλεπαν ἕως τὰ ξημερώματα — καὶ πῆγε στὸ ἀνέκτορο τοῦ διοικητοῦ νὰ γυρῇ τὴν Εὐάνθω. Ὁ Όσμάν θέλησε νὰ τὸν πιάσῃ. Ἡ Ρόζ χανοῦμ — πού κρυφάκουγε τί ἔλεγαν, τὸν ἔκρυψε σ' ἓνα ὑπόγειο, τοῦ πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ νὰ φύγουν, κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἠνέκη, τὸν ξανακλείδωσε κι' ἔφυγε, ἐνῶ στὸ ὑπόγειο ἀρχισαν νὰ τρέχουν νερά. Ἐπερίμενε ἡ Ρόζ χανοῦμ νὰ ξημερώσῃ, ὥστε νὰ σκοτωθῇ ἡ Ἀζιγιέ χανοῦμ πού τὴν μισοῦσε, καὶ ὕστερα πῆγε κι' ἔστειλε τὸν ἀνδρα τῆς νὰ βρῇ τὸν Μπελογιάννη στὸ ὑπόγειο. Ἐκεῖνος εἶχε ἀνακαλύψῃ μιὰ ὑπόνομο καὶ βγῆκε στὴν ἀλλῇ μεριά, ἀλλὰ τὸν ἔπιασαν δυὸ τοῦρκοι, φύλακες τοῦ Ναδὶρ βέη, ὅπου ἦταν ὑπηρετρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βλαχογιωργάκη. Ὁ ὑπαρχηγὸς αὐτὸς τοῦ Μπελογιάννη, πῆγε στὴν ἀδελφὴ του γιὰ νὰ τὸν βρῇ νὰ σώσουν τὸν ἀρχηγὸ τους. Τὸν εἶδε νὰ μπαίνει ἓνας πού ἀγαποῦσε τὴν Λακμὲ, τὴ γυναίκα τοῦ Ναδὶρ, ἐξήλεψε καὶ πῆγε καὶ τοῦπε πὼς στὸ σπῆτι τοῦ βρισκότανε ὁ ἀρματωλὸς καπετὰν Στάθης. Ὁ Ναδὶρ ἔτρεξε, ξύπνησε τοὺς ἀνθρώπους του κι' ἀρχισε νὰ ψάχνῃ. Εἶδαν τὸν Μπελογιάννη νὰ βγαίνει στὸν κῆπο — γιατί ἐκεῖ ἔβγαινε ἡ ὑπόνομος — τὸν ἔπιασαν καὶ σὲ λίγο ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεφτῶν ἐκλείωνε στὴ φυλακή. Ὁ Βλαχογιωργάκης τὰ εἶχε ἰδεῖ ὅλα αὐτά. Ὁταν ὁ Ναδὶρ ἔψαχνε ἦταν στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς του, ἀλλὰ ἐκείνῃ ὅταν τὴν ρώτησαν εἶπε πὼς δὲν εἶχε ἰδεῖ κανέναν.

δεξιὰ καὶ ἄριστερά του εἶχαν ταχθῇ διπλὲς σειρές. Δὲν ἄφηναν νὰ πλησιάσῃ κανεῖς. Φύλλο δένδρου ἂν ἔσαν ὠτάνε, γυρίζαν ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ τὰ τουφέκια τοῦ ἀνῆσυχου. Ἐνας κουτσὸς πού φαινότανε ζητιάνος ἀκούθοῦσε ἀπὸ μακριὰ, ἀλλὰ σ' αὐτὸν δὲν ἔδωσε κανέναν τους προσοχή. Ἐφθασαν στ' ἁλώνια, ὅπου ἦταν ἐμοιμασμένη ἡ κρεμάλα. Οἱ στρατιῶτες ἔκαναν εὐρύτατο κύκλο, νὰ μὴ πλησιάσῃ κανεῖς. Ὁ κουτσὸς ζητιάνος χῶθηκε σ' ἓνα μικρὸ λάκκο καὶ παρατηροῦσε. Καὶ πῶς ἀπὸ ἓνα φουντωτὸ θάμνο ἦταν μιὰ γυναίκα καὶ κῦτταζε, ἡ Ρόζ χανοῦμ. Ποῖα σκέψῃ τὴν ὠδήγησε ἕως ἐκεῖ, καὶ ποῖο αἶσθημα;

ἦπας γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἡδὸν τοῦ νὰ ἰδῇ τὸ κρέμασμα τοῦ ἀνθρώπου πού ποθοῦσε, ἢ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς τὸν κρέμασαν πράγματι καὶ δὲν θ' ἀπειλοῦσε πιά αὐτὴν καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς; Ποιὸς ξέρει! Ἀπὸ τὴ θέσῃ τῆς εἶδε ὅλες τῆς ἐτοιμασίες. Εἶδε τὸν Μπελογιάννη ψύχραιμο, σχεδὸν ἀδιόφορο. Εἶδε τὸ δῆμο νὰ συμπληρῶν ὅλες του τῆς προετοιμασίες καὶ νὰ πιάνῃ ἔπειτα τὸν κατάδικο. Ἡ ἀγχόνῃ ἦταν ἕτοιμη. Ἀνέβασαν τὸν Μπελογιάννη σ' ἓνα σκαμνί. Ἐπειτα τοῦ πέρασαν στὸ λαιμὸ τὴ θελειά, τράβηξαν τὸ σκαμνὶ καὶ τὸ λεβντικό σῶμα τοῦ τρομεροῦ κλέφτη αἰωρήθηκε στὸ κενό. Οἱ στρατιῶτες πού ἦταν συνειθισμένοι σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς ἐκτελέσεως, δὲν ἔδειξαν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν κρεμασμένο. Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Όσμάν Ραντί τοὺς εἶχε συστήσει νὰ γυρίσουν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα, κι' ἀφοῦ δὲν εἶχαν νὰ κάνουν ἄλλο τίποτα, ἀπεμακρύνθησαν. Ἡ Ρόζ — χανοῦμ ἐξ ἄλλου, τὴν τελευταία στιγμῇ, ἔδει-
λιασε. Καὶ τότε πού ὁ δῆμος ἔσערνε τὸ σκαμνί, αὐτὴ ἔκρυ-
βε τὰ μάτια τῆς μὲ τὰ χέρια. Καὶ χωρὶς νὰ τολμῇ νὰ
κυττάξῃ γιὰ νὰ δῇ κρεμασμένο, τὸν ἀνθρώπου πού εἶχε ἀ-
γαπήσει καὶ τὸν εἶχε καταδικάσει μονάχη τῆς, ἔφυγε γρή-
γορα, σὰν νὰ εἶχε μετανοιώσει ἐξαφνικά, ἢ σὰν νὰ τὴν κυ-
νηγοῦσε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπρόδωσε.

Στὸ μέρος τῶν ἐκτελέσεων, ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ δὲν ὑπῆρχε κανένας, καὶ οὔτε ἐφαίνοντο οἱ στρατιῶτες, ἐξ-
αιτίας τῆς παράδοξης κλίσεως τοῦ ἐδάφους. Ἐαφνικά πα-
ρουσιάσθη ὁ κουτσὸς ζητιάνος πού εἶχε παρακολουθῇ τὴ
συνοδεία. Χωρὶς νὰ κουτσάλινε τώρα, ἔτρεξε καὶ ἔσκυψε
τὴ ράχη του κατὰ ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ κρεμασμένου. Καὶ
τότε συνέβη κάτι τι τὸ ἐκπληκτικό, τὸ ἀπροσδόκητο,
τὸ ἀκατανόητο. Ὁ Μπελογιάννης ἐπάτησε στὴν πλάι τοῦ
δῆθεν ζητιάνου, ἀνασηκώθηκε λίγο, ἔπιασε τὸ σχοινί τῆς
κρεμάλας, ἀνοίξε τὴ θελειά, ἔβγαλε μέσα ἀπ' αὐτὴ τὸ κε-
φάλι του καὶ πήδησε κάτω!

Γιὰ ποῖο παράδοξο καὶ πρωτοφανὴ λόγο δὲν ἐπέθανε,
θὰ ἐξηγήσωμε ἐν καιρῷ. Εἶχε μοναχὰ ἐξογκωμένες τῆς
ρῆλες τοῦ λαιμοῦ του καὶ κόκκινο τὸ δέρμα του. Ἀνέ-
πνευσε λίγες στιγμὲς βαθειά, ἔτριψε τὰ νεῦρα τῆς κεφα-
λῆς του, ἀπὸ τὸ πῶς μέρος τῶν αὐτιῶν του ἕως τὴ βασι-
τοῦ τραχήλου του κι' ὕστερα εἶπε στὸν δῆθεν ζητιάνο.

— Φεύγα γρήγορα. Γιατί ὅταν οἱ στρατιῶτες φθασοῦνε
στὴ λεῦκα, θὰ σὲ ἰδοῦνε ἂν κυττάξουν κατὰ δῶ...
Ὁ δῆθεν ζητιάνος πήδησε μέσα στὴν τάφρο πού περνοῦσε
ἐπὶ τὰ στ' ἁλώνια καὶ ἐξαφανίστηκε. Ὁ Μπελογιάννης ἐπῆ-
ρε τὴν ἀντίθετη διεύθυνση.

— Ἀ, Ρόζ χανοῦμ πού ἦρθες νὰ μὲ δῆς κρεμασμένο!

— Ἐνῶ εἶσαι. Καρτέραμε κι' ἔφτασα.
Μὲ βῆμα ταχύ, πηδώντας καὶ σχεδὸν τρέχοντας, ἀπομα-
κρύνθη ἀπὸ τὸν τόπο τῶν ἐκτελέσεων. Κανεῖς δὲν φαντά-
σκε ὅτι μποροῦσε νὰ συμβῇ ἓνα τέτοιο ἀπίστευτο πρᾶγ-
μα, καὶ οἱ στρατιῶτες, οὔτε κατὰ τύχην δὲν ἐγύρισαν νὰ
κυττάξουν, ὅταν ἔφθασαν στὸ ὕψωμα ὅπου μιὰ μεγάλη
λεῦκα, κι' ἀπ' ὅπου φαίνονταν ἡ κρεμάλα. Ἀφισαν τὴ
φροντίδα νὰ τὸν ξεκρεμάσουν καὶ νὰ τὸν θάψουν σ' ἐκεῖ-
νος πού θὰ τολμοῦσαν νὰ ἐνδιαφερθοῦν γι' αὐτόν. Ἐν

τούτοις ὁ Μπελογιάννης ἐφρόντιζε ν' ἀκολου-
θῇ τέτοια κατεύθυνση, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἰδῇ
κανεῖς, καὶ προχωροῦσε κατὰ τὴ θάλασσα, πα-
ραδομένος στῆς τρομερὲς σκέψεις του.

Ἐαφνικά, εἶδε νὰ προβάλλωνται κατ' ἐπάνω
τοῦ δέκα ὅπλα. Στάθηκε ἐκπληκτος
καὶ κῦτταξε γύρω του. Ἦταν ζω-
ένος ἀπὸ κρυμμένους ἐχθρούς,
πὸ τὸν ἐσημάδευαν ἀπὸ ὅλες τῆς
μεριές. Τὴν ἴδια στιγμῇ, εἶδε νὰ
προβάλλῃ πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους
μιὰ θαυμασίως ὠραία γυναί-
κα, μιὰ πάνοπλη Ἀλγερινή,
ἡ πανέμορφη Μπιάνκα.

— Στὸν τόπο, κρεμασμένε
πού δὲν πεθαίνεις! ἀκούσε
νὰ τοῦ λέῃ ἡ ἀγωνιστὴ του
γυναίκα ἐκείνῃ. Στὸν τόπο,
γιατὶ τὰ βόλια μας δὲν
ἀστειεύονται, ὅπως ἡ θη-
λειά.

Ἦταν ἄσπλος. Οἱ στρα-
τιῶτες τοῦ τὰ εἶχαν πάρῃ
ὅλα. Ν' ἀμυνθῇ δὲν μπο-
ροῦσε, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πα-

ραδοθῇ ἔτσι, σὲ μιὰ γυναίκα, τὸ θεώρησε ἀτιμωτικό.
— Ἀν δοκιμάσῃς νὰ φύγῃς, τοῦ ξαναφώναξε ἡ Μπιάν-
κα, τὰ παλληκάρια μου θὰ σὲ σκοτώσουν... Παραδώσου!
Ταράχθηκε, θύμωνε, ἀγρίεψε ὁ Μπελογιάννης. Πῶς ἦταν
δυνατὸ ν' ἀφίσῃ νὰ ταπεινωθῇ ἀπὸ μιὰ γυναίκα;

— Ἀ, πανάθεμά σε, πεντάμορφη κακούργα! τῆς ἐφώναξε.
Καὶ ἀδιαφορῶν γιὰ κάθε τι πού θὰ ἐπακολουθοῦσε, πῆ-
δησε κατ' ἐπάνω τῆς. Ἐκείνῃ ἐπρότεινε τὸ πιστόλι τῆς,
ἐνῶ οἱ κουρσάροι κολλοῦσαν τὰ δακτυλὰ τους στῆς σκαν-
δάλες τῶν τουφεκιῶν τους.

— Στὸν τόπο! φώναξε καὶ πάλι ἡ κουρσάρα. Γιατί, ἔνα
ἀκόμα βῆμα ἂν κάνῃς!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΨΥΧΗΣ ΘΥΕΛΛΑ

Εἶπαμε ὅτι ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα ἡ ὁμορφὴ ἀρχικουρσάρα,
ἐπρόδωσε τὸν πυρετῶδη πόθο πού εἶχε νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς τῶν
τολμηρῶν αὐτῶν πολεμιστῶν, ν' ἀνακηρυχθῇ ἔπειτα βασι-
λισσά τῶν κουρσάρων, καὶ ἀφοῦ συγκεντρώσει ἔτσι στὰ
χέρια τῆς μιὰ τεράστια δύναμη, νὰ υπαγορεύῃ τοὺς
ὅρους τῆς σὲ βασιλεῖς καὶ αὐτακράτορες, στὸ Σουλτάνο,
στοὺς Βενετούς καὶ τοὺς Ρώσους.

Πολυχρόνιος σκέψεις πού τῆς βαστοῦσε μυστικές μέσα
τῆς ἕως τότε διαμορφώθησαν σὲ ἀποφάσεις καὶ σχέδια, κι'
αὐτὸ γιατί ἐπῆγαν στὸ καρὰβι τους τὴν δυστυχισμένη τὴν
Εὐάνθω. Δὲν τὴν εἶχε ἰδῇ ἀκόμα. Δὲν τὴν ἐξήλεψε γιατί
τὰν ἐπόθησε ὁ ἀνδρας τῆς. Τὴν μισοῦσε γιατί ἦταν ὠραία,
τὴν ἐξήλεψε γιατί ἀπειλοῦσε νὰ τῆς πάρῃ τὰ πρωτεῖα.
Ἀλλὰ μιὰ ὠραία ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ μέσα αὐτῇ. Καὶ
μιὰ κυρίαρχη ὁμορφιά ἢ δική τῆς.

Γιατὶ καὶ τὴ λάμψη τῶν θαυμασίων ματιῶν τῆς καὶ τὴν
ἀκτινοβολία τῆς ὅλης μορφῆς τῆς θὰ μεταχειρίζονταν ἡ
Μπιάνκα, μαζί με τὴ γεναιότητα, τὴν τόλμην καὶ τὴ δύναμίν
τῆς. Μιὰ γυναίκα ἄλλως τε, πού προκαλεῖ μόνον πόθους
κι' ὄχι φόβο, μιὰ τέτοια γυναίκα εἶναι ἀφορρὴ ἐπροόπτων
καὶ δυστυχημάτων, ὅταν βρίσκεται μέσα σ' ἓνα κουρσάικο
μὲ τόσοι μισοαγρίους πολεμιστὰς πού ζοῦν μακριὰ ἀπὸ
τὸν κόσμο καὶ τῆς γυναῖκες. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ λείψῃ ἡ
Εὐάνθω καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ λόγο: Γιὰ νὰ μὴ ἐξερεθίσῃ
τὰ κτηνώδη ἔνστικτα τοῦ πληρώματος. Ἐπρεπε νὰ τὴν
σκοτώσῃ καὶ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ γιὰ
νὰ προκαλέσῃ τὸν Μπελοῦλ σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ πάλη
πού θὰ ἔκρινε γιὰ τὴν τύχην τους:

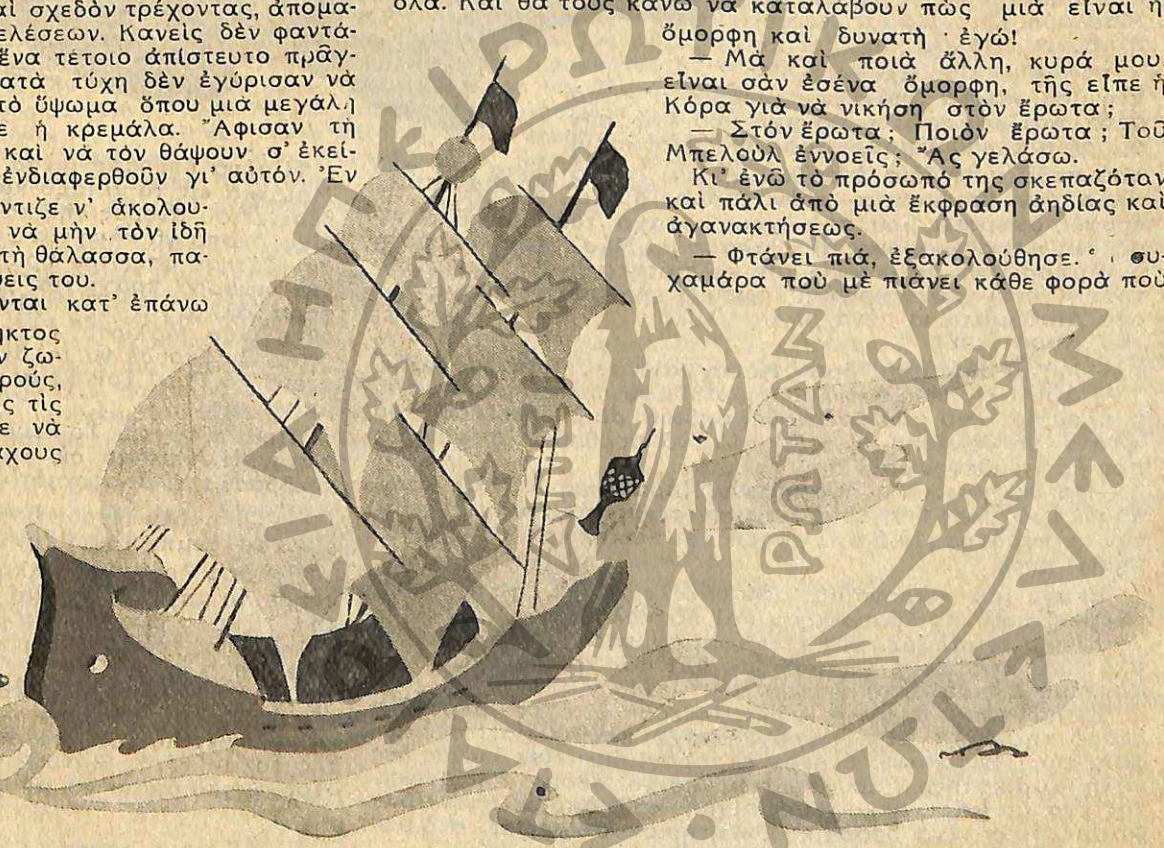
— Ἀ, εἶπε σιτὴ σκλάβά τῆς, ἐνῶ ἐτοιμαζότανε ν' ἀνέβῃ
μαζί τῆς στὸ καϊστρώμα. Σήμερα θὰ τὰ ξεκαθαρίσουμε
ὅλα. Καὶ θὰ τοὺς κάνω νὰ καταλάβουν πὼς μιὰ εἶναι ἡ
ὁμορφὴ καὶ δυνατὴ ἐγώ!

— Μὰ καὶ ποιά ἄλλη, κυρά μου,
εἶναι σὰν ἐμένα ὁμορφὴ, τῆς εἶπε ἡ
Κόρα γιὰ νὰ νικήσῃ στὸν ἔρωτα;

— Στὸν ἔρωτα; Ποιὸν ἔρωτα; Τοῦ
Μπελοῦλ ἐννοεῖς; Ἀς γελάσω.

Κι' ἐνῶ τὸ πρόσωπό τῆς σκεπαζόταν
καὶ πάλι ἀπὸ μιὰ ἐκφραση ἀηδίας καὶ
ἀγανακτικῆς.

— Φτάνει πιά, ἐξακολούθησε. Ὁ συ-
χαμάρα πού μὲ πιάνει κάθε φορὰ πού

ρίσι, τὸν πατέρα του καὶ τὴν Φοῦλμεν, ἐλθισμόνησε τὰ πάντα. Αὐτὴ βρισκόταν ἐκεῖ, τὴν ἐβλεπε, ἦταν κοντὰ της, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἐγραψε στὴ Φοῦλμεν, ἔδωσε τὸ ἀλόγῳ του εἰς ἕνα ταχυδρόμον με τὴν διαταγὴν νὰ τὸ ξαπαπᾷ στὸ Παρίσι, κι' ἐκάθησε κοντὰ στὴν Κυρία. Τὸ λεωφορεῖο σὲ λίγο ξεκίνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'.

Η ΑΠΑΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗ

Ὅκτὼ ἡμέρες ἀργότερα ἕνας ἄνθρωπος σαράντα περὶ πού ἐτῶν, κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα ὠραῖο κοριτσάκι, περὶ πατοῦσε στὴ λεωφόρο πού φέρνει ἀπὸ τὴν Βάδην εἰς τὸ πλῆσιον χωριὸ Ὀός. Φαινότανε ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ξένους πού παραβρίθων ἐκεῖ καὶ τὸ κοριτσάκι διαρκῶς τὸν ρωτοῦσε, ἂν δὲν θὰ ἐρχώτανε ἡ μαμά του. Τέλος ἕνα ταχυδρομικὸ ἀμάξι ἐφάνη ἐρχόμενο. Ὅταν ἐπλησίασε, ἐστάθη καὶ μιά νεαρή γυναῖκα ἐπήδησε κάτω. Ἐτρεξε, ἄρπαξε τὸ κοριτσάκι, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φιλῇ παραφόρως. —Μαργαρίτα... κυρία... ἐτραύλισε ὁ ἄνδρας.

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπήντησε ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε νὰ φιλῇ τὸ κορίτσι της. Τῆς προσέφερε τὸ μπράτσο του, ἀλλ' αὐτὴ ἀρνήθηκε.

—Εὐχαριστῶ, κύριε, τοῦ εἶπε, εἶναι περιττό, θὰ κρατῶ ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Ρόζα μου.

Ὁ κύριος δ' Ἀστὺ—γιατὶ αὐτὸς ἦταν— τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπο ἦταν ἰδρωμένο ἀπὸ ἀγωνία, ἀκολουθοῦσε περιλύπως. Ἡ κόμησα μιλοῦσε μετὰ τὸ κορίτσι της, κι' ἐφθασαν ἔτσι ἕως τὸ σπίτι πού εἶχε ἐνοικίασῃ ὁ κόμης καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν δίπλα σὲ κεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ὁ Ἑρμάνδος στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τὴν Κυρία καὶ τὸ Μαῦρο Γάντι.

Ὁ κ. Ἀστὺ ἐπῆγαινε ἐκεῖ χάριν τῆς υγείας του καὶ ἡ κόμησα τὸν ἐσυντρόφευε. Ἀλλ' αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ κόμησα ἄρχισε δεκαπέντε ἡμέρες καὶ δ' ἄλλους λόγους ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ περιστατικοῦ πού διηγήθημεν.

Ἀνέβηκαν σπῖτι τους. Τὸ κοριτσάκι ἔμεινε στὸν κῆπο νὰ παίξῃ. Κι' ἔτσι ἡ κυρία Ἀστὺ βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τὸν ἄνδρα της πού μπήκε στὴν κάμαρά της.

Ὁ δ' Ἀστὺ, στεκόντανε ἐμπρὸς της σὺν ἐγκληματικῇ ἀπάντησι δικαστοῦ. Ἡ κόμησα ἦταν ἴταραχη.

—Κυρία!... Μαργαρίτα!... ἐφέλλισεν ὁ δ' Ἀστὺ, πού θέλησε νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι καὶ νὰ γονατίσῃ μπροστὰ της.

Μειδίαμα περιφρονητικὸ φάνηκε στὰ χεῖλη της.

—Συγγνώμην κύριε, τοῦ εἶπε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιμένετε σ' αὐτὸ ἀπολύτως, ἄς ἐξηγηθοῦμε λίγο, πρᾶγμα πού πιστεύω πὼς καὶ κανόνισῃ τὴ θέση μας.

Ἐκάθησε σὲ μιά πολυθρόνα καὶ τὸν ἐκύτταξε κατάματα.

—Ξέρετε, κύριε, τοῦ εἶπε, πὼς-δὲν ἔμεινε μετὰ παντρεῦσαστε ἰσχυρισθῇ κατε ὅτι μ' ἐσώζατε ἀπὸ τὴ ντροπὴ. Γιὰ νὰ μὴν παντρεῖθῃ ἕνα γέρο πού ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ ὁ πατέρας μου, εἶχα τὸ θάρρος νὰ κλεφτῶ μ' ἕνα ἄνθρωπο πού ἀγαποῦσα, τὸν Γοντράνον δὲ Λασού. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον πού σκοτώσατε σὲ μονομαχία, ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια, ξέρετε καλὰ ὅτι τὸν παρουσιάσατε στὰ μάτια μου ὡς ἕνα ἄτιμον: Ἐνῶ εἶμασταν εἰς ἕνα χάνι, ἤλθατε μετὰ μιά κυρία κι' ἐκείνη ἰσχυρίσθη ὅτι ἦταν γυναῖκα του. Τὸν ἐγκατέλειπα καὶ σὰς πῆρα. Νόμισα πὼς μ' ἐσώσατε ἀπὸ τὴν ντροπὴ. Ἐπὶ δύο χρόνια σὰς θεωροῦσα σωτήρα μου καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ σὰς ἀγαπήσω προσπαθοῦσα νὰ σὰς κάνω εὐτυχῇ. Μιά μέρα ὁ πέπλος ἐσπασε, μοῦ ὡμολογήσατε ὅτι ὁ Γοντράνος δὲν ἦταν παντρεμένος, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη πού παρουσιάσθη στὸ χάνι γιὰ γυναῖκα του εἶχε πληρωθῇ ἀπὸ σὰς κι' εἶχε ἔρθει ἐκεῖ γιατί ἐσεῖς τὴν ἐστει-

λατε. Ἐπειτα μιά ἐπιστολὴ σας πού τὴν βρήκα τυχαῶς ἐπιστολὴ πού τὴν ἔγραψε κάποιος τυχοδιώκτης ταγματάρχης, μοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ Γοντράνος δὲ Λασού ἦταν ὑποχείριός σας. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κύριε, ἡ εὐγνωμοσύνη πού αἰσθανόμουν γιὰ σὰς μετεβλήθη σὲ μῖσος: ἡ ὑπόληψις σὲ περιφρόνηση.

—Ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ ἐγὼ καὶ μετανῶ! ἐφώνασε ὁ κόμης με λυγμούς. Δὲν βλέπετε ὅτι ὑποφέρω; Τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν, ἀπὸ τότε, πού, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, εἶσατε ξένη γιὰ μένα.

—Ἡ Μαργαρίτα Πὸν ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους της. —Ὁ Γοντράνος δὲ Λασού, ἀπάντησε, πέθανε.

—Ἀ! φώναξε μετὰ πνιγμένη φωνὴ ὁ κόμης. Τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη.

—Πάντοτε! ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Μαργαρίτα. Σὰς δέ, σὰς περιφρονῶ καὶ σὰς μισῶ.

Οἱ τελευταῖες αὐτὲς λέξεις τῆς γυναίκας του ἔκαμαν τὸν κόμητα ν' ἀνασκιρτήσῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού ἦταν συντετριμμένος ἀπὸ τὸ βάρος αὐτῆς τῆς περιφρονήσεως ἀνωρθώθηκε καὶ ἀνέκτησε ξαφνικὰ τὸν βίαιον, εὐερέθιστον καὶ διεφθαρμένο χαρακτήρα του.

—Ἀ, εἶπε μετὰ σαρκαστικὴ φωνή, ἀγαπᾶτε πάντοτε τὸν Γοντράνον;

—Ναί! Καὶ σὰς, σὰς μισῶ. Κάτι περισσότερο: σὰς περιφρονῶ.

Τοῦ ἐγύρισε τὰ νώτα κι' ἄρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ φορέματά της. Γιὰ λίγο ὁ δ' Ἀστὺ ἐτήρησε ἀγρία σιωπὴ. Ἐπειτα ἐστάθη ξαφνικὰ μπροστὰ στὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἐκύτταξε ψυχρὰ.

—Τι θέλετε ἀκόμα! ρώτησε ἐκείνη, ὑπομένουσα ἀτὰρ χαλῆς αὐτοῦ τοῦ βλέμματος.

—Κυρία, ἀπήντησε ὁ παλαιὸς συνέννοχος τοῦ ταγματάρχου, μοῦ εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι με μισοῦτε καὶ με περιφρονεῖτε. Θέλετε νὰ χωρίσωμε; Νὰ ζήσετε ἐδῶ καὶ νὰ γυρίσω ἐγὼ στὸ Παρίσι;

Σαρκαστικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τῆς Μαργαρίτας.

—Ἐπειδὴ, εἶπε, ἔρχεσθε νὰ θίξετε ἕνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα, ὅσο ὁ χωρισμός, θέλετε κύριε, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἐκθέσω τὶς ιδέες μου γι' αὐτό.

—Ἐστῶ, κυρία.

Ἐκάθησαν μακριὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἡ κόμησα, ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι ἦσαν δύο χωρισμοί. Ὁ δικαστικός, ὅπου στὰ δικαστήρια θὰ ἀπεκαλύπτοντο ὅλα, καὶ ὁ φιλικὸς χωρισμός, πού δίνει συνήθως τὸ δικαίωμα στὴν κοινωνία νὰ υποπτευθῇ τὴν τιμότητα τῆς γυναίκας. Ἐπειδὴ δὲ οὐτε ἐκεῖνον συνέφερε νὰ γίνουν γνωστὰς οἱ ἀτιμωτικές πράξεις του, οὐτε τὸ παιδί του νὰ κληρονομήσῃ ἕνα ὄνομα ἀτιμασμένο, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ προσποιούνται ὅτι ἐξοῦσαν ἀγαπημένοι, παρ' ὅλον τὸ μῖσος πού τοὺς ἐχώριζε.

—Ἀ! ἐπιφύρτισεν ὁ κόμης, εἶσατε ἀμείλικτη.

Ἡ συντριβὴ του συνεκίνησε τὴ Μαργαρίτα καὶ ὁ κόμης ἐπροχώρησε περισσότερο.

—Ἀλλοίμονο! εἶπε. Σὰς ἀγαπᾷ!

Αὐτὰ του τὰ λόγια τὴν ἐξηρέθισαν.

—Εἰσθε ἀνόητος! Τοῦ εἶπε ξερά. Λησμονεῖτε ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Γοντράνου δὲ Λασού μᾶς χωρίζει, κι' ἐρχώσαστε νὰ μιλάτε γιὰ ἔρωτα.

Ὁ δ' Ἀστὺ ἐφρικίασε ἀπὸ λύσσα καὶ ἀπὸ πῖσις.

—Πάντοτε αὐτός! ἐπιθύρισε ἀπὸ κῶφα.

—Κύριε, ἀπάντησε μετὰ θλιβερό ὄφρος ἡ Μαργαρίτα, δὲν πρέπει νὰ μιλάμε κανεὶς γιὰ ἔρωτα σὲ ἀνθρώπους πού τοὺς συνέτριψε τὴν καρδιά καὶ πού θέλουν στὸ ἐξῆς νὰ ζήσουν καὶ νὰ πεθάνουν χωρὶς ἔρωτα. Φέρνω τὸ ὄνομα σας: κι' ὁποιαδήποτε λύση κι' ἂν δοκιμάζω γι' αὐτὸ σκοπεύω νὰ τὸ φέρνω ἐντίμως. Ἀλλ' ἂν ἔχετε σκοπὸ νὰ

με κυνηγᾶτε μετὰ τὸν ἔρωτά σας, θὰ δώσω τὸ χέρι μου στὸν πρῶτον ἄνδρα πού θὰ μοῦ ἐξομολογήθῃ τὴν ἀγάπην του.

Τὰ λόγια τῆς αὐτῆς ἔπεσαν σὰν κεραυνός. Ἐμείνε λίγες στιγμὲς συντετριμμένος, μετὰ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ κάτω. Ἐπειτα, σήκωσε βίαια τὸ κεφάλι καὶ εἶπε.

—Ξέρετε τότε, κυρία, τί μπορεῖ νὰ σὰς κάνω;

—Νὰ με σκοτώσετε. Ἀλλ' ἐμπρός! Φευγάτε τώρα!

Εἶχε ὀπισθοχωρήσει καὶ τοῦδεῖνε τὴν πόρτα μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀγέρωχη, σὰν προσβληθεῖσα βασιλίτσα. Ἐκείνος μετὰ τὴν ἀπέλπισία στὴν ψυχὴ βγήκε κι' ἀνέβη στὴν κάμαρά του. Κλεισθῆκε μέσα σ' αὐτή, ἔκρυψε τὸ κεφάλι στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ εἰς τὸ διπλάνο σπίτι, ἡ Κυρία μετὰ τὸ Μαῦρο Γάντι καὶ ὁ Ἀρμάνδος Λεὸν συζητοῦσαν.

—Ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέρες, ἀπὸ τότε πού με ἀκολουθεῖτε εἰπὲν ἐκείνη, ὑπακούετε εἰς ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες μου: δὲν μοῦ ἐκάνατε καμμιά ἐρώτησιν, δὲν ἐγυρεύατε νὰ μάθετε πού ἐρχώμαστε καὶ γιὰ ποῖο σκοπὸ.

—Σὰς ἀκολουθῶ, ἀπάντησεν ὁ Ἀρμάνδος, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μειδιῶσα.

—Εἰσαστε γενναῖος, τοῦ εἶπε, αὐτὸ τὸ ξέρω. Θὰ ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ με βοηθᾶτε πάντοτε;

—Θάχω τὴ δύναμιν νὰ κάνω ὅτι με διατάξετε.

Σήκωσε τὸ χέρι της μετὰ τὸ μαῦρον γάντι, πρὸς τὴν προαισθητικὴν πού εἶχε φέρει κι' εἶχε κρεμάσει ἐκεῖ!

—Ξέρετε, εἶπε, ἀνέλαβα καταχθόνιον καὶ φρικτὴ ἐντολή. Προσπαθῶ νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ ἕνα νεκρό... νὰ γι' αὐτὸν ἐκεῖ!

—Ἀ, τὸ εἶχα μαντέψῃ! ἐπιθύρισε τὸ παιδί τοῦ ταγματάρχου.

Αὐτὸν τὸν νεκρὸ, ἐξακολουθῶσε ἐκείνη μ' ἀργὴ καὶ ὀπλοφόρῳ φωνῇ, ἀγάπησα μέχρι λατρείας, ὅπως ἴσως θὰ σὰς ἀγαπήσω μιά μέρα, ἐάν με βοηθήσετε στὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐξαγνίσεως.

—Ξέρετε ὅτι σὰς ἀνῆκα διαθέστε με ὅπως θέλετε.

—Ἐχε καλῶς! Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγάπησα, ὁ προσφιλες αὐτός νεκρός πού ἔχω ἐδῶ τὸ πορτραῖτό του, ἐδόλοφον ἦν ὁχι ἀπὸ κάποιον κακοῦργον τοῦ δρόμου ἢ ληστὴν τοῦ δρόμου.

—Ὅχι! Ὅχι! Οἱ δολοφόνοι τοῦ ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ κόμου, λαμπροὶ εὐπατρίδαι, ἐφορᾶχοι πού εἶχαν φτιάξῃ τὴν ἀρπαγῆς καὶ κλοπῆς.

—Ἀισχος! ἐπιθύρισε ὁ Ἀρμάνδος.

—Εἶδατε ἕνα πού πέθανε, τὸ λοχαγὸ Λαμβλίνον. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πού θέλω νὰ κυνηγήσω, ἄλλους στὴν περιουσία, ἄλλους στὸν ἔρωτα, καὶ ἄλλους στὰ παιδιά τους.

Ἐάν εἰμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ὁ Ἀρμάνδος, τὴ σημασία αὐτῶν τῶν λόγων θὰ φρικτοῦσε. Ἐκείνη ἐξακολουθῶσε.

—Ἐάν πραγματικῶς μ' ἀγαπᾶτε, ἐάν θέλετε νὰ μὴ με χάσετε, τέλος πάντων νὰ διατηρήσετε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ με κατακτήσετε μιά μέρα, ἀνάγκη νὰ με ὑπηρετήσετε.

—Θὰ εἶμαι δοῦλος σας.

—Πρέπει νὰ εἰσατε κάτι ἄλλο: τυφλὸν ὄργανόν μου.

—Θὰ γίνω.

—Καλὰ, ἀκοῦστε! Αὐριο θὰ σὰς δείξω μιά γυναῖκα. Εἶναι νέα, ὠραία, κι' ἔχει μεγάλο ὄνομα. Πρέπει νὰ προσκολληθῇτε στὰ βήματά της, νὰ βρίσκεσθε πάντοτε στὸ δρόμο της, νὰ φαίνεσθε πὼς τὴν ἀγαπᾶτε.

—Ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ, καὶ δὲν θὰ μπορέσω ποτέ.

—Εἶναι ἀνάγκη, μέσα σ' ἕνα μῆνα, αὐτὴ ἡ γυναῖκα νὰ σὰς ἔχη παραδώσει τὴν καρδιά της.

Ὁ Ἀρμάνδος ἔπιασε τὸ με-

τωπὸ τοῦ πού φλογιζότανε.

—Διαλέχτε! τοῦ εἶπε ἡ Κυρία μετὰ τὸ Μαῦρο Γάντι. Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο: ἢ νὰ φύγετε καὶ νὰ μὴ με ξαναῖδητε πιά, ἢ νὰ ὑπακούσετε.

—Θὰ ὑπακούσω, εἶπε ὁ Ἀρμάνδος σκύβοντας τὸ κεφάλι του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού πῆγε στὴν Βάδην ἡ κόμησα Ἀστὺ, ἔβγαινε κάθε πρωὶ περιπατοῦ μετὰ τὴν ἀμάξι, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν θαλαμηπόλο καὶ τὸ κοριτσάκι της. Γύριζε στὰς δύο μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ γευματίζε. Στὶς πέντε ἔβγαινε μετὰ τὸν ἄνδρα της καὶ μετὰ δύο ὥρες ξαναγύριζε σπῖτι της.

Εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου ἐφαίνοντο ἀγαπημένοι. Σπῖτι τους δὲν μιλοῦσε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Μερικὲς φορὲς ὁ δ' Ἀστὺ πῆγαινε κι' ἐπαίξε στὸ χαρτοπαίγνιον, κι' ἐπειδὴ ἔχανε συχνά, νόμιζαν ὅτι ἦταν μελαγχολικὸς γι' αὐτό.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ κυρία Ἀστὺ θέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἱστορικὸν πύργον τοῦ Ἐχβερατῆν, πού βρισκότανε στὴν ἀπόκρημνη πλαγίᾳ τοῦ βουνοῦ, πέρα ἀπὸ τὸ πυκνὸ δάσος τῶν ἐλάτων, τὸ φεουδαλικὸ αὐτὸ σύντριμμα κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπλώνοντο οἱ τρομακτικὲς κοιλάδες. Ἐπῆγε πραγματικῶς κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ τὸν πύργο. Στὴν αὐλὴ εἶδε δεμένο ἕνα ὠραϊότατο ἄλογο κι' ὁ φύλακας τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ἑνὸς Γάλλου περιηγητοῦ.

Εἶναι εὐχάριστο νὰ συναντῇ κανεὶς σ' ἕνα ξένο μέρος ἕνα συμπατριώτη του καὶ ἡ κόμησα θέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸν περιηγητή. Ἦταν ὁ Ἀρμάνδος πού φοροῦσε μιά πολὺ κομψὴ πρωτὶνὴ ἐνδυμασία. Μόλις εἶδε τὴν κόμησα, πού καὶ κάπου ἄλλου τὴν εἶχε συναντήσῃ, αἰσθάνθη νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμα του ρίγος θαυμασμοῦ κι' αὐτὸ δὲν ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τῆς κομῆσεως πού ἦταν συννησιμένη νὰ βλέπῃ αὐτὸ τὸ θέαμα. Τὴν ἐχαίρετρε εὐγενικὰ καὶ ἐκείνη ἔκαμε φιλοφρονητικὴ ὑπόκλιση.

Ἐπειδὴ ὁ θυρωρὸς δὲν ἤξερε Γαλλικὰ καὶ ἡ κόμησα δὲν ἔκαταλάβαινε καλὰ τὴν εἰσηγή, ὁ Ἀρμάνδος προσεφάρθη νὰ τῆς ἐξηγῇ τὰ λόγια του. Ἐπεσκέφθησαν ὅλες τὶς αἰθούσες, μίλησαν γιὰ τὴν Βάδην καὶ τὰ περίχωρά της, ἔπειτα γιὰ τὸ Παρίσι καὶ τέλος ἐπῆγαν στὸ μικρὸ ἐστιατόριο ὅπου ἔτρωγαν οἱ περιηγηταί. Ὁ Ἀρμάνδος τῆς ἦταν πολὺ περιποιητικός: Ἡ Μαρ-

γαρίτα τοῦ εἶπε.

—Αὐριο νομίζω ὅτι εἶναι χορὸς στὴ Λέσχη, καὶ πιστεύω πὼς θὰ βρῇτε τὸν τρόπο νὰ μοῦ συστηθῇτε. Ἀλλ' ἔως τότε, κύριε, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἐδῶ ἕνα μονάχα τραπέζι, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πιστέψω πὼς ἐχούμε γνωρισθῇ στὸ Παρίσι καὶ νὰ σὰς προσκαλέσω νὰ φάμε.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπηρεσία ἦταν βραδυκίνητη τὸ πρόγευμά τους διήρκεσε ἕως τῆς τρεῖς. Ὁ Ἀρμάνδος ἐδείχθη λεπτός. Ἦταν περιποιητικός πρὸς τὸ κοριτσάκι καὶ γεμάτος σεβασμὸ πρὸς τὴν μητέρα. Δὲν εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ οὐτε θέλησε νὰ μάθῃ τὸ δικό της, ἀλλ' ἐμίλησαν γιὰ ὅλα τὰ πράγματα καὶ τῆς θύμισε πὼς εἶχαν χορὸς κάποτε στὸ σπίτι τῆς μαρκησίας Ρ.. Ἐκείνη ἐγέλασε. Γύρεψε συγγνώμην γιὰ τὸ εἶχε λησμονήσει καὶ ὅς ἀντάλλαγμα τοῦ εἶπε πὼς αὐριο θὰ χορεύει μαζί του ἕνα βάλς.

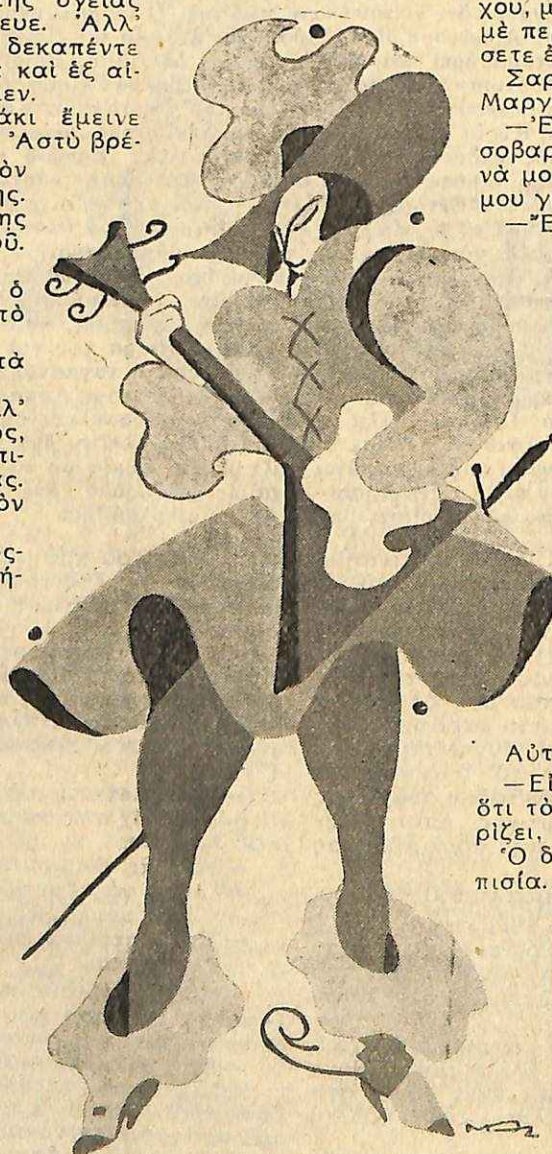
—Τὸ πρῶτο; ρώτησε ὁ Ἀρμάνδος.

—Ἐστῶ, τὸ πρῶτο. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς κάνω νὰ λησμονήσετε τὸ λάθος μου γιὰ τὴν ἀσθενικὴ μου μνήμη.

Καὶ μιλοῦσαν καὶ γελοῦσαν, ὅταν ξαφνικὰ μιά βροντὴ ἔσεισε τοὺς θόλους τῆς γοτθικῆς αἰθούσης, νῶ τὸ πρῶτο ὁ οὐρανὸς ἦταν αἰθρίας, τώρα εἶχε γίνῃ μολυβένιος.

Ἀκολουθεῖ

Μετάφρ. Α. ΜΑΤΕΣΗ

1039

Γέκογ.—Τὸ τεχνικὸ μέρος ἀποκλείει τὴν δημοσίευσή τοῦ τραγουδιοῦ σας. Ἡ χαριτωμένη ὁμοίωσις ἀπλότης τῶν νοημάτων ἀπὸ τῆς μιᾶς οἱ ἀντιθέσεις τῶν εἰκόνων ἀπὸ τῆς ἄλλης, δείχνουν πὼς ἔχετε ταλέντο. Τὸ πεζὸ ὑστερεῖ. Ἄν πρόκειται νὰ ἐπιδοθῇτε στὰ γράμματα, προτιμᾶτε τὸ στίχο. Σ. Γ. Μοῦντ.—Τόσο αἱ ἐλπίδες ὅσο καὶ τὸ «ὅταν νυχτώνει» δὲν εἶναι ἀντάξια μὲ τὰ προηγουμένα σας. Τὰ βιαστικά σας φαίνονται πολὺ νέος. Μὴ βιάζεστε νὰ δημοσιεύετε καὶ πρὸ παντὸς ἀποφύγετε τὰ πεζοτραγουδιὰ. Καὶ τὰ δυὸ κομμάτια ποὺ μοῦ στείλατε εἶναι πολὺ πρωτότυπα. Γ—ο ς Σ—ο ς Β—η ς, Μ—ι μ. Θ—α μ., Ο—ρ. Π—α π α μ., Π. Κ—ο π α κ.—Δὲν συμμορφώθηκαν μὲ τοὺς ὅρους μας. Ὁ δ ε μ.—Ἰω ν α.—Ἐχετε ταλέντο ἀσφαλέςστα καὶ ξέρετε νὰ γράφετε. Δυστυχῶς ἔχετε παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ τελευταῖο κύμα τῆς γλωσσικῆς ἀκαταστασίας ποὺ ἔχει παρασύρει τόσοις νέους πεζογράφους μας: Σφιγγοντας τὰ νοήματα τὰ πνίγεται. Πρέπει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό. Ἐχετε ὑποχρέωση πρὸς τὸ πλοῦσιον ταλέντο σας Σ τ ε φ. Ν—ι κ.—Μεταξὺ τοῦ διηγῆματος καὶ τοῦ πεζοτραγουδιοῦ ὑπάρχει τεράστια διαφορὰ. Τὸ πρῶτο ἔχει ἀρχιτεκτονικὴ, ἀρχὴ, μέση καὶ τέλος, ὑπόθεση, ἐξέλιξη, δράση, κίνηση διὰ λόγου κ.λ.π. ἐνὸς τὸ ἄλλο εἶναι «συνοδήλευμα φράσεων κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον κενῶν» ὅπως τὸ χαρακτήρισε περὶ φῆμα, καθαρῶς οὐσιαστικὰ, ὁ μακαρίτης Δ. Ταγκόπουλος. Τὸ κομμάτι ποὺ μοῦ στέλνετε, λοιπόν, εἶναι πεζοτραγουδιὸ καὶ τέτοια δὲν δημοσιεύω. Χ. Α. δ.—Ἀφίστε νὰ δημοσιευτοῦν καὶ ἄλλων κ' ὑστερὰ μοῦ ξαναστεύετε πάλι. Νὰ ξέρετε πόσοι περιμένουν σείρα! Τ ρ ι ἄ ν θ η ν.—Σπουδαῖο ταλέντο ἀλλὰ ἀκαλλιέργητο ἀκόμα. Μὴ δημοσιεύετε τὴ συλλογὴ ποὺ λέτε, ὅχι γιατί τὰ τραγουδιὰ σας δὲν εἶναι καλὰ, ἀλλὰ γιατί μιὰ μέρα θὰ γράψετε πολὺ καλὰ καὶ θ' ἀναγκασθῇτε, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι, νὰ ἀποκηρύξετε τὴ συλλογὴ σας. Κουράγιο λοιπόν καὶ δουλειά. Ἀπὸ τὰ τέσσερα ποὺ μοῦ στείλατε προτιμῶ τὰ τετραστίχα ἀλλὰ κ' αὐτὰ θέλουν δουλειά. Μ—ι χ. Εὐ τ., Εὐ ἄ γ, Κ—ο σ μ.—Ὅχι: πεζοτραγουδιὰ καὶ ἀριστουργηματικὰ νὰ εἶναι τ' ἀπορ-

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει δικαίωμα νὰ μᾶς στείλῃ ἔργα του — ὅσο τὸ δυνατόν συντομότερα — μὲ πέντε δραχμὲς ἀμεταχείριστα γραμματοσῆμα γιὰ τὴν ἐγκρίση. Ἄν τὸ ἔργο ἐγκριθῇ—ἡ κρίση θάναί λίγο αὐστηρὴ βέβαια—θὰ δημοσιεύεται στὴ σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΔΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μῆνα θὰ γίνεται ἐκλογή τοῦ καλύτερου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγραφεὺς του θὰ καλῇται νὰ μᾶς δώσῃ μιὰν ἐκτενέστερη σελίδα του, ποὺ θὰ δημοσιεύεται τιμητικὰ μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ. Ἄν ἦταν δυνατὸ νὰ μοῦ στείλνε ὁ Πῶλ Φῶρ πεζοτραγουδιὸν τοῦ δὲ θὰ τὸ δημοσιεύω. Κι' αὐτὸ γιατί ἔχω τὴν πεποίθησιν πὼς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξυπηρετῶ τοὺς νέους καὶ τὴ λογοτεχνία μας, σταματώντας—ὅσο βέβαια περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου—μιὰ κακὴ μόδα. Τὸ «κρυφὴ ἀγάπη» λοιπόν, καθὼς καὶ τὸ «σὲ μιὰν ἀποθαμένην» δὲν πρόκειται νὰ δημοσιευτοῦν. Ἡ θάλασσα θὰ δημοσιευτῇ μὲ ἐλάχιστην ρετούς στὴν ἐκφραση καὶ στὸ στίχο. Κ—ο ν.—Τὸ «Μιὰ ἱστορία» θέλει λίγο δουλειά στὴ φράση καὶ ἕνα καλύτερο φινάλε γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. Ἀ ν ἰ α τ ο ν.—Ὅχι ἀπελπίσεις φίλε μου. Τὰ νιάτα βλέπουν μέσα ἀπὸ μεγεθυτικὸ φακὸ καὶ τίς χαρὲς καὶ τίς λύπες. Πίστεψέ με πὼς κ' ἡ μεγαλύτερη ἀπογοήτευσίς μας, ὅταν εἴμαστε νέοι, εἶναι ἀστεία μπροστὰ στὶς πίκρες ποὺ ἔρχονται μὲ τὰ χρόνια. Κουράγιο, λοιπόν, καὶ δουλειά. Προσπάθησε νὰ μὴ χύνῃς στοὺς στίχους σου τὴν σχεδὸν ἀρρωστημένη πίκρα ποὺ βρῇ καὶ στὸ «Ἀπελπισία» καὶ «Ματαιότης». Περιμένω κάτι λιγώτερο φαρμακωμένο γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύω. Κ. Φ ω τ.—Προτιμῶ τὸ ἔμμετρο σας ἀπὸ τὸ πεζὸ. Δὲ μπορῶ ὅμως νὰ τὸ δημοσιεύω γιατί ὑστερεῖ φοβερὰ στὸ τεχνικὸ μέρος. Τὸ «διαβήτης» δὲν ριμάει μὲ τὸ «σ' ἀμαρτήστε» οὕτως τὸ «ἔλος» μὲ τὸ «μέρος». Ἄν μπορεῖτε περάστε κανένα βραδάκι ἀπὸ τὸ γράφειο μὲ μερικὰ τραγουδιὰ σας νὰ τὰ διαβάσωμε μαζὶ καὶ νὰ τὰ ποῦμε. Ἐ λ α β α ἄ ν υ π ὁ γ ρ α φ α τρία τραγουδιὰ: «Συνάντησις», «Αἰσθήματα» καὶ «Οἱ τῆρας» κλπ. Ὁ ποιητὴς τοὺς ἔχει πολὺ αἰσθητικὰ ἀλλὰ ἡ γλώσσα του εἶναι τόσο ἀκατάστατη καὶ ὁ στίχος του χαλαρὸς τόσο ποὺ εἶναι γιὰ μένα ἀληθινὸ αἰνίγμα: Πὼς μπορεῖ ἕνας νέος ποὺ αἰσθάνεται τόσο βθετὰ νὰ ἔχῃ τόσο μπερδεμένες στὸ κεφάλι του τίς βαθύτερες σημασίες τῶν λέξεων καὶ

νὰ κατοφεύγῃ τόσο συχνὰ στὴν κατὰφυκτο καθαρῶς; Ἀ λ. Γ. Π α π.—Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ τραγουδιὰ ποὺ διάβασα εἶναι σὰ νὰ μὴν εἶναι δικὰ σας. Γιατί; Τὶ συμβαίνει; Εὐ ἄ γ. Π α τ.—Θυσιάσατε τὴν κίνησιν στὸ περιγραφικὸ μέρος. Μὲ λίγη συμπλήρωσιν τὸ «Ἀνάμνησις» στὸς σταυροὺς θὰ γίνοντο ὑποδειγματικὰ κομμάτια. Γιὰ προσπαθήστε. Ἀ μ π ρ. Δ ε υ κ.—Γιὰ τὸ «Φτωχὰ λουλούδια» μόνον καλὰ λόγια μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς. Μπράβο. Δὲν τὸ δημοσιεύω ὅμως γιατί θέλω νὰ τοῦ δώσω περισσότερη κίνησιν. Τὸ περιμένω. Τὸ «Ἀνθοπέταλα» ὅμως μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ κάνετε λευκὸ, ἀρρυθμὸ στίχο τὰ χαντακώσατε. Ν. Σ τ.—Τὸ «πρῶτο» εἶναι ἀπὸ ἀπόψεως ἐμπνεύσεως τραγουδιὸ μὲ τὰ ὅλα του. Σὲ μιὰν ἀπὸ μεριὲς ὅμως ἔχετε στριφνέψει τὰ νοήματα. Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ ρετουσάρω ξαναστεύτε το. Τὸ «Μνημόσυνο» δὲν εἶναι στὸ ὕψος τοῦ πρώτου. Εἰστε μήπως συγγενὴς τοῦ γλύτῃ ποὺ πέθανε τόσο νέος; Κ ο μ ε ο—S y l v i o.—Πάρτε τὸ «ἀκουσε» καὶ περάστε ἀπὸ τὸ γράφειο κανένα βραδάκι. Ν α ν. Φ ι ο ρ.—Ρίχτε μιὰ ματιά πάρα—πάνω καὶ θὰ δῇτε σχετικὰ μὲ τὰ πεζοτραγουδιὰ. Κεῖνο ποὺ μὲ κάνει νὰ λυπάμαι περισσότερο εἶναι ὅταν βλέπω νέους μὲ ταλέντο—ὅπως σεις—νὰ χαρμίζονται σ' αὐτὴ τὴ νόθο, καὶ ἀκατανόητη ἀρλουμπογραφία. Θάθελε νᾶσαστε ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς δῶ καὶ νὰ σᾶς πείσω. Ἄν θέλετε στείλετε μου τίποτ' ἄλλο. Γ κ ρ ἄ χ Π. 128.—Τὸ πεζὸ εἶναι κατώτερο ἀπὸ τὰ ἔμμετρα. Τὸ «ἔξασε ἀνσούπα σ' ἀγαπῶ» μ' ἀρέσει πολὺ ὡς ἰδέα καὶ ἂν τοῦ κάνετε λίγη ρετούς στὸ σιγαστικὸ μέρος θὰ δημοσιευθῇ. Τὸ αἰς λείψην» εἶναι πολὺ σκοτεινὸ καὶ χρειάζεται νὰ τὸ διαβάσω καὶ νὰ τὸ ξαναδιαβάσω γιὰ νὰ καταλάβω τί θέλετε νὰ πῇτε. Ἄποφεύγετε στὸ μέλλον νὰ πνίγετε ἀπὸ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ προσπαθήστε, πᾶν ἄπ' ὅλα, ὅτι γράφετε νὰ εἶναι λαγυρὸ καὶ εὐκολονόητο. Τ α κ. Τ σ ι α κ.—Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε ἀληθινὰ. Μέσα στὶς πίκρες τῆς καθημερινῆς ρουτίνας τὸ εὐγενικὰ σας λόγια μοῦ δώσαν τὴ μοναδικὴ ξανάσα ποὺ ἐνοίωσα ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ. Τραγουδιὰ σας θὰ δημοσιεύω ἀργότερα πάλι. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μεταξὺ τοῦ 20οῦ καὶ 25ου ἔτους. Μετὰ τὸ 25ον ἔτος ἀρχίζει, ἴσως νὰ μὴ εἶναι πιστευτὸν, τὸ γήρας! Ἀπὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀρχεῖται ἡ σιωπηρὰ ἀλλὰ τακτικὴ ὑποχωρητικότης τῶν ἐνεργητικῶν δυνάμεων, ὀφειλομένη εἰς διάφορα γεγονότα ἀναλόγως τῶν ἐκ τῆς ζωῆς, καὶ ἡ ὁποία ἐπιδρά ἐπὶ τῶν 30 δισεκατομμυρίων μικροσκοπικῶν μονάδων αἰτίνες συγκροτοῦν τὸ σῶμα μας. Ἡ αἰτία τοῦ ἐπερχομένου γήρατος ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι, εἰς ἐξαιρετικῶς σπουδαῖες παράγων διὰ τὴν ζωὴν τῶν κυττάρων μας, ἡ χοληστερίνη, μεταφερομένη διὰ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, συγκεντρώνεται εἰς τὰ τοιχώματα τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων. Λόγω οὗτου τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, διάφορα ὄργανα ὑποφέρουν. Εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τοῦ σώματος δὲν γίνεται αἰσθητὴ ἡ ἐνέωσις ἢ ἑλλειψις τῆς χοληστερίνης ὅσον ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Διότι εἰδικότερον τὰ μαλλιά ἔχουν ἀνάγκην πρὸς τὴν χοληστερίνην, μίαν ἐπαρκῆ ποσότητα χοληστερίνης ἥτις κανονικῶς συνθῆκα εὐρίσκεται ἐν ἀναλογία 10 ο)ο εἰς τοὺς λιπώδεις πόρους τῶν τριχῶν. Ἀπεδείχθη ὅτι οἱ πόροι τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς περιέχουν τὴν μεγαλειτέραν ποσότητα χοληστερίνης ἀπὸ τοῦ 20οῦ μεχρι τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας μας. Κατὰ τὰ ἐπόμενα ὅμως ἔτη τῆς ζωῆς, ἡ χοληστερίνη ἐλαττώνεται. Ἡ ἐλαττωσις αὐτῆς εἶναι ἡ αἰτία τῆς τριχοπτώσεως, καὶ

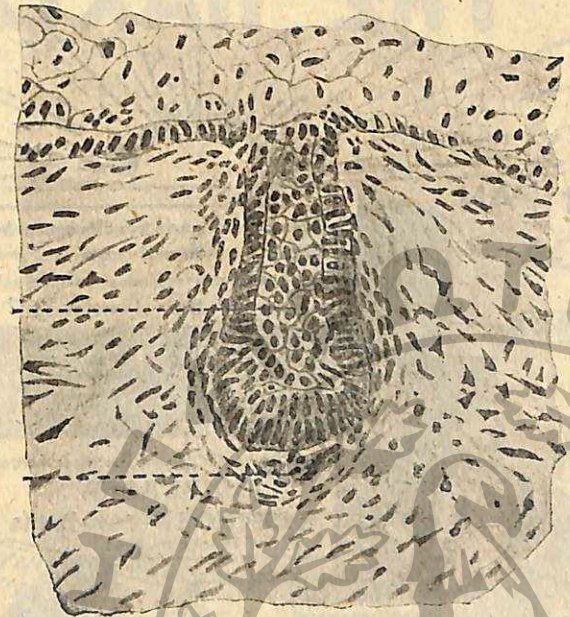
ἐσπέραν τὴν ἐπιδερμίδα τῆς κεφαλῆς καὶ δι' ἐλαφρᾶς ἐντριβῆς διὰ τῶν δακτύλων ὑποβοηθοῦμεν τὴν ἀπορροφήσιν. Τὰ ἀποτελέσματα ἐπερχόμενα συνήθως ἐντὸς 14 ἡμερῶν, εἶναι καταπληκτικά. Κατ' ἀρχὰς μὲν παρατηρεῖται αὐξήσις τῆς τριχοπτώσεως. Πρόκειται περὶ τριχῶν τῶν ὁποίων αἱ ρίζαι εἶναι νεκραὶ καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιπτον κατὰ τὰς προσεχέας ἡμέρας. Μετὰ πάροδον ὁμως ὀλίγων ἡμερῶν ἡ τριχοπτώσις σταματᾷ, ἡ πυτιρίδα ἐξαλείφεται καὶ νέαι τρίχες ἀναφύονται. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ προξενεῖ κατὰπληξιν εἶναι ὅτι διὰ τακτικῆς καὶ μακρᾶς χρήσεως αἱ λευκανθεῖσαι τρίχες ἐπανακτοῦν σὺν τῷ χρόνῳ τὸ φυσικὸν ὡς χρῶμα.

Ἡ Trilysin σὺν τοῖς ἄλλοις ἔχει καὶ ἐν λεπτόν, εὐχάριστον ἄρωμα. Διὰ τοῦτο δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ἀπὸ τοὺς μὴ ὑποφέροντας ἐκ τριχοπτώσεως, πυτιρίδος, φαλάκρας, ἀντὶ λο-
tion. Ἀλλωστε, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, δὲν εἶναι οἱ πάσχοντες ἐκ τῶν ἐν λόγω φαινομένων, οἵτινες δέον νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν Trilysin. Ἡ χρῆσις τῆς πρέπει νὰ εἶναι γενικὴ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς χοληστερίνης ἢ ὁποία θὰ μᾶς λείψῃ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, παρὰ τὴν μεγάλην διάδοσιν τῶν μαλιῶν à la garçonne—πράγμα ὅπερ ἐπιτρέπει καλλιτέραν περιποίησην τῶν μαλλίων ἢ κατὰ τὸ παρελθόν—ὁπότε ἀφίνοντο ταῦτα μακρὰ—παρατηρήθησαν εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ μάλιστα τὰς νέας, συχνότεραι περιπτώσεις σχηματισμοῦ πυτιρίδος καὶ

τριχοπτώσεως, ἢ πρότερον. Ἡ ἐξήγησις: Ἡ ἑλλειψις πάντοτε τῆς χοληστερίνης ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς στενοχωρίας καὶ τὰς ψυχικὰς ταραχάς, ἀς ὑφίσταται σήμερον ἡ γυνὴ καὶ μάλιστα ἡ ἐργαζομένη.

Ἡ Trilysin, περὶ τῆς ὁποίας οἱ καλλίτεροι Καθηγηταὶ Δερματολόγοι ἐδημοσίευσαν ἄρθρα καὶ μελέτας εἰς τὰ σοβαρώτερα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ τῆς Γερμανίας, ὑπάρχει ἤδη καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα. Ἐν ἐλλείψει δύνανται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἀποταθῶσι εἰς τὸν Γεν. Ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀκαδήμιον 12 (πάρκοδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς) τηλ. 22—166. Ὁ ἴδιος ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα ἱατρὸν ἢ ἰδιώτην τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς Trilysin εἰς τὴν ἑλληνικὴν, γαλλικὴν ἢ γερμανικὴν γλῶσσαν.

Βολδὸς τριχὸς

Κατὰφυσις θηλῆς τριχὸς

Στάδιον σχηματισμοῦ βολδοῦ τῆς τριχὸς. Κάθετος τομή.

Τὰ προηγουμένα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἕκαστον καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι: ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεῖα Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφφενείου «Νέον», Ὁμόνοια
Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ Ἐξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ Ἐξωθὶ Βασιλικῆς, Ὁμόνοια
Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ Ἐξωθὶ Κινημ. Μάξεστικ
Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεῖα Ἀγίων Θεοδώρων.
Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν
ΣΤΑΤΙΚΟΣ Σταδίου Ἐξωθὶ Πρωτοδικείου
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χαυτεῖα Ἐξωθὶ Φαρμακείου Μαρινοπούλου
ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου, Ἐδ. Λδ

ΚΑΟΥΦΜΑΝ Ἐναντὶ Βιβλ. Ἐλευθεροῦδ. Πλατ. Συνοδ.
Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐναντὶ Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συνοδ.
Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζόγλου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ, Σταδίου 14
Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζόγλου
Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ ὁ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

Κύριε Κώστα Νικολαΐδη, Ἀκαδήμιον 12, Ἀθήνας

Παρακαλῶ μοὶ ἀποστέλλετε δωρεὰν τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς «Trilysin» εἰς τὴν

γλῶσσαν.

Ὄνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ
ΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΟΑ ΔΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλείται εις ὅπαντὰ τὰ φαρμακεία
Γεν. Ἀντιπρ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9
ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ